

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul XIII - 1911

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Încercare (Poezie)
2. Pescari de oameni
3. Plecat acasă
4. Adevărata frumusețe (Poezie)
5. Cuvântul viu al lui Dumnezeu
6. Din întuneric la lumină
7. Cuvântul lui Dumnezeu (Poezie)
8. Adevărul despre osânda veșnică
9. Cântecele sabiei (Poezie)
10. Onoarea, succesul și banii în lumina veșniciei
11. Caractere creștine
12. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios
13. Locul tău (Poezie)
14. O experiență a lui Georg Müller
15. Bernd von Lettow-Vorbeck
16. Despre autenticitatea textelor biblice din Vechiul și din Noul Testament
17. Tu (Poezie)
18. Felul modern de a întreba morții sau spiritism
19. John Wesley, evanghelistul
20. Despre folosirea banilor (O predică renumită a lui John Wesley)

Nr. 1 Încercare

Tu ne-ncerci, Păstor credincios și dulce;
Tu știi cum se rătăcesc oile,
De aceea mâna Ta le conduce
Mai aproape-Ți, o, Milostivule!

Tu ne-ncerci! – Tu nu-ți întristezi de voie,
Tată, creaturile mâinilor,
Dar pe copiii iubiți, la nevoie,
Îi pedepsești și-i crești pentru patria lor.

Tu ne-ncerci! – Noi la inima Ta dragă,
Ce din iubire pentru noi s-a frânt,
Fugim cu suferința noastră-ntreagă,
Doar aici e mângâiere pe pământ.

Acasă, la refugiul rănilor Tale
Îl chemi pe cel împovărat, trudit;
Aici se drege inima de jale
Și-i casă pentru copilul obosit.

Da, Doamne, venim în brațele Tale,
Iertare, lumină, odihnă căutăm.
Ne-mbracă de tot în a Ta-ndurare
Și sub aripile Tale să stăm.

Și de-a trebuit să ne faci vreo rană,
Toarnă tot Tu balsamul Tău în ea.
Vreun giuvaer de ne-ai luat, o persoană,
Cu-atât mai prețios să ne fii ai vrea.

Da, dă-ni-Te și ia-ne pentru Tine,
Mai deplin, mai adevărat, în plus,
Voința-n fața Ta să ni se-ncline,
Trage-ne inimile spre Tine-n sus.

O, de tot ce-i pământesc ne dezleagă,
În cer să fie al nostru umblat,
Credința noastră-nainte să meargă,
Totu-n noi să fie liber, curat.

Ne-nvață să ne uităm lacrimile,
Durerea altora s-o liniștim;
Ne-ascultă, Isuse, dorurile,
Fă-n Tine pân-la moarte să trăim.

Duhul Tău, în zile de suferință,
De va coace-n noi rod dulce, bogat,
Ți-om aduce laudă, recunoștință,
C-așa de credincios ne-ai încercat. (D.R.)

Nr. 2 Pescari de oameni

- I. Cum gândește lumea pierdută despre valoarea sufletelor nemuritoare
- II. A putut Domnul să te folosească deja pentru mântuirea vreunui suflet?
- III. Pescari de oameni
- IV. Este recomandabil să întrebăm un om străin dacă este mântuit?

I. Cum gândește lumea pierdută despre valoarea sufletelor nemuritoare

După părerea lumii care ne înconjoară, sufletul nemuritor al oamenilor este o chestiune total indiferentă. Un om de lume citește într-adevăr în ziar despre accidente, incendii în teatru, crime în scop de jaf, sinucideri, epidemii; dar el nu se gândește deloc unde se duc oamenii care sunt smulși așa de brusc în veșnicie. Oamenii nu vor să se gândească la veșnicie, deoarece consecința inevitabilă a unor asemenea gânduri conduce la întrebarea: Unde îmi voi petrece veșnicia? Adevărul că omul firesc este un păcătos vinovat, pierdut, care nu poate fi mântuit decât prin harul lui Dumnezeu, prin credință, este respins. Se susține că tot ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre veșnicie ar fi numai ipoteză sau născocire. Pentru a menține în picioare acest punct de vedere, oamenii doresc să treacă sub tăcere disperarea morții păcătosului neîmpăcat, ca și starea sufletească tristă, deznădăjduită a celor vii. Discuțiile copiilor lumii, ca și articolele lor de ziar, refuză să vorbească despre moarte și înmormântare. Ce există dincolo este tratat din principiu ca inexistent. Dar ce spune Dumnezeu? „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8,36.) Satan, marele înșelător, declară toate acestea drept ciudățenie. Mântuirea sufletului? Absurd – fă viața interesantă, captivantă, câștigă bani, savurează tinerețea!

În Roma păgână, poporul cerea mulți morți, dacă voia să laude jocurile de la circ. Cu cât curgea mai mult sânge omenesc, cu atât era mai interesant! Pe atunci lucrurile se făceau într-adevăr în mod impunător. În amfiteatru încăpeau 40-50 000 de oameni. În arenă erau prezentate uneori bătlia mari, în care mureau sute de luptători spre distracția publicului. Să vadă oameni murind – fie că erau gladiatori care luptau pentru viața lor, fie că erau creștini care mergeau la moarte pentru Mântuitorul și Salvatorul lor, Isus, - aceasta întărâta nervii mulțimii curioase să vadă. Puterea culturii creștine a făcut popoarele conștiente de asemenea spectacole dezgustătoare pentru Dumnezeu și abrutizante, la care curgea mult sânge omenesc. Legislația de astăzi exclude ca viețile omenești să fie sacrificate pentru plăcerea de a vedea; dar dumnezeul veacului acestuia oferă o compensație. El ține publicul în încordare, încât oamenii aproape că mor. Ei îl văd pe omul zburător sus de tot în circ, lansându-se de la un trapez la altul și unii fac aceasta cu ochii legați; - dacă rezistă la cutezanța lui este îndoielnic; el își pune viața în joc, dar în același timp și mântuirea sufletului său nemuritor. La ce îi folosesc aplauzele furtunoase, entuziasmate ale mulțimii, la ce îi folosește un câștig zilnic de 1000 de mărci, dacă se scufundă apoi în pierzarea deznădăjduită a iadului?

Blondin a ajuns renumit mondial pentru că a traversat cascada Niagara pe o funie întinsă. Nenumărați oameni au savurat acest spectacol care a ținut mult timp sufletele încordate. Ei l-au văzut ezitând, clătinându-se și iarăși mergând mai departe. S-a pariat; „Cade – nu cade!” N-a căzut niciodată și chiar a dus până dincolo un bărbat într-o roabă. Alți oameni au vrut chiar să-l întrecă. Un anume Smith a vrut să traverseze cascada Niagara într-un butoi. Mii de oameni s-au grăbit într-acolo și au văzut cum a intrat în butoi. Apoi butoiul a apărut în vârtej sus, la mijloc, jos, dar apoi n-a mai apărut. Au fost cercetate toate cataractele fără să se găsească vreodată ceva. A câștigat cel care a pariat pe moarte. Un altul a vrut să treacă înotând vârtejul pe care Niagara îl face după cascada. El s-a aruncat curajos în apă, a dispărut, a apărut iar mai la distanță, a dispărut iar și n-a mai fost văzut niciodată.

O acrobată care a evoluat în Paris, atârna sus de tot cu picioarele în trapez. Ea purta un bărbat legat de o curea de piele, pe care o ținea între dinți. În mod obișnuit purta în felul

acesta, în puterea danturii ei, pe soțul ei. Dar odată a trebuit să strănute și bărbatul a căzut zdrobit pe podea.

Și îmblânzitorii de animale trăiesc din aceea, că oamenii moderni găsesc o plăcere așa de mare în excitarea puternică a nervilor. Când își țin capul băgat în gâttelejul leului, ei au, așa cum a recunoscut unul dintre ei, un sentiment ca și cum ar fi zdrobite oasele și creierul țâșnește afară. Câți nu și-au pierdut viața în așa ceva! Ce timp lung de încercare, să bage în fiecare seară capul în gura leului, până când, într-o zi, leul se va repezi să muște! Putem foarte bine să înțelegem povestea englezului bogat, plictisit, care l-a urmat peste tot pe un asemenea îmblânzitor de lei și a participat la toate spectacolele în speranța că într-o zi va vedea cum bărbatul va fi sfâșiat de leul lui. Și ce trist sfârșesc uneori spectacolele pe care le considerăm cel mai puțin primejdioase! În vechiul hipodrom parizian, doi clovni, doi frați, făceau farsele cele mai nebunești și salturile cele mai primejdioase. Dedată, unul a căzut pe pământ și a rămas lungit mult timp pe jos. Celălalt s-a repezit la el, l-a strigat, l-a scuturat și a scos strigăte sfâșietoare. Toți spectatorii râdeau și aplaudau; comedia era într-adevăr excelent jucată. Dar sârmanul mucalit murise! Și acesta își pusese viața în joc.

În zilele noastre, în care – mulțumiri fie aduse Domnului! – Cuvântul lui Dumnezeu începe să fie o putere în poporul nostru, unii înțeleg că un om care-și pune viața în joc pentru bani sau pentru admirația publicului, își riscă sufletul. Da, el pune în joc o veșnicie de slavă și de fericire și cumpără o veșnicie de pierzare și chin. Cine știe aceasta are un sentiment profund de milă pentru eroii circului, ai cuștii leilor, ai dansatorilor pe sârmă. De aceea nu trebuie să fie văzut la asemenea spectacole un creștin credincios, care cunoaște valoarea unui suflet nemuritor și sângele Fiului lui Dumnezeu care a curs pentru a-i salva pe păcătoșii pierduți. Dar cum stă treaba cu atâția oameni din interiorul și din exteriorul circului, care uită de veșnicie și de povara păcatelor lor neiertate? Nu se joacă ei cu sufletul lor, în timp ce își neglijează mântuirea?

O, vrăjmașul crud, ucigașul de oameni, ucigașul de la început, înșelătorul viclean care îi are pe oameni sub puterea sa și îi ține tare pe calea deșertăciunii cu mii de lucruri de nimic ale acestei lumi! – „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,15-17).

Credincioșii, dacă sunt sinceri, n-au niciodată voie să trezească impresia în mijlocul acestei lumi pierdute, că ei stau pe același fundament cu lumea, că sunt de aceeași părere în privința veșniciei și a valorii sufletului. Noi trebuie să mărturisim copiilor pierduți ai lumii această veste mare a lui Dumnezeu: *Isus a suferit și a murit și pentru tine!* Și tu ai ajutat cu păcatele tale să se împletească cununa de spini; și fărădelegile tale l-au împins cuiele crucii prin mâini și picioare. El, care a îndurat crucea ca Chezaș pentru păcătoșii pierduți, te-a văzut cum te duci pe drumul tău, prin viață, mândru, îndărătnic, iubind lumea. El a venit după tine, te-a strigat, te-a căutat; și astăzi îți mai strigă: O, făptură omenească, nu te juca cu sufletul tău! Nu-ți pierde viața veșnică pentru bani, onoare, strălucire, plăcere sau mediocritate!

Noi, cei care-I aparținem Domnului, să ne amintim de martorii credinței care au renunțat la tot pentru adevărul Evangheliei, pentru mărturia iubitului lor Domn! Mulți au îndurat nu numai răpirea averilor lor, ani de temniță, adesea cele mai înfricoșătoare torturi, nu, mulți chiar au trebuit să-și vadă copiii iubiți murind, alții au fost duși în flăcările rugului, în orice fel imaginabil de moarte plină de chin. Ei au mers biruitori pe această cale. Ei ar fi putut să-și păstreze viața pământească, averea pământească, fericirea familiei lor, dacă l-ar fi renegat pe Isus. Dar ei au pus în joc ce este trecător, pentru ce este nepieritor. „Pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,17-18). Lumea trebuie să primească în viețile noastre, în casele noastre dovada de necombătut, că noi am găsit ceva mai bun decât tot ce ne poate oferi stăpânul acestei lumi privind averea, onoarea și desfătarea. Când acest adevăr a devenit în viața noastră o realitate eficace, abia atunci are

putere mărturia noastră despre seriozitatea veșniciei și despre dragostea mântuitoare a lui Isus; abia atunci suntem îndreptățiți să le strigăm altor oameni: Grăbește-te și salvează-ți sufletul!

II. A putut Domnul să te folosească deja pentru mântuirea vreunui suflet?

Pentru credincioși este o întrebare importantă: A putut Domnul să te folosească deja ca să fii pentru alții un îndrumător spre viața veșnică? Ai trăit tu privilegiul de negrăit ca un suflet nemuritor să fie smuls prin tine din veșnica pierzare? Ai tu o dorință adevărată pentru așa ceva? Este acesta subiectul rugăciunii tale? Unde este așa, acolo Domnul va dăruia curând acest har minunat, acest privilegiu de nespus.

Orice om are *un suflet nemuritor*; acesta este el însuși, persoana lui, care locuiește acum numai pentru puțin timp în trupul muritor. Oamenii văd numai statura sa, înfățișarea sa, privirile și mișcările sale. Propriul său „eu”, pe el însuși, cu gândurile, calculele, voința și dorințele, ura și dragostea, cine este el cu adevărat – acestea le vede numai Dumnezeu, Dumnezeul sfânt, invizibil, prezent. El vrea mântuirea și salvarea veșnică a *acestui suflet*. El a deschis o poartă spre slava veșnică pentru acest om vinovat, născut în păcate. El L-a trimis pe Isus, Domnul, care S-a împovărat cu vina acestui păcătos și a purtat pe cruce blestemul și pedeapsa lui, ca el să găsească în sângele Său spălarea și împăcarea, filiația lui Dumnezeu și pacea. Le-a găsit el? *Este sufletul său mântuit? Da sau nu?* Un om salvat din naufragiul unei corăbii și adus pe uscat, care a fost tras din valurile pieirii și adus în siguranță, știe precis: Sunt salvat! El știe precis despre aceia pe care i-a văzut scufundându-se în adânc și pierind: Ei sunt pierduți! Nu este vorba despre învățături și concepte religioase; lasă-i pe alții să se certe asupra lor! Este vorba pentru toți de întrebarea importantă: dacă sufletul lor este mântuit pentru viața veșnică, dacă bunul lor cel mai de preț, adevăratul lor „eu” este păzit de pierzarea îngrozitoare, totală, veșnică, de moartea a doua. Cât de valoros este un suflet? La cât îl evaluezi?

În timpul expoziției mondiale din Chicago, o încăpere a compartimentului de meserii a fost asediată de dimineața devreme, până seara târziu, de o asemenea mulțime de oameni, încât a durat ore până ai putut să intri. Acolo era arătat un diamant mare, minunat, de o valoare aproape inestimabilă. Cu siguranță că piatra merita să fie văzută, dar sufletul unui om este nesfârșit mai valoros decât zece mii dintre cele mai minunate diamante. În acest caz nu este vorba numai despre sufletul unui împărat sau al unui savant, ci exact la fel de valoros este sufletul celui mai josnic bețiv, al celei mai pângărite femei, al celui mai decăzut vagabond.

Ce câștig mare, dacă poți salva un suflet!

Doi bărbați din New York au câștigat în meseria lor comercială o avere mare. Amândoi au început de la zero. Unul a câștigat în decursul timpului patru milioane de dolari (17 milioane de mărci). El a fost călcat într-o seară de tramvai și a murit de o moarte subită. El n-a putut să ia cu el în veșnicie nici măcar un pfenig din agoniseala sa. Totul devenise fără valoare pentru el.

Celălalt a câștigat jumătate de milion de dolari (două milioane și un sfert de mărci). Avertizat prin moartea foarte iubitei sale fiice mici, s-a lăsat îndemnat de Dumnezeu să-și folosească averea, timpul, puterea pentru salvarea sufletelor nemuritoare ale fetelor decăzute. El nu și-a dat numai banii, nu; el petrecea adesea 18-20 de ore pe cele mai rău famate străzi ale orașului, ca să le caute și să le salveze pe cele pierdute. Dumnezeu a putut să-l folosească pentru a salva suflete nemuritoare din pierzare și din blestem.

Care dintre acești doi bărbați a câștigat mai bine? Cel care a câștigat 17 milioane și a trebuit să lase totul în urmă sau acesta, care a putut să-și folosească tot câștigul și timpul și puterea ca să salveze cete de suflete pe care le va regăsi în veșnicie?

Aceste suflete au fost salvate *de la moarte*. – Moartea este ceva îngrozitor. Ea venise în casa acelui bărbat și i-a răpit micuța fiică iubită. Dar moartea este mult mai îngrozitoare când nu este numai moartea trupului, ci este moartea veșnică a sufletului. Ascultă: „Isus Hristos a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1,10).

Acum sufletele nemuritoare pot fi salvate prin aceea că sunt conduse la Isus și le punem pe inimi vestea harului.

Ce cuvânt minunat: Salvare! Aceasta nu vrea să spună numai: salvat din robia păcatului și blestemul păcatului din viața pământească, nu numai salvat din pierzarea veșnică a iadului, ci salvat pentru cunoașterea lui Dumnezeu, pentru filiația lui Dumnezeu. Când un om Îl recunoaște pe Isus ca Mântuitor al său și se lasă în mâinile Sale crezând, atunci devine un copil și moștenitor al lui Dumnezeu, el este salvat din moartea veșnică pentru slava veșnică. Despre un asemenea om Dumnezeu spune: „El a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24).

A salva un singur suflet valorează cât munca unei vieți întregi. Este sufletul tău mântuit? Dacă spui: „Da!” atunci lasă-mă să te întreb: Ai salvat deja un suflet? Este scris: „Cel înțelept câștigă suflete” (Proverbe 11,30). Harul lui Dumnezeu vrea să te considere demn de această lucrare. Dacă s-ar fi inventat arta de a transforma pietrele obișnuite de pavaj în diamante veritabile, mulți s-ar înghesui să învețe această meserie și să aibă câștig de acolo. Dar aici este ceva mai bun: Domnul le spune alor Săi mijlocul ca să culeagă de pe drumul vieții pietrele murdărite ale sufletelor pierdute și să le transforme în diamante care vor străluci în veșnicie: condu sufletele omenești la Hristos!

Este scris: „Cei înțelepți vor lumina ca strălucirea cerului și cei care vor îndruma pe cei mulți spre dreptate vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12,3) O, înțelege ce înseamnă: să salvezi suflete pentru slava lui Dumnezeu – aceasta este o lucrare care aduce strălucire veșnică. Ce-ți rămâne din lauda sau din admirația oamenilor? Dacă ajungi sus ca soldat sau în comerț, în politică, în societate, aceasta este o posesiune trecătoare. Dr. Torrey povestește despre un student care în apropiere de Chicago, la lacul Michigan, a înotat de zece ori în apa rece la o corabie naufragiată, după ce și-a legat o funie în jurul mijlocului, ca de fiecare dată să salveze o viață de om. Epuizat la extrem, s-a dus apoi la focul pe care prietenii lui îl aprinseseră pe mal. A stat acolo dărdâind din dinți, vânat, înghețat și a încercat să primească puțină căldură în mădularele lui înțepenite. Dar apoi, când a mai văzut bărbați și femei luptându-se cu valurile, nu s-a lăsat reținut și a mai salvat încă alți șapte oameni, în timp ce își risca mereu viața de la început. El a căzut într-o febră acută, dar în delirul lui nu vorbea despre cei 17 oameni salvați, ci despre cei mulți care s-au scufundat și se plângea tare: Dacă aș fi salvat numai cu unul mai mult!

Nu este aceasta impresionant? Dar înțelege: de jur-împrejurul nostru se pierd suflete omenești, ele se duc într-o veșnicie întunecată, fără Hristos, fără nădejde, îngrozitoare. Dacă ești mântuit, nu vrei să faci nimic ca să-i salvezi pe alții? O, pune în joc și ultima scânteie a puterii tale și gândește-te că este vorba despre pietre prețioase pentru cununa Mântuitorului tău, pentru plata durerilor Sale, pentru prada biruinței Sale!

III. Pescari de oameni¹

„Veniți după Mine și Eu vă voi face să deveniți pescari de oameni!” (Marcu 1,17.) Aceasta este prima misiune a Domnului, povestită nouă în Evanghelie, iar ultima sună asemănător: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură!” (Marcu 16,15). Prima dintre aceste două misiuni era adresată la doi pescari galileeni neinstruiți și ei nu s-au scuzat, arătând la incapacitatea lor pentru lucrarea la care au fost chemați, ci „Îndată, lăsându-și mrejele, ei au mers după El” (v.18). Echiparea lor de mai târziu, pentru slujbă, au primit-o în urmarea lui Hristos.

Noi am fost mântuiți ca să-I slujim Domnului Isus Hristos. Deși toți credincioșii sunt chemați să fie pescari de oameni, sunt totuși numai relativ puțini ocupați cu această lucrare; dar incapacitatea personală nu este o scuză. În Luca 5,10, Domnul îi promite succes lui Petru:

¹ Preluat din revista misionară recomandabilă „Uși deschise”. Comenzile se adresează domnului Joh. Warns, Berlin W. , Hohenstaufenstraße, 65.

„De acum încolo vei fi pescar de oameni”. Ce pescuit minunat a făcut el în ziua Cincizecimii! Este dorința și voia lui Dumnezeu ca noi să pescuim oameni. N-a declarat El în Cuvântul Său că vrea ca toți oamenii să fie mântuiți? (1 Timotei 2,4-6). Dacă păcătoșii se duc la pierzare, atunci aceasta nu este pentru că ei sunt destinați osândeii, ci pentru că ei nu acceptă harul Său. – Dar un lucru trebuie să-l posede un pescar de oameni dacă vrea să aibă succes: Orice aptitudini ar avea, dacă n-are *dragoste*, atunci nu va fi niciodată un câștigător de suflete. Să-ți fie milă de cei pierduți nu înseamnă că-i iubești. Dragostea este o putere care atrage; este puterea care topește și remodelează. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu” (Ioan 3,16). Câtă dragostea dumnezeiască avem pentru lumea pierdută? Dragostea trebuie să fie pregătită să sufere și să muncească.

Pavel, apostolul neamurilor, își exprimă dorința după suflete cu cuvintele: „M-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți. ... M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii” (1 Corinteni 9,18-23). Trebuie să ne mirăm atunci că el a fost un câștigător de suflete plin de succes? Numai dragostea câștigă suflete. Sentimentul datoriei, cunoașterea și conștiința pot să ne îndemne la muncă, dar puterea cuceritoare a dragostei este pentru „pescarii de oameni” neapărat necesară. Dragostea pentru suflete nu cunoaște prejudecăți privind nașterea, educația sau poziția socială. Dragostea îi aduce pe alții aproape de noi, în timp ce pe noi ne aduce aproape de alții.

Un câștigător de suflete plin de succes a spus: „Niciodată n-am pierdut din vedere convertirea sufletelor când am fost împreună cu alții. Am slujit Domnului 22 de ani; am încercat să câștig suflete; a fost dorința mea.” În biografia acestui creștin am citit: „Care a fost taina succesului său în câștigarea sufletelor? A fost talentul său intelectual? Nu. A fost dibăcia sau puterea limbajului său? Nu. A fost umblarea sfântă a vieții sale? Nu. Mulți bărbați temători de Dumnezeu sau sfinți au fost mai puțin plini de succes. Toate acestea și încă viața lui de rugăciune și de credință au contribuit la succesul său în lucrarea Domnului, dar eu sunt ferm convins că marele secret stă în dragostea sa altruistă pentru suflete. Ca să câștige suflete, el a răbdat foame și sete, căldură și frig, oboseală și suferință, pierderea prietenilor și a prestigiului, el a fost gata să fie privit ca un nebun, da, chiar ca un escroc, a îndurat ură, batjocură și calomnie, a fost maltratată și bătut, acoperit de rușine și dat afară și la urmă a căzut ca o jertfă a compasiunii asemănătoare cu a Hristosului său pentru oamenii pierduți.”

Cum un pescar trebuie să aibă o răbdare și o persistență demne de admirat, cu toate că în mod obișnuit succesul lui este redus, tot așa are nevoie pescarul de oameni de multă răbdare și de multă perseverență. Cu toate că poate ne-am străduit toată noaptea și n-am prins nimic, trebuie totuși să continuăm ferm și neclintit în slujba binecuvântată. Unii slujitori ai lui Dumnezeu lucrează într-un domeniu mulți ani înainte să vadă rod. „La timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6,9).

Pescarii plini de succes sunt și plini de tact. Pescarul de oameni are nevoie de tact. Un pescar bun studiază obiceiul peștelui. Apoi se duce la apă atunci când mușcă, dimineața sau seara. Unora le plac muștele, altora râmele; pescarul încearcă tot și folosește ceea ce îi aduce cei mai mulți pești. Tot așa de înțelepți trebuie să fie și pescarii de oameni. Trebuie să căutăm să ajungem la suflete, ca să le câștigăm. Toate acestea presupun o anumită cunoaștere a naturii umane și necesită să-L așteptăm pe Dumnezeu, ca să le obținem pe amândouă: înțelepciune și călăuzire divină.

Observă-ți peștii și caută să-i câștigi pentru Domnul! Într-o carte interesantă despre „pescarii de oameni” se găsește următoarea ilustrație: Un bărbat observă într-un oraș american un negru bătrân care muncea pe stradă. După ce l-a salutat, i-a spus: „Unchiule, ai făcut o treabă bună!” Bătrânul s-a oprit imediat din muncă și i-a spus: „Spune, domnule, așa-i că nu locuiești în acest oraș?” „Nu, de ce?” „Lucrez aici de 22 de ani, dar tu ești primul care mi-a spus așa ceva.” Peștele s-a repezit să muște. Prin calculul său și prin tactul său, străinul și-a asigurat o ureche atentă. Firește că putem să ne oferim oricum serviciile, oricărui suflet pe

care căutăm să-l prindem în plasă. Dacă stărnim interes și înlăturăm prejudecățile, putem să expunem mult mai ușor mesajul nostru.

Un pescar renumit de păstrăvi dă pescarilor trei „reguli importante”. Prima se numește „ascunde-te”; a doua și a treia la fel. Cât suntem de înclinați să scoatem în evidență „eul” nostru! Satan caută să ne facă mândri în timp ce așează aproape de noi gândul că suntem „pescari” mai buni și mai plini de succes decât alții. Prea ușor înghițim chiar noi momeala și începem să suflăm în trâmbiță și facem să răsunе propria noastră laudă. Dacă am fi preocupați mai mult cu Hristos, am vorbi mai puțin despre noi înșine. –

Ucenicii lui Isus au pescuit toată noaptea pe Marea Tiberiadei și „n-au prins nimic”. Domnul stătea pe țărm și le-a spus atunci: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi.” (Ioan 21,6). Deoarece au făcut ce le-a poruncit Domnul, au găsit o asemenea mulțime de pești, încât n-au mai putut să tragă mreaja la țărm. Noi, „pescarii de oameni”, să aruncăm mrejele noastre în partea dreaptă a corăbiei!

Există *un acces* la orice inimă omenească. Dacă începem cu lucruri care ne despart, atunci vom avea doar puțin succes. Să începem de acolo de unde suntem de acord și apoi să lucrăm la ținta pe care o avem în vedere. Noi am greșit adesea ca pescari de oameni, deoarece am neglijat să fim atenți la timpuri, la locuri și la ocazii. Sunt mai mulți oameni interesați de mântuirea sufletului lor decât credem. Dacă le câștigăm încrederea și le iubim sufletul, atunci vom fi unealta pentru convertirea lor.

Avem nevoie de mai mult curaj și spirit întreprinzător în această chestiune importantă. Înțelegerea limpede a primejdiei îngrozitoare căreia îi sunt expuși necredincioșii și o credință mai solidă în puterea Evangheliei, vor face din noi „pescari de oameni” plini de succes.

În Luca 5,4, Domnul le spune alor Săi: „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire!” Petru a răspuns: „Învățătorule, toată noaptea ne-am muncit și n-am prins nimic; dar, *la cuvântul Tău*, voi arunca mreaja”. Petru ar fi putut gândi că dacă peștii n-au putut fi prinși în timpul nopții, ar fi imposibil și în timpul zilei. Mulțumim lui Dumnezeu pentru cuvântul „*dar*”! Bindecuvântat „*dar*”! Experiențele noastre sunt adesea o piedică pentru noi. Am lucrat așa de mult timp și așa de greu și am făcut așa de mult, încât credem că știm tot ce ar trebui să știm ca „pescari de oameni”. Ce har, că Petru și-a pus deoparte „experiența” și a făcut ce i s-a poruncit! El și cu ceilalți care erau cu el în corabie „au îndepărtat-o la adânc, au aruncat mreaja și au prins o așa de mare mulțime de pești, că începea să li se rupă mreaja”.

Noi rămânem cât mai aproape posibil de țărm și suntem atenți la orice vânt care trece pe acolo, temându-ne că ar putea deveni un uragan. Mai bine să ne „îndepărtăm la adânc” și să ne aruncăm mrejele pentru pescuire. Peștii mari nu vor fi prinși în apropierea țărmului. Și peștii, în afară doar dacă sunt „pești zburători”, nu sar în corăbii. Noi spunem „veniți” și pentru că ei nu vin în localul nostru de adunare, tragem de aici concluzia că oamenii nu vor să știe nimic despre Evanghelie. Dacă oamenii nu vin la noi, „mergeți la ei” cu Evanghelia.

Profesorul J. W. de la universitatea din Edinburg povestește că el a pescuit odată o zi întreagă într-un lac, fără să fi prins nici măcar un singur păstrăv. Un păstor l-a întrebat dacă a avut succes. La răspunsul său, că s-a întors cu mâna goală, păstorul i-a răspuns: „Este general cunoscut că din zilele creației n-a fost niciodată vreun păstrăv în acel lac”. Profesorul a înțeles atunci că a pierdut o zi întreagă prin încercarea de a prinde pești într-un lac în care n-a existat nici vreunul. Pentru „pescarii de oameni” este la fel de nefolositor să mergă acolo unde nu există pești.

Așteaptă succesul! Treaba pescarului este să prindă pești. Misiunea lui nu este să-i hrănească, în afară de momeală. Unii par să fie mulțumiți cu predicarea, chiar dacă nu sunt câștigate suflete pentru Hristos. Ei vorbesc pe larg despre numărul celor prezenți, despre libertatea pe care au avut-o să predice. Cu toate că nu trebuie să fim descurajați dacă nu se arată rezultate imediate, trebuie să așteptăm totuși convertiri. Dacă vedem puțin succes sau chiar deloc în munca noastră, trebuie să mergem numai la Dumnezeu și să vedem dacă este între noi și Dumnezeu ceva care trebuie mărturisit și înlăturat. Unul dintre primii elevi ai lui

Spurgeon și-a exprimat dezamăgirea față de învățătorul său, că se petrec așa de puține convertiri prin slujba sa. „Așteptați ca de fiecare dată când predicați să se convertească suflete?” a întrebat acela. „O, nu! Nu de fiecare dată.” „Păi atunci, făcă-ți-se după credința ta!” a fost răspunsul. – Un grădinar a spus odată despre un anumit predicator: „Este un predicator bun, dar pescuiește fără undiță.” Din păcate, astăzi există mulți predicatori de felul acesta. Ei vor prin elocvență sau prin erudiție să prindă urechile, dar prind puține *suflete* sau deloc. Ei pescuiesc fără undiță. În timp ce căutăm să fim prietenoși față de cei la care dorim să ajungem, să-i avertizăm pe cei neconvertiți de mânia și de judecata viitoare și să-i îndrumăm la Hristos, Mântuitorul păcătoșilor.

De-a lungul coastei engleze există o „graniță de trei mile”, în interiorul căreia le este permis numai pescarilor englezi să pescuiască. Dacă străinii trec peste graniță și sunt prinși, îi așteaptă o pedeapsă aspră. Mulțumim lui Dumnezeu că nu există asemenea granițe pentru pescarii de oameni. Toată lumea și orice faptură le stă la dispoziție. Să fie ambiția noastră de a fi mereu pregătiți să ducem vestea cea bună aceluia care încă mai sunt străini în privința harului lui Dumnezeu.

Există un timp hotărât pentru prinderea unor specii individuale de pești. Dar nu există un timp „hotărât” pentru pescuitul de oameni. Credincioșii trebuie să lucreze pentru mântuirea celor pierduți „la timp și nelatimp”. „Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua.” Să căutăm o cale liberă și o poartă deschisă pentru mesajul dragostei mântuitoare și pentru adevărul lui Dumnezeu! – Dumnezeu deschide porțile și înlătură barierele care opresc, astfel încât să putem duce Evanghelia în toate țările lumii. Se pierd suflete; Dumnezeu le iubește. Oare să nu fim „împreună-lucrători cu Dumnezeu” în intențiile Sale de dragoste și de har? Stăpânul se va scula în curând și va închide ușa. Acum, cât este timpul harului, cât timp porțile pentru Evanghelie stau deschise pe pământ, cât timp Domnul amână să vină, să răscumpărăm ocaziile noastre și timpul! Domnul îi avertizează pe ai Săi: „Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9,4).

~~~~~

Să adăugăm la cele de mai sus câteva îndrumări importante:

I. Ca să fii un pescar de oameni plin de succes, rugăciunea credinței este ceva esențial. Măsura în care un pescar de oameni este plin de succes rămâne dependentă de măsura în care el a cerut de la Domnul mântuirea sufletelor în rugăciune stăruitoare. Cunoaștem credincioși care nu sunt în nici un caz evangheliști, dar care sunt binecuvântați într-un mod uimitor în a conduce suflete la Hristos, atât dintre rudele lor, cât și dintre cei cu care călătoresc împreună în tren sau cu care sunt în spital sau oriunde altundeva. Secretul succesului lor stă în rugăciunea credinței. Nu este vorba așa de mult despre rugăciuni la modul general, ci mai mult despre cererea directă a mântuirii unor asemenea suflete, pe care Dumnezeu ni le pune pe inimă. Apoi este întrebarea: dacă avem o perseverență a credinței și a dragostei, ca să ne rugăm zilnic pentru aceste persoane și pentru mântuirea lor, până când peștii au ajuns într-adevăr în mreajă.

Când creștinii stau izolați, atunci au misiunea să lumineze ca lumini în mijlocul unui neam stricat și greșit. Pentru ce luminează ei? De ce aprinde Dumnezeu aceste faruri? Ca alții să vină la această lumină. Dacă un ofițer stă ani în șir între camarazi necredincioși fără ca cineva să se întoarcă la Domnul, atunci cauza nu stă în nici un caz mereu în neloialitatea privind umblarea și mărturia. Dar în multe cazuri este de temut că există o lipsă dureroasă în rugăciunea stăruitoare de credință pentru aceia spre care Duhul Sfânt a vrut să-l îndrepte pe acest martor al lui Isus, ca să dorească să fie mântuiți. La fel este acolo unde un marinar este izolat pe o corabie sau când câțiva credincioși stau în mijlocul multor rude înstrăinate de Dumnezeu.

II. Secretul succesului este dependent și de faptul dacă vestea harului divin este *corect* transmisă oamenilor. Există în unele locuri un fel plăcut, dar total nebiblic de vestire a Evangheliei. Oamenilor li se spune aproximativ așa: Nu vreți să deveniți fericiți? Veniți la

Isus; aici veți fi fericit. Totuși, Evanghelia harului sună fie așa: „Ești un păcătos vinovat, în drum spre veșnica pierzare. Hristos a suferit și a murit pentru vina ta. Caută refugiu la El, crezând; El vrea să te mântuiască.” fie așa: „Păcatele și grijile tale te fac nefericit; Fiul lui Dumnezeu a venit ca să te elibereze de toate poverile. El te cheamă și pe tine: întoarce-te la El cu toată inima ta!”

III. Puterea care învinge inimile oamenilor și sămânța nașterii din nou este Cuvântul lui Dumnezeu. Un pescar de oameni trebuie să fie convins de forța biruitoare a Cuvântului divin, *el trebuie să cunoască și să iubească Cuvântul lui Dumnezeu*; el trebuie, de asemenea, să poarte Cuvântul la el, ca să poată să citească din Cuvântul lui Dumnezeu dovezile incontestabile despre care vorbește. Poate că în cele de mai sus este vreun cuvânt pentru câte un credincios care ar dori mult să fie pescar de oameni, dar care încă n-a prins nimic.

IV. Este recomandabil să întrebăm un om străin dacă este mântuit?

Se terminase o adunare de evanghelizare. În timp ce mulțimea ieșea, un bărbat cu fața radiind a venit la martorul lui Isus, a întins spre el amândouă mâinile și a spus: Vă mai amintiți că acum trei ani m-ați întreat dacă sunt convertit? Cel întreat nu știa nimic despre aceasta, dar tânărul, un student, i-a amintit că într-o seară, în L., stătuse la aceeași masă cu el și că în decursul scurtei conversații l-a întreat: „Sunteți convertit?”

Studentul a spus: Pe atunci v-am urât ca pe dușmanul meu – dar vorba dumneavoastră nu mi-a dat pace până nu m-am convertit, ca să găsesc pace la Isus. Am găsit o fericire de neșpus! Acum vin să vă mulțumesc.

În acest caz, Domnul a validat această întrebare șocantă. Cu siguranță că va rămâne mereu un caz de excepție că ai voie să-l întreb pe un străin așa. Dar faptul că întrebăm într-un mod oarecare, limpede, deslușit, pe care trebuie să ni-l arate și să ni-l învețe Domnul, despre mântuirea oamenilor cu care suntem aduși laolaltă, nu trebuie să fie o excepție, ci o regulă. Noi cunoaștem calea mântuirii, calea spre pace; dar umblăm în mijlocul unei lumi de păcătoși care se găsește fără nădejde pe calea spre veșnica pierzare. Avem voie să tăcem? Credincioșii se găsesc în aceeași situație ca odinioară cei patru bărbați leproși din Samaria asediată. Aceștia au găsit mâncare și salvare și au văzut faptul că temutul dușman fugise. Atunci au zis: „Ziua aceasta este o zi de vești bune și noi tăcem; dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, ne va ajunge pedeapsa” (2 Împărați 7,9). Acesta este cazul nostru. Noaptea este foarte înaintată. Se apropie ziua când va răsări Soarele nostru – atunci va expira timpul harului pentru o lume pierdută de păcătoși. Dacă tăcem acum, ne va lovi vina incontestabilă a scăpării unei ocazii. Noi, cei care am găsit viața și pacea la Domnul, n-ar trebui să vestim viața în mijlocul unei lumi muribunde? „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost arătată” (1 Ioan 1,1-2).

Pe cei mai mulți dintre oameni încă nu i-a întreat nimeni „despre sufletul lor”; ei chiar ar considera așa ceva foarte nepotrivit. Ai voie să-i întreb de sănătatea lor, de câștigul lor lunar, de părinții, soțiile, copiii lor – aceasta este permis, aceasta arată interes.

Dar dacă întreb de sufletul lor, aceasta o consideră ca fiind nedelicat, fără tact, indiscret etc. De fapt, este cu totul împotriva regulilor de politețe să întreb așa ceva: Ai tu siguranță privind iertarea păcatelor tale? Are conștiința ta liniște? Are inima ta pace? Îl cunoști pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitor al tău? Ai devenit tu un copil al lui Dumnezeu?

Și totuși, o asemenea întrebare, pusă în inimă cu seriozitate și cu dragoste, la timpul potrivit, a devenit deja de multe ori calea spre pace și spre fericirea adevărată pentru cel întreat. Da, am auzit chiar un caz în care această întrebare serioasă, exprimată în modul cel mai nepotrivit, în plină stradă, a reușit totuși să ducă la mântuirea veșnică prin harul minunat al lui Dumnezeu.

S-a petrecut foarte asemănător, așa cum s-a relatat mai înainte despre student. Un creștin tânăr, convertit de foarte curând, a văzut în fața lui pe stradă, în orașul R., un domn pe care a crezut că-l cunoaște. S-a grăbit după el, l-a ajuns, i-a atins umerii. Domnul s-a oprit, s-a întors și a auzit să i se vorbește: „Sunteți convertit?” Cel care întrebase s-a înșelat; el se adresase unui străin, care a crezut că are în fața lui un nebun. Dar ce ciudat! După doi ani, acel creștin tânăr se afla în P. El a observat un domn care îl privea atent și în sfârșit, s-a îndreptat spre el. „Mă mai cunoașteți?” – „Nu, din câte știu eu.” – „N-ați fost acum doi ani în R.?” – „Ba da.” – „Eu sunt omul pe care l-ați întrebat pe stradă: Sunteți convertit? Mulțumesc Domnului! Întrebarea dumneavoastră, care mi s-a părut ca întrebarea unui nebun, m-a făcut să mă opresc. M-am întors la Isus, sunt mântuit!”

Uneori întâlnim oameni care-și simt dureros povara păcatelor, care însetează după mângâiere și pace și care se bucură dacă îi întrebi de sufletul lor. Dar ei sunt excepții; majoritatea oamenilor resping brusc o asemenea conversație.

Despre prințul Bismarck se povestește că a auzit odată despre un medic foarte talentat și l-a chemat pe acesta la el; era doctorul S.; prințul suferea mult de dureri nevralgice; de fapt, sănătatea lui a fost zdruncinată de excesul de muncă intelectuală. Doctorul a venit și a întrebat de una, de alta, de pofta de mâncare, de dormit, de digestie etc. Aceasta l-a indispus pe prinț; el a întrerupt conversația cu cuvintele: „Nu-mi place să fiu întrebat mult!” Doctorul S. s-a sculat momentan, a salutat, dar a rămas stând în cadrul ușii și a spus: „Alteța Voastră, când sunteți din nou bolnav, vă sfătuiesc să chemați un doctor de cai; acesta nu-și întreabă niciodată pacienții!” Aceasta l-a biruit pe prinț; el l-a chemat înapoi pe doctorul S., care a devenit apoi medicul său personal, devotat și experimentat.

Astfel sunt nenumărați oameni hotărâți în privința sufletului lor. Ei doresc să fie mântuiți, dar dacă îi întrebi despre sufletul lor, devin indispuși. „Rămâneți departe de mine! Acestea sunt lucruri pe care trebuie să le stabilească fiecare singur pentru el.” „Aceste lucruri sunt prea sfinte pentru mine, ca să vorbesc despre ele.” Așa vorbesc și refuză totul. O predică ținută în mod general duminică, cu aceasta sunt de acord, numai să nu devină ceva personal, fără întrebări care ating adâncurile conștiinței, care dezgolesc starea fără pace a sufletului! Dar cuvântările ținute în general nu slujesc nimănui. Mântuirea veșnică este tocmai o problemă personală, un caz propriu, deosebit, - de aceea vrea Domnul să se ocupe de fiecare după nevoile sale deosebite și nu procedăm înțelept dacă nu vrem să răbdăm ca să fim întrebați despre sufletul nostru.

Majoritatea oamenilor doresc ca despre sufletul lor să se întrebe abia după moartea lor. Ei consideră că este foarte potrivit, foarte decent ca la sicriul lor să fie vorba despre: Dumnezeu, iertarea păcatelor, har și viața veșnică. Ah, cadavrul mort nu aude nimic din acestea – iar cei vii gândesc că toate acesta se spun pentru mort. Oamenii gândesc că este foarte în ordine să se organizeze o înmormântare solemnă, cu toate că cel decedat, dacă n-a fost cu adevărat un ucenic al lui Isus, a plecat în veșnicie ca un om pierdut. Pentru el este prea târziu – ce îngrozitor de grav! Cum de s-a ajuns aici? Da, bietul om n-a avut nici timp, nici chef ca alții să aibă voie să-l întrebe despre sufletul lui, iar el personal n-a întrebat niciodată despre el.

Acum câțiva ani, o fată tânără din F. a auzit fericita Evanghelie; ea știa de mult că nu era în ordine cu Dumnezeu ei. Ea-și simțea păcatul, știa că numai la Isus este mântuire și pace – dar un ceva nedefinit o reținea să facă ultimul pas. Dar apoi s-a dus la mesagerul lui Dumnezeu ca să-și deschidă odată inima; acesta a întrebat-o: „Ce vârstă aveți?” – „24 de ani.” – „Ei, sunteți încă tânără; mai puteți conta pe vreo 30 de ani; vreți să mai amânați atâta timp ca să vă întoarceți la Isus?” Ea s-a gândit și a spus: Ah, nu, nu vreau aceasta!” – „Da, firește, cine știe ce aduce viitorul; poate este mai bine să spuneți în zece ani?” – „Ah, nu, nu vreau aceasta!” – „Este adevărat, să umblați încă zece ani fără pace și fericire, este mult timp; poate ar fi mai bine să spuneți într-un an.” Ah, nu!” Astfel și-a negociat singură, reducând timpul la o zi – până la ceasul prezent. Ea a văzut: harul Mântuitorului este acum pregătit pentru mine. Atunci și-au plecat genunchii. Așa cum era, cu vina ei, ea s-a lăsat în mâinile Aceluia care îi

mântuiește pe păcătoși, care îi achită pe vinovați, care spală cu sângele Lui toate petele. Ea a găsit pace, viața veșnică.

Noi, cei care Îi aparținem Domnului și cunoaștem seriozitatea veșniciei, noi suntem chemați să stăm *ca martori ai harului* în mijlocul unei lumi pierdute de păcătoși. Pentru aceasta avem nevoie de multă înțelepciune și putere, dar înainte de toate avem nevoie de dragoste și îndurare pentru păcătoșii pierduți, deznădăjduți.

Spre încurajare și învățătură împărtășim aici ce a povestit o soră medicală credincioasă din îngrijirea ei particulară:

„Într-o zi am fost luată la o doamnă tânără care se îmbolnăvise. Era o cântăreață și avea abia 21 de ani. Prin suprasolicitarea vocii s-a ales cu o boală gravă a gâtului și acum zăcea bolnavă de moarte în pat, cum am observat curând. Când am ajuns în casă, m-a întâmpinat tatăl bolnavei cu cuvintele: „Soră, vreau să vă rog două lucruri: odată: să nu vorbiți cu fiica mea nimic religios și apoi: să nu vorbiți deloc cu ea despre moarte!” N-am răspuns nimic la această adresare, așa că domnul a reluat aceste cuvinte. Iarăși n-am dat nici un răspuns. Tânăra muribundă la care am fost condusă apoi, n-avea nici o bănuială despre starea ei îngrijorătoare. Era o domnișoară distinsă, delicată, foarte plăcută și m-a primit cu amabilitate.

În dimineața următoare citeam pentru mine din Biblie, șezând în camera ei. Mă privea atentă. În cealaltă zi am făcut la fel, iar în a treia zi m-a întrebat: „Dragă domnișoară Wilhelmine, ce citiți?” Am spus: „Citesc Cuvântul lui Dumnezeu, hrana pentru sufletul meu.” Atunci m-a rugat: „Vă rog, citiți tare!” Am făcut-o și începând de atunci a cerut zilnic iar. Eram la istoria suferinței Domnului și Mântuitorului nostru și ea asculta cu dorință mare. Tatăl ei venea de mai multe ori și era extrem de iubitor cu fiica lui și îngrijorat de binele ei trupesc. Totuși, nu știa să spună nimic mai bun decât: „Copilă dragă, curând te vei face sănătoasă și atunci vom merge la băi și așa mai departe; aceasta o relua zilnic.

Într-o zi, după ce tatăl o părăsise, ea s-a întors spre mine și m-a întrebat: „Dragă soră, scumpul meu tată vorbește mereu despre însănătoșire; dumneavoastră ce spuneți? Mă voi însănătoși curând?” Acum a venit întrebarea de temut. Ce să fac? „Dragă domnișoară”; am spus eu, „starea dumneavoastră este una gravă, totuși, la Dumnezeu nu este nimic imposibil; El poate, dacă este voia Sa, să vă facă să vă însănătoșiți.” Ea n-a fost chiar mulțumită cu răspunsul meu, după cum am observat bine și în ziua următoare a început din nou: „Dragă soră Wilhelmine, credeți că trebuie să mor?” – M-am speriat de această întrebare energică și am răspuns: „Scumpa mea domnișoară, sunteți foarte grav bolnavă și dacă Dumnezeu nu vrea să facă o minune, atunci s-ar putea prea bine să nu vă mai recăpătați sănătatea; totuși, cum vrea El; El este atotputernic.” La aceasta a spus: „Simt bine că nu prea vreți să vorbiți; se pare că n-o să mai fiu sănătoasă, nu-i așa? Dragă soră, ce ați face dacă ați fi în situația mea? O, vă rog, spuneți-mi-o!” Atunci i-am răspuns: „*M-aș asigura de iertarea deplină a păcatelor mele și aș căuta pacea cu Dumnezeu.*” Atunci a exclamat repede: „O, vă rog, ajutați-mă! Cum să încep aceasta?” Am îndrumat-o la Cuvântul lui Dumnezeu și la Domnul și Mântuitorul nostru, care a murit și pentru păcatele ei și care ne-a împăcat cu Dumnezeu așa de deplin, încât Dumnezeu Însuși ne iartă toate păcatele și ne dăruiește viața veșnică. I-am spus cum intră apoi pacea lui Dumnezeu în inima noastră. M-am rugat cu ea și i-am citit în continuare Cuvântul lui Dumnezeu. După câteva zile, în care și-a purtat suferința cu supunere liniștită în voia lui Dumnezeu, a găsit mântuire și pace în Isus Hristos. Curând după aceea a plecat acasă ca un copil fericit al lui Dumnezeu, în pacea lui Dumnezeu, zâmbind.

Tatăl celei plecate acasă a fost aproape disperat în jalea lui. Ea îi povestise încă înainte de moartea ei că nu mai are nici o teamă de moarte, căci se duce la Mântuitorul ei și l-a rugat pe tatăl ei să aibă grijă ca să vină după ea. După aceea, el a venit la mine și a spus: „Soră, ce ați făcut cu fiica mea, ca ea, așa de tânără, să poată muri așa în pace? Vă rog, spuneți-mi totul; vreau și eu să găsesc o asemenea pace și să pot să mor și eu așa de resemnat.” I-am spus să se preocupe amănunțit cu Cuvântul lui Dumnezeu și să facă din el un îndrumător pentru viața sa și atunci el îi va arăta sigur calea spre o asemenea pace, care se găsește numai la Isus. El mi-a

promis în mod serios. Astfel a devenit moartea copilului său prilejul ca bătrânul tată să chibzuiască: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

Această soră medicală a fost o câștigătoare de suflete. Fie ca mulți, edificați prin acest exemplu, să învețe această artă sfântă, binecuvântată!

Nr. 3 Plecat acasă

În 28 septembrie 1910, în Bad Oeynhausen, a adormit generalul Hans Michaelis. Plecarea lui acasă a însemnat pentru noi pierderea unui devotat și iubit frate în Hristos și în același timp pierderea unui mărturisitor experimentat din cercul martorilor lui Isus printre ofițerii germani.

Din 8 până în 10 ianuarie, cel adormit a fost cu soția sa într-un cerc mic de frați și surori care se rugau, în Hamburg, într-o casă care le era prietenă. În acele trei zile s-a studiat Evrei 11. În dezbateri au ajuns până la versetul 27: – „Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit, ca și când ar fi văzut pe Cel care este nevăzut.” S-a discutat despre educația lui Dumnezeu cu Moise, calea adâncă și serioasă pe care a mers-o el ca fugar apatrid, cum a învățat aici să se țină de Cel nevăzut ca și când L-ar vedea și cum Dumnezeu trebuie adesea să meargă cu ai Săi astfel de căi adânci, ca viața lor să devină în întregime pentru Domnul ceea ce vrea harul să facă din ea. De această discuție a fost legată nemijlocit o rugăciune comună, în care frații și surorile adunați L-au rugat pe Domnul să conducă El totul așa, încât planul Său divin de har să ajungă în viața lor la o dezvoltare totală. Toți L-au rugat pe Domnul ca El să ia și să sfârșim tot ce Îi stă în cale. În ceasul acela a urcat la Domnul și o rugăciune emoționantă din partea soției fratelui nostru decum săvârșit. Ea a cerut fierbinte de la Domnul, ca el să vrea să înfăptuiască în viața ei cu orice preț gândurile divine de har, care sunt atât de sus față de gândurile noastre, cât de sus este cerul față de pământ. A fost un ceas serios, în care cei adunați au simțit profund prezența Domnului. Aceasta a fost în 10 ianuarie. În 17 ianuarie, fratele nostru a fost doborât de o gravă hemoragie cerebrală; el a fost dus inconștient și incapabil să se miște în casa lui, pe care o părăsise puțin mai înainte. Bineînțeles că acesta a fost începutul răspunsului plin de har al lui Dumnezeu la acea rugăciune, un răspuns care face într-adevăr inima să tremure și ochiul să lăcrimeze, dar care include în sine siguranța ascultării depline. Trebuie să renunțăm să descriem în locul acesta cele opt luni în care s-a ajuns la o îmbunătățire plină de speranțe, împotriva previziunilor medicilor. Într-adevăr, bolnavul a putut să vorbească din nou, dar numai parțial, într-o măsură inconstantă. Dar capacitatea crescândă de mișcare a membrilor și limpezimea crescută a minții sale au făcut ca rudele să păstreze speranța însănătoșirii pe timpul mai multor luni. Totuși, când spre sfârșitul verii au apărut simptome de ramolism cerebral, dragostea mijlocitoare a trebuit să înțeleagă că gândurile lui Dumnezeu erau altele. În ciuda tuturor lucrurilor anterioare, s-a întâmplat totuși ceva neașteptat, că în 28 septembrie, moartea, cu mână blândă, a deschis fratelui nostru poarta slavei și a desprins duhul său de povara trupului său bolnav.

Evoluția vieții sale exterioare l-a înălțat din mulțimea tovarășilor de vârstă lui prin talent soldătesc și confirmarea capacității sale.

Karl Johann Michaelis s-a născut în 17 iunie 1855 ca fiu al consilierului la curtea de apel, Michaelis. Intrat în regimentul de grenadierii al împăratului Frederic Wilhelm al IV-lea, (1 Pom.) nr.2, a fost transferat mai târziu în marele stat-major cu rangul de căpitan, a fost comandant de batalion în regimentul de infanterie de la Grolmann (1 Posensches) nr.18, ofițer de stat-major trecut în controalele regimentului 5 infanterie din Westfalia, nr.53, comandant de divizie în marele stat-major, apoi comandant la statul-major al provinciei Metz și, începând din 2 aprilie 1908, a fost comandant al regimentului de infanterie Herzog von Holstein (Holsteinisches) nr.85 din Rendsburg. Gradul de general-maior l-a primit în timpul ultimei

sale boli grave. În 11 septembrie 1910, 17 zile înainte de plecare sa acasă, i s-a aprobat retragerea solicitată.

Acestea sunt datele militare esențiale ale vieții sale exterioare. Întoarcerea hotărâtoare a vieții sale lăuntrice a început atunci când fratele nostru a venit cu soția sa în 1907, de Rusalii, pentru două zile la Trier, într-un cerc de credincioși, care au fost adunați atunci pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo a găsit soția lui pacea cu Dumnezeu; el însuși a avut în acele ceasuri o discuție despre mântuirea sufletului său; se pare că a fost prima dată în viața sa că și-a plecat genunchii în părtășie cu alții în fața Domnului prezent. Începând de atunci, fratele nostru plecat acasă, a stat sub efectele palpabile ale Duhului și ale Cuvântului lui Dumnezeu și sub un nor de mijlociri ale credinței, care s-au înălțat pentru el.

În ianuarie 1908 s-a îmbolnăvit grav de furuncule antracoide; acestea au adus o otrăvire a sângelui și au făcut necesară o operație urgentă, care punea viața în primejdie. Noaptea acelei operații a constituit o piatră de hotar dumnezeiască și o amintire de neuitat în viața celui săvârșit. Dar ceasul convertirii încă nu venise. După aceste zile grele, trupul și mintea au avut nevoie de o lungă refacere. Forța vitală părea să fie mistuită, iar bolnavului i-a dispărut speranța să devină din nou apt pentru serviciul de soldat. Dar Dumnezeu a avut numai gânduri prietenoase cu fratele nostru. El s-a însănătoșit. Apoi, când în aprilie 1908 a putut să urce iar pe cal pentru prima dată fără dureri și a primit prin aceasta siguranța că Dumnezeu vrea să-l mai păstreze în serviciul militar, a fost așa de copleșit de dragostea lui Dumnezeu (după propria lui mărturie), încât s-a prăbușit înaintea Domnului cu ultimul rest al împotrivirii sale. Începând de atunci a fost un mărturisitor sincer al marelui său Mântuitor. Când a preluat comanda regimentului său, în primele zile i-a spus adjutantului său: „Fac parte dintre oamenii care Îl așteaptă pe Isus. Nu vreau să fiu găsit de către El în nici un loc care nu se cade pentru un urmaș al lui Isus.”

Fratele nostru, de-acum săvârșit, a fost cu adevărat un bărbat remarcabil prin activitatea sa soldățească; dar prin veridicitate și credincioșie a fost mai mult decât atât. El a fost un mărturisitor al Domnului și Mântuitorului său, Isus, atât în fața superiorilor lui, cât și a ofițerilor săi și aproape că n-a fost nici un subofițer sau soldat în regiment care să nu fi știut: colonelul nostru este un mărturisitor al lui Isus.

În mapa sa de scrisori se afla ciorna unei scrisori pe care o scrisese unui prieten și camarad, chiar înaintea îmbolnăvirii sale mortale. Acesta din urmă, tot un ofițer mai în vârstă, a vrut să considere ca desfăcută relația de prietenie existentă mai înainte, după ce colonelul Michaelis și soția sa i-au mărturisit acestui prieten credința lor și noua lor viață. În această scrisoare se spunea:

„Există o întrebare care decide totul și la care trebuie să-mi răspundeți înainte ca drumurile noastre interioare să se despartă: Isus din Nazaret, Cel care a apărut acum 1900 de ani în Palestina, a fost El un înșelător sau a fost Fiul lui Dumnezeu și a venit în lume ca să-i salveze pe păcătoșii pierduți? (Nu există o cale de mijloc, cum ar vrea oamenii s-o construiască. Pentru că cine spune despre Sine Însuși: Sunt Fiul lui Dumnezeu! este sau un mincinos, sau Fiul lui Dumnezeu. Cine vrea să-L eticheteze drept un fanatic evlavios, acela să citească vorbele Sale limpezi cum este cristalul și să se gândească ce înseamnă să-și dea viața pentru alți oameni din dragoste neîngrădită; și să plaseze apoi mai departe asemenea afirmații, dacă poate.) Deci: *Este El Fiul lui Dumnezeu?* A venit El pe pământ în îndurarea față de omenirea pierdută, față de noi toți? A luat El nevinovat asupra Sa moartea de cruce, a înviat și este Mijlocitorul nostru la tronul lui Dumnezeu până va reveni ca să-i ia la Sine pe ai Săi și să judece lumea care n-a vrut să știe nimic despre El? Despre aceasta este vorba și nu despre fanaticism, sectarism, gânduri omenești. Este vorba despre viață și moarte, despre o viață în slavă după această scurtă existență pământească sau despre moartea veșnică și pierzare. De aceea, dragă prietene, spuneți lucrurilor limpede pe nume! Dacă credeți marea taină a credinței creștine în toate consecințele ei (adică prin faptul că tragem din ea concluziile firești, simple), atunci Cuvântul lui Dumnezeu ne arată limpede mijloacele și căile care duc la

îndeplinirea voii Sale. Nu vrem nimic altceva, decât să-I fim ascultători. Dacă pentru lume suntem oameni care se opun la ceva cu totul deosebit, nehibzuit, excentric, atunci ea uită că noi nu vrem nimic altceva decât ce vrea Biblia, cea mai răspândită carte de pe pământ, ce a vrut un mare număr de bărbați evlavioși, numiți mari chiar de către lume: să aprofundăm revelațiile lui Dumnezeu până în consecințele lor *și să ascultăm de voia Sa*. Deci, unde este punctul în care convingerile noastre se dispersează? (Firește că acest punct stă în întrebarea: dacă vrem sau nu să ne plecăm toată viața sub voia Domnului și sub Cuvântul lui Dumnezeu. – Intercalare a editorului.) Să nu credeți că noi dorim acum să vă impunem convingerile noastre, cel puțin nu cu vorbe. Dar noi ne rugăm de mult pentru dumneavoastră, rugăciunile noastre vă vor presa în continuare și aceasta nu ne-o puteți interzice. Nu considerați aceasta ca fanatism, ci credeți că rugăciunea este o putere reală, lucidă. Priviți-i pe oamenii care au devenit deja în armată proprietatea lui Isus și observați că frații noștri sunt de găsit tocmai printre cei talentați practic, lucizi ... (Aici sunt trecute în scrisoare câteva nume.) V-aș putea numi încă mulți; dacă mă cunoașteți, atunci cunoașteți și felul meu liniștit, cumpătat. Ar trebui ca în fața unor asemenea oameni să aveți cel puțin gândul: Nu cumva au dreptate? N-ar trebui să existe aici o realitate, în fața căreia numai oamenii cu totul orbi pot închide ochii, pe care ar trebui cel puțin s-o verific înțâi foarte pătrunzător înainte s-o resping? Dacă veți înțelege această necesitate, dacă cel puțin nu vreți să aruncați neverificat ceva care vă dă fericire și pace pe pământ și siguranța mântuirii veșnice după moarte, atunci... faceți cunoștință cu unul dintre prietenii noștri ... și veți afla că există deja aici pe pământ o fericire și o pace pe care o putem găsi numai în devotamentul față de Domnul și Mântuitorul nostru.”

Nu este scrisoarea aceasta o mărturie prețioasă despre faptul că pentru toți oamenii, mari și de rând, problema veșniciei, mântuirea sufletului, predarea inimii și a vieții Fiului lui Dumnezeu sunt mai importante decât toate problemele pământești privind rangul, onoarea, succesul și câștigul banilor? În realitate, din cauza acestei probleme, ba chiar mai mult din cauza persoanei Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu se despart drumurile oamenilor pentru timp și veșnicie. Crucea este marea dilemă, punctul de separare în care se desparte mulțimea omenirii. Acolo se hotărăște pentru fiecare în parte dacă ținta vieții sale este în lumina veșnică a slavei, în casa Tatălui, sau în acel întuneric unde plânsul și scrâșnirea dinților, tânguirea veșnică a sufletelor pierdute vor forma conținutul unui timp fără timp, a unei muriri veșnice.

Cu această ultimă mărturie a fratelui nostru, plecat acasă, se încheie retrospectiva asupra serviciului său pământesc expirat. Noi îl știm adăpostit la Domnul pentru totdeauna. Amintirea sa va fi binecuvântată; el a arătat că nu se pierde nimic privind confirmarea capacității și performanța ca ofițer activ sus-pus, prin devotamentul sincer față de Domnul și prin mărturia fără rezerve a credinței în fața ochilor lumii întregi, în schimb se câștigă mult în valoarea veșnică și în rodul veșnic al vieții. Cititorilor credincioși ai acestor rânduri le spunem cuvântul: „Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la aceasta să vă gândiți” (Filipeni 4,8). Noi suntem chemați „să facem în totul cinste învătăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 2,10). Dar celor care încă n-au găsit pace prin credința în mult-lăudatul nostru Domn, le spunem avertizarea: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul *nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*” (Ioan 3,36).

Nr. 4. Adevărata frumusețe

Frumoși sunt ochii lucind de bucurie,
Bunăstarea aproapelui văzând,
Și umeziți de lacrimile milei,
Când pe aproapele îl văd plângând.

Frumoși sunt obrazii de jenă roșii,
La tot ce nu-i nobil, curat, real,
La ce dă inocența pradă morții
Și-i poate fi sufletului fatal.

Frumoasă-i gura ce n-o să se răzbune
Cu vorbe-amare, de vrajbă, de pizmaș,
Ce nu discută-a cuiva slăbiciune,
Ce-l binecuvântează pe vrăjmaș.

Frumoase-s trăsăturile, chiar ostenite,
Nedeformate de-un egoism sever,
Ce poartă aspectul păcii tihnite
Luminate de dragostea din cer.

Frumos e glasul care nu trădează
Încăpățânarea, nerăbdarea lui,
Ce altora durerea le-o calmează,
Vestind harul Mântuitorului.

Frumoase-s mâinile ce dau cu plăcere,
Ce se-ntrec în fapte bune, muncind,
Ce duc poverile-altora-n tăcere,
Să slujească cu drag, gata-s oricând.

Frumoase-s picioarele ce-mpreună
Zoresc să-i ridice pe cei căzuți,
Să ducă celor timizi vestea bună,
Să se ocupe de cei abătuți.

Ce inimă tânără nu-și dorește
Frumusețea? - Și-i dreptul ei, precis!
Și suntem făcuți s-o primim, firește,
Drumul spre ea li-i tuturor deschis.

De vrei, o, inimă, să placi, să semeni,
Cu Mântuitorul ar trebui!
Atunci Celui mai frumos dintre oameni,
În frumusețe asemenea-I vei fi.

Aceasta-i frumusețea, nedemodată,
Nu pălește-n ale vieții furtuni;
Apoi sus, desăvârșit modelată,
Va fi-nfăptuirea unei minuni.

~~~~~

*„Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur ...
Ești o grădină închisă, soro mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită ...
Scoală-te crivățule! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure
mirosurile din ea! - Să intre iubitul meu în grădina lui și să mănânce din roadele ei alese!”
(Cântarea Cântărilor 4,7. 12. 16.)*

Nr. 5. Cuvântul viu al lui Dumnezeu²

Sub acest titlu a apărut o lucrare a lui Philipp Maura, care poate fi recomandată tuturor credincioșilor. Ea este capabilă să ofere priviri noi în măreția Cuvântului lui Dumnezeu; ea consolidează convingerea despre puterea și efectul Cuvântului divin.

Redăm aici textual introducerea și capitoul de încheiere.³

Prezentare

Cine observă cu privirea pătrunzătoare împrejurările religioase ale zilelor noastre, acela nu poate să-i scape că din toate părțile se fac eforturi cu totul extraordinare ca să i se răpească Bibliei orice autoritate și totuși, în mod semnificativ, această carte unică cere dreptul pentru sine, să influențeze decisiv tot comportamentul oamenilor. Ea vorbește ca una căreia „i s-a dat putere” și își atribuie singură autoritatea în cel mai limpede mod, care nu tolerează nici o contradicere, să-i mustre pe oameni pentru faptele lor rele și să le prescrie ce trebuie să facă și ce să nu facă. Ea nu le vorbește oamenilor din punct de vedere omenesc, ba nici măcar de pe poziția înțelepciunii și a moralei proeminente; ea vorbește mai mult de pe o culme care este mult superioară mărimii omenești. Cu o înțelepciune care nu îngăduie nici îndoială, nici contradicere, Biblia cere supunerea desăvârșită a omului sub autoritatea ei.

Dar tocmai această pretenție de dominație necondiționată asupra omului se opune în mod deosebit spiritului democratic al vremii noastre, care nu vrea să tolereze o autoritate mai înaltă decât cea a poporului, adică a omului.

Puternicele curente spirituale ale zilelor noastre sunt orientate – conștient sau inconștient – să răspândească universal cele mai curate principii ale democrației și să le procure pretutindeni recunoașterea; dar conținutul și ținta democrației este omul, ca unica și cea mai înaltă autoritate; și de aici opoziția față de Biblie.

Biblia, cu atitudinea ei hotărâtă ca autoritate, ba chiar ca autoritate supremă, stă mai presus de om, nu numai direct împotriva mișcării democratice, ci ea este în fond singura piedică reală pentru independența totală a omenirii. Dacă autoritatea Scripturii s-ar lăsa înlăturată, atunci omenirea ar obține starea de mult râvnită a independenței totale, o stare care este sinonimă cu anarhia totală.

Starea democrației ideale nu poate fi descrisă mai bine decât cu cuvântul „anarhie”, deoarece evident că un individ sau o societate care nu cunoaște alte îngrădiri decât cele autoimpuse, nu stă de fapt sub nici o îngrădire. Ținta și strădania mișcărilor de astăzi sunt de a obține această stare ideală; și pentru a promova aceste mișcări, acea existență puternică, „duhul care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2,2), își îndreaptă împotriva Scripturii atacurile felurite cu mare istețime și viclenie desăvârșită.

Marea majoritate a oamenilor cu influență dintre personalitățile conducătoare ale vremii noastre sunt deja total înfășurați în activitatea acestei lumi și absolut indiferenți față de

² Editura Gottlob Kaetzle din Chemnitz. Preț: 1,50 mărci.

³ Din păcate, traducătorul n-a redat textual traducerea pasajelor citate din Scriptură – așa cum este în original. La importanța problemei, această lipsă este înlăturată în copia redată aici.

cerințele Bibliei; satan, ca să-și atingă scopul, nu trebuie să poarte de grijă decât ca ei să nu fie treziți din indiferența lor. Totuși, Biblia exercită o influență plină de putere asupra societății ca un întreg, prin aceea că ea nu dă drumul conștiințelor individuale și tocmai împotriva acestui fapt își îndreaptă vrăjmașii adevărului atacurile.

Această luptă împotriva autorității Bibliei și a originii sale divine este dusă din multe părți în numele științei. O bună parte a lucrărilor teologice din zilele noastre urmăresc numai să aducă Biblia la discreditare și să pună în circulație păreri și teorii care să meargă total în contradicție cu pretenția pe care o ridică Biblia la inspirația divină și la autoritate.

În alte locuri, iarăși, atacul ia altă formă. Se recunoaște că Biblia este inspirată, dar se adaugă că și alte mari lucrări literare sunt inspirate. „Dumnezeu”, se spune acolo, nu este legat de limite precise; El poate vorbi și vorbește și oamenilor din vremea noastră în același mod ca în zilele lui Moise, ale lui Isaia și ale lui Pavel.

Dar oamenii nu fac nici cea mai neînsemnată diferență dacă Biblia este coborâtă la nivelul altor cărți sau dacă alte cărți sunt înălțate la nivelul Bibliei. Rezultatul este același în ambele cazuri: autoritatea absolută a Bibliei este înlăturată.

Dar chiar în cercurile în care originea divină a Bibliei este total recunoscută, vrăjmașul este zelos preocupat să slăbească influența acestei cărți. În legătură cu anumite evenimente spirituale, care în ultima vreme nu sunt nimic neobișnuit, se aude peste tot afirmația că oamenii în care ar locui Duhul și prin care El ar vorbi direct, sunt independenți de Cuvântul lui Dumnezeu. Sub această formă, gândul la o revelație neîntreruptă găsește intrarea în asemenea cercuri în care un atac direct asupra prestigiului Bibliei nu ar găsi aprobare. Dar rezultatul este același.

În asemenea împrejurări este fără îndoială de cea mai mare importanță să arătăm neîntrerupt că revelațiile lui Dumnezeu în Cuvântul Său sunt suficiente și perfect eficace.

Aceste pagini sunt scrise cu dorința să promoveze acest scop, într-o măsură oricât de mică ar fi. Dar ar fi mult peste puterile autorului dacă ar vrea să descrie toate caracteristicile prin care Biblia se deosebește de alte cărți așa de mult, încât ele propriu-zis nu pot fi comparate cu Biblia. De aceea, autorul a extras din toate aceste trăsături numai un indiciu foarte deosebit al Sfintei Scripturi, care este denumit cu cuvântul „viu”. Studiile sale anterioare și cercetările în domeniul științelor naturale l-au pregătit pe autor –omenește vorbind – într-o anumită măsură pentru această misiune. Dar când s-a apucat de această lucrare, el nu și-a pus încrederea în aceste pregătiri firești (de care Dumnezeu nu are nevoie, chiar dacă Îi place să le folosească), ci în Duhul lui Dumnezeu, pe care noi, credincioșii, l-am primit „ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu” (1 Corinteni 2,12).

Dacă cineva, chiar dacă ar fi în măsura cea mai mică, ar învăța să înțeleagă realitatea că Cuvântul lui Dumnezeu este un Cuvânt viu, atunci lucrul acesta i-ar fi o protecție puternică față de primejdia poate cea mai mare a timpului nostru serios.

Cuvântul transformator al vieții

A te hrăni cu Cuvântul lui Dumnezeu, pâinea vieții, trebuie să fie în mod necesar avantajos pentru omul întreg, atât pentru viața sa intelectuală și psihică, cât și pentru cea spirituală.

În vremea noastră se dă multă atenție „puterilor intelectului”. În concurența comercială îndârjită a zilelor noastre, superioritatea intelectuală repurtează victoria. Firește că oamenii de afaceri caută să obțină capital din aceste împrejurări care rezultă din multele anunțuri scumpe de „hrană a creierului” și anual sunt însușite milioane de către versații comercianți de desfacere ai acestor preparate. Desigur, aceasta n-ar fi posibil dacă nenumărați oameni n-ar crede că prin folosirea mijloacelor laudate s-ar putea într-adevăr reînnoi creierul.

Biblia nu vorbește despre un creier nou, ci ea spune celor credincioși: „și ați fost înnoiți în duhul minții voastre” (Efeseni 4,23) și „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre” (Romani 12,2). Omul nou are nevoie de un duh nou și se poartă de grijă pentru acesta. Duhul vechi, cu toate obișnuințele sale, care se raportează

la preocuparea cu sine însuși – o bază excelentă de dezvoltare pentru nemulțumire și nefericire -, cu înclinațiile sale bolnăvicioase, cu dorința lui după emoție și impresii noi, cu îngâmfarea lui, dorințele lui, poftele lui, simpatiile lui, gustul lui și toate aceste lucruri mari care sunt un obstacol pentru cunoașterea lui Dumnezeu – acest duh vechi trebuie înlăturat și trebuie să vină un altul în locul lui; căci cu evlavia este legată toată dezvoltarea, atât a vieții prezente, cât și a celei viitoare.

Dar cum se împlinește această poruncă? Un răspuns limpede la această întrebare este de cea mai mare importanță pentru milioane de suflete care caută; și acest răspuns poate fi dat. Evenimentele vieții zilnice și atmosfera în care trăiesc bărbatul și femeia de rând sunt de așa fel, încât iau naștere tot soiul de tulburări și dezordini; numai de-am ști ce întindere și-a însușit deja răul acesta! Dacă ar fi ceva în stare să-i oprească și să-i determine să mediteze pe oamenii necugetați și orbiți ai vremii noastre, atunci ar exista această cunoștință. Nu de mult a fost stabilit că populația din casele de nebuni în octombrie 1907, din statul New York, deci numai într-un singur stat, a însumat nu mai puțin de 28 000 de suflete și șase luni mai târziu, ca urmare a perturbărilor industriale, numărul lor a crescut cu 3000. În plus, o mărturie puternică este creșterea uimitoare a sinuciderilor; și cazurile pe care fiecare dintre noi le cunoaște din proprie experiență, cazurile de depresie, de insomnie, de melancolie și alte boli de nervi, dovedesc că peste tot nenumărați vrăjmași au avut în vedere rațiunea omenească și că există o nevoie de metode și mijloace pentru apărare și restabilire, așa cum medicinei îi este imposibil să procure.

Autorul cunoaște din experiență chinurile pe care le pregătesc depresia și starea sufletească bolnavă; dar el știe, de asemenea, ce schimbare este adusă prin „înnoirea minții” după recomandarea biblică. Ni se poartă de grijă pentru posibilitatea acestei transformări minunate și condițiile care trebuie îndeplinite pentru aceasta le poate împlini oricine.

Un studiu mai amănunțit al cuvântului care în Romani 12,2 este tradus prin „să fiți transformați”, ne va arăta condițiile necesare pentru această transformare. Cuvântul în cauză pare să fi fost ales de Duhul Sfânt cu intenția să dezvăluie taina importantă și minunată a transformării credinciosului în asemănarea cu Hristos din timpul vieții Sale trupești, astfel încât toți credincioșii să poată mărturisi împreună cu Pavel: „Dar noi avem Duhul lui Hristos”.

Precis că cititorul nu va regreta dacă va urmări mai exact folosirea acestui cuvânt deosebit. Cuvântul a fost folosit întâi în istorisirile evanghelice despre schimbarea la față a lui Isus Hristos, unde este tradus prin transfigurare (Matei 17,2; Marcu 9,2). Textual, cuvântul este „metamorfoză” – forma Sa a fost schimbată „și fața Lui a strălucit ca soarele, iar hainele Lui au devenit albe ca lumina”. Acest lucru poate să slujească în mod potrivit ca să arate felul transformării. Este o transformare care aduce slava cerului în suflete și scufundă chiar lucrurile zilnice în ardoarea cerească.

A doua oară, cuvântul apare în Romani 12,2. Acolo, Pavel îi îndeamnă pe credincioși să nu fie asemenea acestei lumi, ci să se transforme prin înnoirea minții.

A treia și ultima oară când este întâlnit cuvântul, aflăm în același timp cum se produce această mare transformare; căci Biblia este o carte foarte practică și în plus provine de la Cineva care cunoaște limitarea omului, care știe și declară că omul în starea sa naturală este „fără putere”, adică total neputincios (Romani 5,6). De aceea putem fi siguri: dacă Dumnezeu cheamă sufletul devenit viu la vreo datorie, atunci El îi dă și puterea necesară pentru acesta. Noi aflăm deci toți din aceste cuvinte simple, condițiile care sunt necesare pentru producerea transformării dorite. „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18).

Cuvântul grecesc pentru transformare este același care este folosit în celelalte locuri numite.

Ceea ce trebuie spus cu aceasta este destul de limpede. Dacă evreii citesc Cuvântul lui Dumnezeu, atunci peste inimile lor este un văl, deoarece mințile lor sunt împietrite (v.14); sau

cum se spune în Romani 11,25: „O parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra plinătatea neamurilor”. De aceea nu-L văd ei pe Cel despre care mărturisește Scriptura; dar pentru noi, care credem, vălul în Hristos este luat și de aceea noi toți, care vedem, vom fi transformați în același chip prin puterea dumnezeiască și irezistibilă a Duhului Sfânt.

Dacă cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu și nu-L vedem în el pe Hristos, atunci toată cercetarea noastră este zadarnică, căci El este pretutindeni în carte.

Să luăm bine seama că această transformare nu este lucrarea omului care-L vede pe Hristos în Cuvânt; căci fenomenul are loc în timp ce omul nu se preocupă cu sine însuși, ci este cufundat în contemplarea slavei Domnului. Transformarea are loc prin puterea Duhului Sfânt și din locul acesta putem trage învățătura importantă că propria preocupare cu lucrarea Duhului nu poate decât să împiedice această lucrare în noi. Ar trebui să ne ajungă că El, care a început în noi o lucrare bună, o va sfârși până în ziua lui Isus Hristos (Filipeni 1,6). Sarcina noastră este să ne dedicăm neîncetat în contemplarea slavei Domnului. În timp ce facem aceasta, vom fi transformați după același chip și fiecare cu atât mai repede, cu cât suntem mai puțin conștienți de noi înșine.

Să luăm seama și că transformarea este o acțiune treptată, care ne împinge la perseverența în contemplarea subiectului care ne este așezat în fața ochilor prin Duhul Sfânt. Încet și treptat, în timp ce privirea noastră este îndreptată asupra Lui, trăsăturile și înclinațiile vechi, care nu-I aparțin, vor fi înlocuite de propriile Sale trăsături de caracter. Astfel continuă lucrarea de la o slavă la alta. Transformarea după chipul Său, care este intenția lui Dumnezeu cu toți copiii Săi (Romani 8,29), nu va fi produsă cum susțin unii, printr-o schimbare momentană, printr-o suprimare și transferare convulsivă a omului vechi, că sentimentele vor fi transpuse într-un extaz; nu, ea se face treptat, în timp ce credinciosul se preocupă cu Hristos (Îl „privește”). Nu are loc un salt isteric spre ținta dorită. Căci Hristos trebuie recunoscut din Cuvântul scris, sub călăuzirea Duhului Sfânt și acest proces trebuie să dureze atâta timp cât credinciosul trăiește în acest trup.

Astfel acționează Cuvântul viu, echilibrând și transformând, asupra ființei care îl cercetează cu râvnă. Sub influența sa puternică dispar gândurile neclare, deruta, presiunea spirituală și alte stări dăunătoare, iar liniștea de netulburat și odihna inimii vor fi partea acelor care sunt răscumpărați prin scumpul Său sânge.

* * *

Drumul nostru duce prin împărăția morții, ținutul ultimului vrăjmaș care trebuie desființat și căruia aici îi este totul subordonat (1 Corinteni 15,26-27). Ochii noștri întâlnesc peste tot semnul inconfundabil al absolutismului morții. Dar în această împărăție a morții este un Cuvânt viu – un Cuvânt viu într-o lume muribundă. Puterile distrugerii și ale decăderii nu pot face nimic împotriva și El râde de atacurile vrăjmașilor Săi.

Dar acest Cuvânt nu există numai ca să descopere viața, ci încă mult mai mult, ca să dea viață celor care sunt gata să piară și să-i aducă în părtășie cu noul Izvor de viață al omenirii, Fiul lui Dumnezeu, al doilea Om, Domnul din cer, care a fost mort și iată, este viu în vecii vecilor și are cheile morții și ale hadesului - (1 Corinteni 15,47; Apocalipsa 1,18). Ca om, El a făcut pod peste prăpastia care desparte împărăția morții de împărăția vieții. În acest scop a acceptat carnea și sângele, nu ca să facă mai bune carnea și sângele, ci „pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să elibereze pe toți cei care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2,14-15). Deoarece El Însuși a trecut peste prăpastie, El este calea spre viață pentru toți cei care cred în El, care au auzit Cuvântul Său, Cuvântul vieții, și au trecut, de asemenea, din moarte la viață (Ioan 5,24).

Aceasta este minunata purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru răscumpărarea oamenilor muribunzi. Ca ei să nu moară și pentru că Dumnezeu nu vrea ca vreunul să piară (2 Petru 3,9),

El a trimis Cuvântul vieții în lumea aceasta muribundă; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii (Matei 22,32).

Ce jalnic de nebunești și de zadarnice sunt totuși toate planurile de îmbunătățire și de înnoire a acestui om vechi, muribund, aflat sub stăpânirea morții, față de această înțelepciune dumnezeiască, de puterea și harul lui Dumnezeu, care învie morții! Omul este foarte inventiv; dar nimeni n-a inventat încă vreun plan ca să înlăture moartea sau să scape de ea; de asemenea, niciodată n-a descoperit vreun om un mijloc ca să învie morții, iar fără aceasta, la ce ajută toate planurile de îmbunătățire? Și la ce slujesc ele în rest, decât ca să orbească mintea oamenilor pentru adevărul că ei sunt morți și că nu-i poate ajuta nimic decât puterea unui Dumnezeu care învie morții? Într-adevăr, aceste planuri sunt tertipurile cu care dumnezeul veacului acestuia obține cele mai mari succese.

De ceea ce au nevoie oamenii nu este moralitatea, ci viața; de ceea ce au ei nevoie nu este să facă moartea onorabilă, ci să primească darul vieții veșnice, nu să obțină o înmormântare decentă, ci să găsească o cale care duce afară din această împărăție a morții. Mulți au făcut planuri de „înălțare a omenirii”, cu toate că succesul lor nu este încă de recunoscut; dar există un singur Om și a existat numai unul, care ne oferă viața veșnică. Niciodată n-a spus vreunul: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată” (Ioan 11,25-26). El Însuși Se numește „izvorul apei vii” (Ieremia 2,13; Ioan 4,14; 7,38) și spune tuturor celor care îndură setea morții: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7,37).

De aceea, la sfârșitul acestor considerații despre Cuvântul viu, să fim ascultători de porunca: „Și cine aude să spună: „Vino!”” (Apocalipsa 22,17) - și să reluăm plini de dragoste ultima invitație a harului, care este notată în acest Cuvânt al vieții:
„Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!”

Nr. 6. Din întuneric la lumină

(În continuarea referatelor anterioare, sub același titlu, ultimul din 1906)

XIV

Convertirea unui filolog⁴

Cum am găsit pace

Inspectorul școlar austro-ungar, profesorul B., relatează într-o revistă austriacă:

Ca fiu al unor părinți catolici, am crescut în catolicismul indiferent, căldicel, din mijlocul secolului trecut, ca elev de gimnaziu supus unei aparențe exterioare de evlavie, aprinzând adesea o lumânare de ceară în fața icoanei „Maicii Domnului” sau aruncând câte un creițar în cutia pentru colectă, ca să scap cu „ajutorul lui Dumnezeu” de un examen nedorit de greacă sau de matematică. Religia mea nu era în fond decât un păgânism barbar, care nu-i jertfea idolului său nici un berbec, pentru că nu-l avea. Am avut intenția fermă să devin preot catolic, până când, în clasele gimnaziale superioare, această formă de evlavie fără putere s-a schimbat în năzuință politico-națională de libertate. Ca student la universitate și membru al unei asociații studențești, total devotat acestei orientări, Domnul m-a păzit adesea de încălcările rele ale bune-cuviințe și de viciile acestei perioade a vieții, iar eu mă simțeam de-a dreptul un bărbat tânăr „nobil”, „năzuind spre toate idealurile”, până când a venit brusc peste mine o asemenea repulsie față de toată această preocupare și totul mi se părea așa de monoton, încât, urmând sfatul unui prieten, am lepădat șapca roșie și am intrat ca novice în fundația cavaleriească ... Poate că așa fi rămas acolo în ciuda tuturor dezamăgirilor și a experiențelor

⁴ Copiat din „Sonnenaufgang”, comunicări ale Asociației Germane de Ajutor pentru opera de caritate creștină din Orient.

triste pe care le-am făcut acolo, dacă nu m-ar fi determinat la retragere dogma infailibilității papei, care se propovăduia tocmai atunci (1870), și scrierile lui D. R: v. Schulte. Mi-am terminat studiile filozofice, am venit ca profesor în surplus la școala superioară din R., am dat curând examenul de stat și am primit apoi imediat un post plăcut și bănos în capitală, în care am activat 33 de ani, ca în anul acesta (la 57 de ani) să mă pensionezez. Până la 31 de ani devenisem cu totul necredincios, într-adevăr fără Dumnezeu și fără nădejde, devotat numai studiului meu, activității mele didactice vaste, foarte bine plătite și „plăcerilor” estetice ale vieții.

Atunci a venit din nou peste mine, cu toate că trăiam într-un mediu favorabil, acea melancolie morbidă, acea tristețe care, cum mi-am dat seama mai târziu, era totuși una „divină”, o atragere la Mântuitorul sufletelor noastre. Câte unul este atras la Domnul prin conștiința sa, printr-o apăsare puternică a păcatelor, dar unele suflete prin golul temător al inimii, printr-un dor simțit adânc și nealinat. Așa a fost la mine. Dar cum să acționeze Cuvântul lui Dumnezeu la un bărbat tânăr în situația mea, când eu nici nu-l cunoșteam, nici nu-l auzeam, nu-l citeam și nu-mi era nimic mai nesuferit decât „iezuitismul” și „pietismul”, noțiuni pe care le puneam pe aceeași treaptă, cu toate că nici nu-i cunoșteam pe cei „liniștiți din țară”.

Dar Domnul a găsit calea spre inima mea și de atunci n-am mai disperat în nici un caz și știu din experiență că pentru Domnul totul este posibil și căile Sale sunt minunate.

El mi-a atins inima printr-un roman mic: „Elisabeth, o poveste care nu se termină cu căsătoria”, de Marie Nathusius. A trebuit să-l citesc la rugămintea unei doamne evanghelice, ca să-mi dau părerea. La început am făcut-o cu mare dezgust, apoi cu interes mereu crescând, l-am citit apoi cu voce tare soției mele și această cărticică a fost îndemnul pentru convertirea noastră. Trimiterea la Biblie, de multe ori reluată, m-a îndemnat la început să cumpăr un Nou Testament grecesc, apoi să citesc o ediție germană împreună cu soția mea; și acum am aflat într-adevăr că „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii”. (Evrei 4,12.) Da, curând ni s-au deschis ochii, ne-am recunoscut starea în lumina lui Dumnezeu și ne-am întors de la întuneric la lumină, de sub puterea lui satan la Dumnezeu (Faptele Apostolilor 26,18), ne-am bucurat de iertarea păcatelor și de nașterea noastră din nou la o viață nouă în Hristos. Firește că apoi a mai durat o vreme înainte să ieșim din Romani 7, dar Duhul lui Dumnezeu ne-a lăsat curând să ne recunoaștem poziția desăvârșită în Hristos înaintea lui Dumnezeu (Evrei 10,10. 14) și în credință să luăm în stăpânire toate comorile pe care Mântuitorul nostru le-a câștigat pentru noi și ni le-a dăruit din har. Și astfel am rămas de atunci în Romani 8 și nu mai așteptăm decât un lucru: răscumpărarea sârmanului nostru trup la venirea Domnului, care va urma curând. De acum 26 de ani umblăm pe calea îngustă, ce-i drept, în felurite greutăți și temeri, dar și cu multă bucurie și pace și mare recunoștință. Domnul n-a avut nevoie de intervenția nici unui om ca să ne conducă din ținutul acela încă întunecos pe atunci, la adevărul Său; o cărticică neînsemnată a trebuit să-I slujească în planurile Sale de mântuire cu noi. Și poate, dacă cineva dintre iubii noștri cititori mai crede că credința simplă, copilărească, *ce consideră orice propoziție a scumpului nostru Cuvânt al lui Dumnezeu ca adevăr necondiționat*, ar fi incompatibilă cu cultura vremii noastre, atunci poate să primească aici mărturia unui bărbat care poate să susțină cu adevărat, că el a stat pe culmea culturii vremii sale, în floarea vieții sale și pe lângă aceasta a fost în relații exterioare fericite (după aprecierea omenească). Dar acum pot să cred și fericirea adevărată și pacea adevărată le-am găsit abia în credința mea.

Nr. 7. Cuvântul lui Dumnezeu

O, Te-am ales drept călăuză,
Al lui Dumnezeu Sfânt Cuvânt,
Căci sfat și sprijin îmi refuză,
Tot restu-ntinsului pământ.
Eu nu mă pierd de Te urmez,
Tu calea-mi luminezi.

Candelă picioarelor mele,
Când mă cuprinde noaptea grea,
În care m-aș lovi de pietre,
De n-ai lumina calea mea.
De-aceea noaptea te-oi privi,
Oricât de neagră-ar fi.

Când soarele e-n strălucire,
Lucești mai tare decât el -
Cuvântul Tău dă fericire,
Un sorț mai bun nu am de fel.
De-aceea vin ferice-n zbor,
La tine-al meu izvor.

Tu, hrana inimii sfârșite,
Tu, licoare-n ținut uscat,
Tu m-ai făcut să iau aminte,
Atunci când la răscruce-am stat.
Tu, Balsam în proba de-acum,
Să mă-nsoțești pe drum!

Luminează-mi ființa-n mine
Cu veșnica rază a Ta.
Prin puterea-Ți să mă fac bine,
Dacă prin vină-i rana mea.
Mă-ntoarce de pe drumul rău,
Cuvânt al lui Dumnezeu!

Tu, nepieritor în vecie,
Tu, Cuvântul ce rămâne-așa,
Inima-mi receptivă fie,
Chiar timp și loc de s-ar schimba.
Cuvântul va dura mereu!
De el mă bucur eu!

A. v. W.

Nr. 8 Adevărul despre osânda veșnică

- I. Ce gândesc și ce spun fiii veacului acestuia despre osânda veșnică?
- II. Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu și mesajul Evangheliei
- III. Învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor
- IV. Păcate vremelnice și pedeapsă veșnică
- V. Ce înseamnă veșnic și veșnicie în Scriptură?
- VI. Susține Cuvântul lui Dumnezeu învățătura despre mântuirea finală a tuturor?
- VII. Cuvânt de încheiere

I. Ce gândesc și ce spun fiii veacului acestuia despre osânda veșnică?

„Îmi imaginez că în iad este mult mai interesant decât în cer – prefer să merg în iad, decât să mă plictisesc în cer.” Acestea au fost acum câțiva ani cuvintele unui bărbat respectabil, mai în vârstă, când a stat după-masă în cercul tovarășilor săi de rang la cafea, cu trabucul.

În timpul călătoriei cu trenul, un creștin i-a dat unui bărbat mai în vârstă o revistă cu mesajul Evangheliei. „În revista aceasta este vorba că cei nelegiuți merg în iad?” a fost întrebarea în loc de răspuns. „Desigur, acesta este adevărul lui Dumnezeu.” „Ei, atunci revista aceasta mi-e potrivită, căci eu în iad doresc să ajung.”

Acestea sunt vorbele și gândurile lumii nelegiuite. Lumea religioasă vorbește un alt fel de limbaj. Ea nu neagă seriozitatea pedepsei divine. Dar dacă li se cere să fugă de judecata mâniei lui Dumnezeu și să se arunce cu deplina hotărâre a vieții în brațele lui Isus, marele Mântuitor, refuză.

Un bărbat serios, curat din punct de vedere moral, foarte religios, a scris: „Nimeni nu poate să știe și să spună precis că este mântuit pentru totdeauna. Eu sper în har.” Astfel a refuzat să se încredințeze mâinilor salvatoare ale lui Isus. El a demonstrat cu aceasta, fără să fie conștient, că de fapt el totuși nu crede în pieirea îngrozitoare din locul de chin. Dacă ar fi considerat-o ca fiind realitate, atunci ar fi făcut sigur saltul, crezând, în brațele Mântuitorului.

O a treia clasă de fii ai acestui veac sunt cei cărora viitorul lor le este total indiferent atâta vreme cât sunt sănătoși și nu duc nici o lipsă. Cerul și iadul li se par lucruri cu totul secundare față de câștigul lor de bani, plăcerea vieții lor, mâncatul și băutul lor, hainele lor, trabucurile lor și berea lor.

Imaginea acestor oameni este arătată potrivit în fabula despre cocor și lebădă: Un cocor mergea pe malul unui lac, căutând broaște și melci în apă. Deodată a venit din înaltul luminos o lebădă albă, care s-a lăsat pe oglinda lacului. Cocorul i-a zis: De unde vii? Lebăda a răspuns: Vin din cer. Cocorul a spus: Ce este acela cer? Cum arată acolo? O, a spus lebăda, acolo e minunat! Acolo se poartă de grijă pentru tot și toți trăiesc și se bucură în strălucirea soarelui dragostei lui Dumnezeu. Acolo sunt numai oameni fericiți, acolo răsună neîntrerupt cântările de bucurie. Nimeni nu se vaită, nimeni nu plânge, nimeni nu se îngrijorează. Nu vrei să vii și tu în cer? – Cocorul a spus: Există acolo broaște și melci? Nu, a spus lebăda. Dar acolo există lucruri așa de minunate, încât n-o să mai dorești niciodată broaște și melci. – Atunci rămân mai bine aici, a spus cocorul și a mers mai departe să caute broaște și melci. – Unii dintre acești oameni banali tăgăduiesc de tot veșnicia; ei susțin că odată cu moartea se termină totul. Aceasta este pentru ei soluția cea mai convenabilă ca să respingă lucrurile veșnice. Dar tocmai la aceștia se întâmplă uneori așa, că dacă se apropie moartea de ei, mărturisesc cu frică mare: „Acum știu că există un iad - și voi fi curând în el.” Acestea au fost adesea ultimele cuvinte repetate ale unui ateu înstărit, care fusese de multe ori chemat la pocăință.

În „Berliner Tageblatt” (8 aprilie 1908) au fost publicate ultimele scrisori ale pictorului englez, A. B., care a murit în martie 1898. Pictorul fusese foarte admirat pentru desenele și tablourile sale imorale, care au apărut în număr mare în publicații ilustrate și la fel și în rest. Prietenii lui au declarat tablourile indecente, ispititoare la pofta păcatului, drept perle ale artei

sale. Acest pictor s-a îmbolnăvit deja în martie 1896 de hemoragii grave pe gură, care i-au pus viața în primejdie. Pe atunci îl omagia încă pe filozoful Nietzsche, care îi învață pe oameni că rugăciunea și credința, păcatul și judecata sunt numai noțiuni care le-au fost inculcate oamenilor ca să-i țină în jugul sclaviei. Un om întreg, un supraom, nu trebuie să fie legat de morala creștină, el ar putea să trăiască dincolo de limitele dintre bine și rău și trebuie să procedeze după morala oamenilor superiori, care sună așa: Fă ce-ți place! Dar ce conține ultima scrisoare a pictorului muribund când a stat în pragul veșniciei? Aceasta este datată 7 martie 1898, hotel Cosmopolitain din Menton și sună textual după cum urmează: „*Isus este Domnul și judecătorul nostru!* Dragă prietene, te implor să distrugi toate exemplarele din „Lysistrata” și toate desenele imorale. Arată-i această scrisoare lui P. și imploră-l să facă același lucru. Pe tot ce este sfânt: toate desenele obscene!” Și mâna sa a mai adăugat sub scrisoare aceste trei cuvinte ca post-scriptum: „În agonია mea”.

Acest bărbat muribund a purtat iadul în inimă; el și-a căutat fericirea în pofta sălbatică a păcatului, despărțit de Dumnezeu și de Cuvântul Său. El a dus în blestemul păcatului mulți oameni prin arta sa dedicată imoralității. Aici, la capătul drumului său, a fost convins despre ce conține cuvântul: „Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu. Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Romani 2.5-6). În pragul veșniciei el l-a recunoscut pe Acela care dinspre cruce a întins brațele de Salvator atât de mult timp zadarnic spre el și pe care trebuia să-l întâlnească acum ca Judecător veșnic – acolo nu i-a rămas nici o nădejde. Ultima sa scrisoare se caracterizează deslușit ca strigătul unui om pierdut.

În sfârșit, mai sunt de amintit cei care, trăind în păcat ca slujitori privilegiați ai lui satan, mărturisesc deschis, ca ispititori ai inocenței și conducători în slujba păcatului, că ei sunt în deplină cunoștință pe calea spre veșnica pierzare a iazului de foc, dar care opun cu neobrăzare și cu conștiința împietrită oricărei avertizări a dragostei salvatoare un hotărât: Nu vreau să mă întorc! Și din această clasă de oameni să cităm o mărturie din realitatea vieții moderne.

X a fost fiul unui fost ofițer, mai târziu funcționar de bancă, deci făcea parte dintr-o familie cultivată. Din nefericire, calea vieții sale a mers tare în jos deja din vremea când era băiat. Familiarizat cu tot ce este rău, în plus isteț și viclean, a opus rezistență energetică tuturor ostenețelor rudelor sale de a-l aduce pe căi mai bune. A fost dus în diferite instituții de educație pentru fiii decăzuți, dar permanent fără rezultatul sperat. Dimpotrivă, el învăța în aceste institutivite, de la alți pierde-vară tineri, ceea ce încă i-a lipsit până atunci în formarea lui ca infractor.

Într-adevăr, X. auzise pe drumul lui Evanghelia harului, dar a respins-o; el dorea cu hotărâre răul.

Când a avut 22 de ani, avea deja în urma lui, în multe pedepse diferite, mai mulți ani de închisoare și de casă de corecție. Înșelăciune, falsificare de acte, furt, viol erau pe lista aproape fără sfârșit a infracțiunilor sale.

De aici înainte, bărbatul tânăr, crescut frumos, s-a îndeletnicit cu o meserie care este prea murdară și prea rușinoasă ca s-o descriem mai îndeaproape, care l-a etichetat drept un slujitor privilegiat al lui satan. El făcea parte dintre oamenii despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că ei sunt însemnați cu fierul roșu în conștiința lor. Nu exista nici o răutate, nici o imoralitate pe care să nu le fi făcut deja omul acesta și la care să nu fie pregătit să-i conducă pe alții, numai să câștige bani din aceasta, ca să-și continue viața de plăceri.

Într-o noapte, când X. stătea într-o cafenea în mijlocul tovarășilor săi desfrânați, câțiva străini au intrat în local, care au vestit harul lui Dumnezeu acestor oameni ticăloși și i-au chemat pe acești oameni decăzuți adânc la Isus, Mântuitorul și Salvatorul.

Unul dintre acești mesageri ai dragostei divine i s-a adresat în acea noapte lui X., a ajuns la o discuție serioasă cu el și l-a înduplecat să părăsească Berlinul și scena rușinii și a păcatului său și să se ducă la țară, într-o casă unde se caută mântuirea păcătoșilor legați fără speranță.

S-a dus într-adevăr acolo și a găsit ce i se spusese, oameni a căror treabă era să-i conducă pe păcătoși din nenorocirea unei vieți pierdute, la Isus, ca să poată să găsească o viață nouă, fericită. Ce transformare a întregului mediu! În loc de zgomotul marelui oraș, aici era liniște și pace, în loc de îndeletnicirea desfrânată a viciului, o viață ordonată de familie, un pat bun, o hrană sănătoasă și în plus, zilnic mesajul harului Cuvântului lui Dumnezeu. – În asemenea locuri încă nu-l dusese calea vieții sale foarte schimbătoare. Aici: viața, casa, oamenii se potriveau cu Cuvântul lui Dumnezeu, care era citit și dezbătut zilnic. Dar tot ce îl înconjura aici era în conflict, în contrast de neîmpăcat cu orientarea vieții sale interioare. Deoarece în afară de aceasta se cerea de la el muncă zilnică, a fost curând decis să nu rămână acolo. – După câteva zile i-a împărtășit gazdei hotărârea sa. Acesta a vorbit în mare dragoste cu el despre trecutul și viitorul său. X. n-a voalat nimic din adâncurile păcatului vieții sale. El a vorbit cu o deschidere înspăimântătoare despre tot ce era în urma lui. „Recunosc că am fost primit cu multă dragoste aici – dar nu vreau! Cunosc Cuvântul lui Dumnezeu; tocmai ați vrut să-mi spuneți cuvântul din Ioan 3,36; aici scrie: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. Știu toate acestea și este adevărat. Știu că mă aflu în drum spre iad. Ați vrut să-mi spuneți că drumul meu se va sfârși în beciurile infractorilor din Hamburg sau din altă parte – acolo am fost deja, le cunosc. – În lunga vreme de închisoare și de case de corecție am citit Biblia de mai multe ori; o cunosc bine. Am citit-o pentru că mi-a făcut bucurie să vorbesc despre ea cu pastorul care mă vizita din când în când. Știu tot ce-mi spuneți. Dar nu vreau să mă întorc. Îi aparțin diavolului și vreau să-i slujesc diavolului.” – Ochiul lui pătrunzător a privit atent în ochiul martorului lui Isus, care-l chema cu atâta dragoste la întoarcere. Din acești ochi de culoarea oțelului a fulgerat o fermitate înfiorătoare, o putere satanică.

„Gândiți-vă unde duce drumul dumneavoastră! În viața dumneavoastră de păcat veți deveni curând bolnav și nenorocit; și ce veți avea atunci în față?” – „Știu aceasta”, a spus X.; atunci mai există un mijloc: îți tragi un glonț în cap. Dar vă mărturisesc că pentru aceasta sunt acum prea laș. Căci deși găsesc de multe ori insuportabilă viața aceasta, știu că va fi mult mai îngrozitor dacă ajung în iad, ca să rămân acolo unde este diavolul. Acolo va fi și mai îngrozitor. De aceea trăiesc acum mai departe o vreme această viață îngrozitoare, până va trebui să mor și atunci mă duc în iad. Dar să mă întorc nu vreau. Spun sigur: nu vreau!” Cu inima zguduită, gazda i-a mai mărturisit o dată că Isus îl caută și vrea să-l mântuiască. „Nu, nu vreau să mă las mântuit. Și nici aici nu pot să rămân; mâine dimineață mă întorc la Berlin; nu vreau să fiu mântuit.” L-au implorat pe X. să rămână. „Nu, nu vreau; plec!” –

În orice caz, pentru acest bărbat, pierzarea veșnică a iadului era o realitate pe care o puneă la socoteală.

Mulți învățători deștepți și care vorbesc frumos și-au făcut apariție în zilele noastre, care sub aparența erudiției divine le mărturisesc oamenilor vestea dorită, că nu există o pierzare veșnică, fără sfârșit a iadului. Cu un zâmbet superior, ei îi caracterizează pe martorii adevărului biblic ca oameni retrograzi, care mai cred în cea mai îngrozitoare poveste despre chinul veșnic din iazul de foc. Acei învățători moderni găsesc firește multă aprobare, căci ei propovăduiesc: În final toți vor fi mântuiți, există pentru toți o siguranță de a deveni mântuiți, chiar dacă după un chin mai lung sau mai scurt, în funcție de vina vieții pământești. Da, numai de-ar avea cuvintele lor trăinicie în pragul veșniciei!

În timpul revoltei chinezești a boxerilor s-a întâmplat că preoții boxerilor au enunțat formule sfinte împotriva trupelor europene și prin descântările lor au asigurat cetele lor față de gloanțele europenilor – așa după cum le-au creat iluzia cetelor lor. Era vorba de a pătrunde într-o cetate apărată de trupele germane. Germanii stăteau pe zid. Boxerii i-au crezut pe preoții lor, că nu-i va lovi nici un glonț din puștile dușmanilor. În întunericul serii au pornit spre zid. Focul rapid al germanilor a răpăit. Chinezii zăceau în sângele lor. I-a ajutat că i-au crezut pe preoții lor mincinoși? Minciuna a avut putere numai până a intervenit realitatea – dar apoi a fost prea târziu. Exact la fel este și cu bărbații care le aduc oamenilor, oral și în

scris, convingerea că nu există o pieire în iazul de foc, care va dura veșnic. Bagă de seamă că ești înșelat! Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede despre aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, că aceștia „vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică” (2 Tesaloniceni 1,9). Dacă în această chestiune este vorba despre o problemă de erudiție teologică, atunci putem s-o lăsăm echitabil în grija oamenilor care au studiat și au învățat. Dar treaba nu stă așa. Este vorba despre a mântui suflete nemuritoare de la pierzarea căreia i-au căzut pradă toți oamenii care merg în veșnicie neîmpăcați.

II. Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu și mesajul Evangheliei

Credincioșii din interiorul creștinătății de nume sunt înconjurați parțial de oameni nelegiuți, parțial de oameni religioși, parțial de oameni indiferenți, care se numesc toți creștini, fără să fie creștini. Scăpați de stricăciunea lumii (2 Petru 2,18), copiii lui Dumnezeu au venit la picioarele lui Isus, au fost spălați cu sângele Mielului. Despre ei spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1,9-10). Pieirea veșnică a iadului, iazul de foc, nu sunt un bici de speriat, ca să-i determine pe păcătoși la pocăință, ci sunt un imbold puternic *pentru credincioși*, ca să așeze dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu în fața ochilor fiilor acestui veac.

Privește puhoiul imens de păcătoși fără nădejde, privește la cei care râd, la cei batjocoritori, la cei indiferenți, la cei superficiali, la cei nelegiuți, la cei religioși – Dumnezeu vrea să-i mântuiască. Scoală-te ca să salvezi ce este pierdut, spune-le cu dragoste, cu îndurare căutătoare că Isus îi așteaptă. Spune-le cine este Isus, spune-le unde duce calea pe care ei se îndreaptă spre veșnicie. Dacă nu le-o spui tu, copil al lui Dumnezeu, cine să le-o spună? Nimeni altcineva nu-i poate mărturisi lumii pierdute: harul și judecata, mântuirea și pierzarea, decât credincioșii întemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia sunt în aceeași stare ca cei patru leproși care au găsit salvare și mântuire și au vorbit între ei: „Ziua aceasta este o zi de vești bune și noi tăcem; dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, ne va ajunge pedeapsa” (2 Împărați 7,9).

Dar ce vedem că se întâmplă în zilele noastre în loc de aceasta? Printre credincioși este răspândită învățătura: nu există o pierzare veșnică pentru păcătoșii neîmpăcați. Chinul nesfârșit al celor nelegiuți este numai o fantomă a Evului Mediu, pe care trebuie s-o combatem cu lumina adevărului.

Dumnezeu i-a dat omului dovada covârșitoare a dragostei Sale căutătoare, mântuitoare, prin jertfa iubitului Său Fiu pe crucea de la Golgota. Ce jertfă! Creatorul tuturor lucrurilor adoptă o înfățișare de păcătos, devine om, Se împovărează cu blestemul și cu vina unei lumi pierdute, Se așează în calitate de Chezaș al celor vinovați în locul lor. Judecata mâniei Dumnezeului Sfânt L-a lovit pe Fiul iubit. Cuvântul Domnului: „S-a sfârșit!” a deschis pentru orice păcătos care crede calea spre Dumnezeu, poarta casei Tatălui. De atunci răsună vestea Evangheliei: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,20-21). Evanghelia nu vrea în nici un caz să-i ofere păcătosului posibilitatea să devină mântuit după moarte, ci ea îl cheamă pe cel păcătos să găsească *viața veșnică* aici, în viața aceasta. Evanghelia mărturisește: Ești pierdut – *trebuie să fii mântuit din păcatele tale – lasă-te mântuit!* Cuvântul lui Dumnezeu spune cu mare claritate: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16,31).

Dumnezeu îi numește pe oamenii neîmpăcați „copii ai mâniei”, „fiii neascultării” (Efeseni 2,2-3). Cuvântul lui Dumnezeu le spune că se duc la pierzare, pentru că lumina dragostei lui Dumnezeu n-a putut să lumineze în inimile lor (2 Corinteni 4,3-4). Domnul le declară tuturor

acestora să devină siguri de mântuirea lor cu orice preț, să coste cât o costa, ca să scape de veșnica pierzare (citește Marcu 9,43-48).

Să fii pierdut înseamnă: să fii căzut sub judecata viitoare dreaptă a lui Dumnezeu. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Prin urmare, să fii pierdut înseamnă în același timp: să treci prin viața pământească fără mângâierea iertării, fără pacea cu Dumnezeu, fără să-L cunoști pe Isus ca Mântuitor, fără nădejde pentru veșnicie. *Să fii mântuit* înseamnă: să umbli în pacea lui Dumnezeu ca un copil împăcat și iubit al lui Dumnezeu, să ai prin Duhul Sfânt siguranța slavei veșnice și a moștenirii cerești. Celor mântuiți li se potrivește cuvântul: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.27-30). Dumnezeu mărturisește tuturor oamenilor ambele lucruri: dragostea Sa mântuitoare și seriozitatea veșniciei. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Cuvântul lui Dumnezeu așează în deplină claritate în fața ochilor contrastul mare dintre mântuit și pierdut și le spune oamenilor: „Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară” (2 Petru 3,9).

De îndată ce contrastul veșniciei dintre „*pierdut*” și „*mântuit*” este atenuat sau acoperit, valoarea și rodul jertfei de la Golgota sunt lezate. *Adevărul Evangheliei* este subminat în fundamentul său, dragostea mântuitoare este făcută neputincioasă. Adevărata Evanghelie le spune păcătoșilor neîmpăcați: Nu aveți nici o nădejde! (vezi Efeseni 2,12). Dar acei învățători rătăciți spun: Totuși – există o nădejde pentru toți, chiar și pentru cei care merg în veșnicie fără pocăință și fără credință. – Biblia spune: Dincolo de viața aceasta nimeni nu poate să treacă peste prăpastia care îi desparte pe cei mântuiți de cei pierduți (Luca 16,26). Înțelepciunea omenească spune: Totuși – toți vor trece cândva peste prăpastie.

La o asemenea predică nu se convertește nimeni – căci omul firesc își zice: Păi, dacă totuși voi fi mântuit cândva, de ce să renunț acum la plăcerea lumii și la slujba păcatului? Succesul năzuit de vrăjmaș este unul dublu: 1. Evanghelia este făcută fără putere acolo unde oamenii neconvertiți aud un astfel de mesaj; 2. Turma lui Isus, scump răscumpărată, deja sfâșiată și ruptă, va fi și mai mult derutată și scindată, iar venerația față de Cuvântul lui Dumnezeu va fi diminuată în inimile credincioșilor. Există așa de mulți copii naivi ai lui Dumnezeu, care nu au deloc capacitatea să pătrundă, să combată dovezile aparente ale învățătorilor rătăciți; ei le cad victime dacă nu se țin tare, în mod smerit, de Cuvântul lui Dumnezeu.

III. Învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor⁵

Realitatea că puhoiul mare de oameni care disprețuiesc dragostea lui Dumnezeu și jertfa de la Golgota merg spre veșnica pierzare, spre moartea a doua, este așa de zguduitor de serioasă, încât am putea să izbucnim în lacrimi. Ce stare de moarte veșnică în iazul de foc! Ce loc, unde dragostea lui Dumnezeu nu mai ajunge! Tot ce vine de la Dumnezeu, ce înviorează și fericește inima omului, nu se mai gustă acolo; pacea, bucuria, nădejdea, mângâierea – acestea sunt pentru totdeauna departe de cea mai îngrozitoare dintre toate închisorile, de ultimul domiciliu statornic al păcătoșilor despărțiți de Dumnezeu.

Într-adevăr, este vorba despre o chestiune foarte serioasă. Abia când avem în vedere „moartea a doua” înțelegem de ce dragostea de negrăit a lui Dumnezeu L-a jertfit pe singurul Său Fiu, ca să fie deschisă pentru toți oamenii o cale a mântuirii, ca ei să fugă de pieire și să găsească viața veșnică. Domnul Isus a adus limpede și hotărât la lumina zilei realitatea

⁵ Capitolele III, IV, și VI sunt în mare parte preluate textual din lucrarea „Mărturia Sfintei Scripturi despre osânda veșnică, în contrast cu așa-numita învățătură despre mântuirea tuturor oamenilor”. Editura R. Brockhaus, Elberfeld.

osândeii veșnice; Duhul Sfânt a confirmat-o cu toată precizia prin gura apostolului. Cu toate acestea, nu numai că mulți oameni fac loc la îndoieli vagi cu privire la această problemă, ci chiar se încumetă bărbați, care ocupă un loc ca învățători, să nege dănuirea osândeii veșnice. În Biserica romano-catolică, prin introducerea slujbei pentru pomenirea morților și a învățaturii despre purgatoriu, legată de aceasta, s-a ciuntit seriozitatea Cuvântului divin în legătură cu destinul final al omului; naționalismul și necredința evidentă au respins adevărul Sfintei Scripturi. În creștinătatea protestantă s-a răspândit un sistem teologic, care sub numele de *învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor*, vrea să șteargă din Biblie, prin dovezi înșelătoare, adevărul despre osânda celor nelegiuiți. De unde vine faptul, că așa de mulți oameni, cărora nu li se poate contesta viața dumnezeiască, sunt „aruncați înapoi și încolo de orice vânt de învățatură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în uneltirea rătăcirii” (Efeseni 4,14) și acceptă o învățatură greșită care adoarme conștiința și tăgăduiește desăvârșirea ființei lui Dumnezeu în una dintre părțile Sale cele mai serioase? Lipsa de venerație față de Cuvântul lui Dumnezeu este cauza acestui fenomen. Cât de puțin este acesta cercetat cu rugăciune și sub conștientizarea vie a demnității și a maiestății sale divine! Cât de puțin simțită este influența lui în umblarea multor creștini! O, dacă ar începe oamenii din nou să prețuiască acest Cuvânt minunat după valoarea sa divină! Fie ca pretutindeni să învie din nou nevoia ca „zi și noapte să se cugete” la el (Psalmul 1,2), ca să se experimenteze puterea lui însuflețitoare și să se savureze belșugul său inepuizabil! Nu rațiunea omenească este piatra de încercare a Cuvântului, ci Cuvântul este piatra de încercare a rațiunii omenești; el „este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4,12).

Învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor are în esență următorul conținut:

1. Nu există o osândă fără sfârșit. Cuvântul „veșnic” nu înseamnă în Scriptură „fără sfârșit”, el vorbește numai despre un timp delimitat, chiar dacă el este lung.
2. Oamenilor, care în viața lor pământească n-au găsit împăcarea cu Dumnezeu, li se va mai da dincolo ocazia să apuce împăcarea.
3. În cele din urmă vor fi mântuiți toți oamenii.
4. Chiar satan și îngerii lui vor fi la sfârșit mântuiți. –

Printre reprezentanții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor există o deosebire în această privință, bunăoară, unii mai privesc înapoi la faptul, dacă să-i atribuie chiar și lui satan mântuirea finală. Alții învață că oamenii neîmpăcați, după un timp anume al pedepsei, vor fi complet distruși. Ei învață ștergerea existenței și neagă cu aceasta nemurirea sufletelor omenești.

Dumnezeu este dragoste! – Din acest adevăr prețios, irevocabil, adepții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor trag concluzia că acceptarea unei osânde veșnice este imposibilă, pentru că ea nu se lasă pusă de acord cu o asemenea dragoste. Prin urmare, ei susțin o restaurare universală, cuprinzând toate creaturile, pentru că altminteri dragostea mântuitoare poate să șteargă numai la un număr mic consecințele distrugătoare ale căderii în păcat. „Respingem”; spun ei, „o judecată care exclude dragostea. Ar putea chiar și un tată pământesc, care și-ar fi respins copilul neascultător și l-ar fi deferit pentru totdeauna unei pedepse chinuitoare de nespus, să se simtă vreodată fericit?”

Ce spune Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu în fața unor asemenea afirmații? În realitate, Dumnezeu procedează conform belșugului dragostei Sale. Deja înainte de întemeierea lumii, această dragoste nemărginită, vrednică de închinare, a fost preocupată de neamul nostru (2 Timotei 1,9). Ea s-a făcut cunoscută de când omul a devenit un suflet viu; ea s-a desfășurat în strălucirea ei deplină, minunată și în cea mai înaltă maiestate când Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu la moarte de cruce pentru oamenii păcătoși și nelegiuiți; și sigur va radia în limpezime neoprită când ultimul vrăjmaș va fi aruncat la pământ, când judecata finală va fi executată și Dumnezeu va fi totul în tot. Această dragoste, care și astăzi se ostenește să-l salveze pe păcătosul care are nevoie de ajutor, nu va permite niciodată ca un copil al lui

Dumnezeu să fie deferit sabiei judecății viitoare și focului care nu se stinge al iadului. Aceasta este imposibil; căci aici „nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus” (Romani 8,1). Și iarăși: „Cine crede în Fiul are viața veșnică și nu vine la judecată (Ioan 3,36; 5,24). Acestea sunt adevăruri incredibile. Dar cine îndrăznește să susțină pentru toți oamenii relația de copil față de Dumnezeu, față de Tatăl, acela nu cunoaște adevărul și se află în ignoranță totală privind natura lui Dumnezeu, ca și privind-o pe cea a păcătosului. „Dar dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8,9), spune Cuvântul. Noi suntem „fii ai lui Dumnezeu” numai „prin credința în Hristos Isus” și numai atunci putem să strigăm „Ava, Tatăl!”, dacă Dumnezeu a pus Duhul Fiului Său în inima noastră (Galateni 3,26; 4,6). De aceea este evident că Dumnezeu nu are de-a face în judecată cu copiii Săi, ci cu o lume ostilă lui Dumnezeu, care a disprețuit dragostea Sa, a respins Cuvântul Său și a refuzat singurul Său remediu, oferit în jertfa lui Isus Hristos. Despre acești oameni, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?*” (Evrei 2,3.) Afirmația unei mântuiri universale pe baza unei relații generale de copii față de Dumnezeu este de aceea nimic altceva, decât o născocire a minții omenești și slujește ca să deruteze și să adoarmă conștiința.

Desigur dragostea lui Dumnezeu este fără margini, nesfârșită; dar din această cauză sunt mai puțin desăvârșite: dreptatea Sa, sfințenia Sa, veridicitatea Sa? Oare dragostea a pus deoparte plinătatea altor trăsături de caracter ale lui Dumnezeu? Nu, toți cei care aici jos au disprețuit dragostea Sa și au refuzat sângele lui Isus curs spre mântuirea lor, vor întâlni inevitabil o dreptate care este fără limite și fără sfârșit. „Căci știm cine este Cel care a zis: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti. ... Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!” (Evrei 10,30-31.) Ei vor avea parte de sfințenia Celui despre care este scris: „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul” (Habacuc 1,13). Ei vor trebui să se convingă de veridicitatea Aceluia care nu S-a folosit niciodată de o minciună ca un mijloc de intimidare pentru conștiință, ci care va executa pedeapsa veșnică în toată severitatea și întinderea ei, cu care l-a amenințat pe păcătos. –

Presupunerea că o însușire oarecare a lui Dumnezeu ar putea s-o anuleze sau s-o excludă pe alta, la fel de desăvârșită, trădează o înțelegere grosolan de greșită a ființei și a caracterului lui Dumnezeu. Să arătăm aceasta dintr-un exemplu. Dacă aș susține: „Dumnezeu este desăvârșit de drept și de aceea El nu poate nici să Se îndure de un păcătos, nici să-Și poarte cu îndelungă răbdare copilul slab sau chiar să-l iubească în mod desăvârșit”, n-ar însemna acesta un sistem al unei doctrine întemeiate pe o parte a esenței lui Dumnezeu, și anume, cu excluderea totală a unei alte părți, și anume, a dragostei și a harului Său, o parte la fel de desăvârșită? Dar este înșelăciunea mai puțin mare dacă cineva vede în dragostea lui Dumnezeu o barieră care opune rezistență deplinei exercitări a dreptății sale incorruptibile? Într-adevăr, nu! Și totuși, oamenii îndrăznesc să înjosească maiestatea sublimă a caracterului lui Dumnezeu, în cercul confuz al concepțiilor și al fanteziilor omenești și să-l combată după sentimentele oscilante ale oamenilor mărginiți. Sigur, oricine spune: „Cum poate Dumnezeu, care este dragoste, să suporte din veșnicie în veșnicie strigătul celor osândiți?”, defăimează această maiestate și neagă desăvârșirea dreptății lui Dumnezeu. Oare n-am putea să întrebăm cu același drept: „Cum poate El să le suporte tânguiri, chiar dacă ei ar fi expuși unui chin de nedescris numai (așa cum admit adepții învățăturii despre mântuirea tuturor oamenilor) pe parcursul unei perioade de secole sau de milenii?”

De fapt, unde găsim o măsură pentru dreptatea lui Dumnezeu? Ea este așa de desăvârșită, pe cât este Dumnezeu de desăvârșit; nici o rațiune omenească n-o poate pătrunde. Dacă mergem pe urma ei în istoria omenirii, atunci o vedem pretutindeni cumpănind pe cântarul divin comportamentul omului cu severitate fermă. Nimic n-a împiedicat-o să pronunțe sentința de moarte asupra omului decăzut. Tunetele muntelui Sinai vorbesc despre plinătatea și puterea ei și-L descoperă pe Dumnezeul stăruitor, care pedepsește păcatul părinților în copii până la a treia și la a patra generație. Toată istoria copiilor lui Israel ne arată căile drepte și

pașii fermi ai dreptății divine. Lumina fulgerului ei i-a trântit la pământ în pustie pe cei nesupuși; și până în ziua de astăzi, întregul popor Israel poartă pe fruntea sa blestemul lepădării lui Mesia. Totuși, el a fost acel popor ales, de care Dumnezeu a fost legat cu o asemenea dragoste geloasă, încât a amenințat că va șterge de sub cer pomenirea amaleciților care au luptat în pustie împotriva lui Israel (Exod 17,14); Dumnezeu a făcut ca această amenințare să fie executată după aceea de Saul, cu ordinul ca nimeni să nu fie cruțat, ci să omoare bărbați și femei, copii și sugari (1 Samuel 15,3). Poate o asemenea dreptate, care îi pedepsește chiar și pe urmași din cauza nelegiuirilor părinților lor, să fie judecată după regulile omenești? Și S-a lăsat Dumnezeu împiedicat în executarea amenințărilor Sale drepte prin ceva ce omul ar desemna ca dragoste? În nici un caz. N-a avut Saul mai degrabă de purtat consecințele neascultării sale, pentru că n-a satisfăcut cerințele lui Dumnezeu în toate punctele?

Intră cu gândul în acel loc unde în ceasul întunericului, sub greutatea covârșitoare a păcatelor noastre, de pe buzele Mântuitorului muribund a urcat spre Dumnezeu strigătul de teamă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Întâlnim acolo cumva o dragoste care a înlăturat lovitura dreptății lui Dumnezeu de la capul singurului și iubitului Fiu? Sigur că a fost un strigăt de teamă, care a dat de știre despre necazul adânc al unui Om drept, făcut păcat; și sigur mai înainte n-a atins un asemenea sunet de durere urechea Dumnezeului dragostei; și totuși, sabia dreptății n-a șovăit nici o clipă să dea lovitura nimicitoare. Dumnezeu vedea păcatele noastre pe capul Aceluia care S-a dat de bunăvoie la moarte pentru noi; aceasta a fost suficient ca să-Și întoarcă fața de la El și să execute pe El în toată asprimea, judecata atârnată deasupra păcătosului. Numai dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu a putut să procedeze astfel; Dumnezeu fie veșnic laudat pentru aceasta! Dreptatea lui Dumnezeu a găsit în jertfa lui Isus Hristos o asemenea satisfacție, încât fiecare credincios sincer se poate bucura acum de desfătarea nestingherită a unei dragoste desăvârșite, dumnezeiești. Dar din cauza aceasta, dreptatea lui Dumnezeu și-a schimbat caracterul? Nu, ea-l va întâmpina cândva pe păcătosul care se împotrivesc până la sfârșit unei asemenea dragoste incomparabile și unui asemenea har, cu aceeași severitate riguroasă pe care a arătat-o când scumpul cap al Mântuitorului s-a plecat sub lovitura ei mortală; și atunci va recunoaște oricine că dreptatea lui Dumnezeu este la fel de desăvârșită ca dragostea Sa.

Cât de reprobabil este un sistem dogmatic care cu excluderea dreptății divine, a sfințeniei divine și a adevărului dumnezeiesc, a ales ca punct de plecare o dragoste care stă în contradicție nemijlocită cu caracterul lui Dumnezeu și nu este nimic altceva decât o iluzie pentru firi care își storc neîncetat creierii. N-ar proceda Dumnezeu neînțelept sau nedrept dacă, după ce i-a dat omului legea Sa sau chiar o conștiință pentru „deosebirea binelui de rău”, ar lăsa păcatul nepedepsit? Chiar între oameni este cel mai sigur semn caracteristic al unei guvernări slabe sau rele, dacă acțiuni ilegale sau chiar infraționale ar trece nepedepsite. Sigur că un regent nu merită reproșul că nu-și iubește supușii, pentru că îi pedepsește pe răufăcători; dimpotrivă, tocmai dragostea îi impune datoria să pedepsească răul. Dar despre Dumnezeu, care Și-a dovedit dragostea față de păcătos în dăruirea Fiului Său, citim: „*Mâna Ta dreaptă este plină de dreptate*” (Psalmul 48,10) și „El va judeca lumea cu dreptate” (Psalmul 9,8). Despre El putem spune cu toată precizia că-i pedepsește pe răufăcători, pentru că-Și iubește creaturile. Prin urmare, este imposibil ca o însușire a caracterului lui Dumnezeu să le elimine pe celelalte; legătura acestora este mai degrabă inseparabilă. În crucea lui Hristos vedem atât *dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu față de păcătos*, cât și *ura Lui desăvârșită față de păcat*, atât harul Său desăvârșit, cât și dreptatea Sa desăvârșită.

IV. Păcate vremelnice și pedeapsă veșnică

„Dar”, se obiectează, „cum poate Dumnezeu, dacă este drept, să pedepsească greșeli vremelnice cu pedeapsă veșnică? Cum poate El să decreteze o pedeapsă veșnică peste păcate care au fost comise într-un timp scurt, limitat, și apoi sunt întrerupte?” Înainte de toate să

amintim că Dumnezeu în harul Său minunat îi cheamă pe toți păcătoșii nu numai la o iertare desăvârșită, ci că în sfânta Sa îndurare, în dragostea Sa nespus de mare îi cheamă pe oamenii vinovați, pe vrăjmașii lui Dumnezeu, ca să-i facă pe aceștia copii și moștenitori în casa Tatălui. El Și-a întins larg brațele spre o lume de păcătoși pătați, El a jertfit în judecata dreaptă ce a avut mai scump, pe singurul Său Fiu, ca și omul cel mai vinovat dintre vinovați să poată găsi accesul la har.

Dar acum întrebarea: Care om poate găsi dreapta măsură divină pentru culpabilitatea păcatului? Cine poate spune cât de îngrozitor și de odios este păcatul înaintea lui Dumnezeu? Este evident că durata pedepsei nu poate fi condiționată de lungimea sau scurtimea perioadei de timp în care a fost comis păcatul. Cineva poate să comită o infracțiune în cinci minute, pentru care orice judecător omenesc conștiincios și orice tribunal trebuie să decreteze încarcerarea pe viață sau chiar pedeapsa cu moartea. Nici fapta în sine nu determină întotdeauna măsura pedepsei. Se poate, de exemplu, ca doi oameni să se fi făcut vinovați de aceeași infracțiune și cu toate acestea, tribunalul îl condamnă pe unul la doi ani, iar pe celălalt la douăzeci de ani de închisoare, deoarece acela poate că se află pentru prima oară pe banca acuzaților, iar acesta este cunoscut ca un infractor pedepsit, nemilos și recidivist. De aceea este imposibil ca simplul fapt, ca atare, să hotărască durata de timp a pedepsei; mai degrabă motivele care au condus la aceasta, ca și alte împrejurări care au colaborat, vor aduce o atenuare sau o înăsprire a sentinței judecătorești.

Deci, dacă deja printre oameni există o asemenea deosebire în judecarea unei fapte rele și a pedepsirii ei, cine este atunci în stare să decidă gradul corect al pedepsei *asupra păcatului omului împotriva lui Dumnezeu*? Poate omul, ca cel vinovat, să fie în același timp el însuși judecător, ca să stabilească durata pedepsei pentru propriul său păcat, conform unei măsuri divine drepte? Ce nebunie! Dacă deja un tribunal omenesc își înăsprește sentința pentru o infracțiune în caz de recidivă, cum va suna sentința lui Dumnezeu asupra unui păcătos, care în ciuda tuturor avertizărilor și a tuturor reproșurilor conștiinței sale, în ciuda tuturor îndemnurilor și ale rugămintilor dragostei lui Dumnezeu de a se lăsa împăcat cu El, persistă continuu în păcatul împotriva Creatorului său, susținătorul și binefăcătorul său?

Nici măcar în împrejurările cele mai favorabile, omul nu și-a dezmințit niciodată adevărata natură. Poporul ales al lui Dumnezeu, Israel, ne furnizează pentru aceasta cele mai triste dovezi. Chiar de pe buzele lui Dumnezeu auzim cuvintele: „„Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răscolat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.” Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuiri, copii stricați! Au părăsit pe DOMNUL, au disprețuit pe Sfântul lui Israel, I-au întors spatele... Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos” (Isaia 1,2-6). Aceasta este părerea lui Dumnezeu despre Israel. Și ce ne spune primul capitol al Epistolei către Romani despre neamuri? Și ce tablou îngrozitor ne oferă al treilea capitol al celei de-a doua Epistole către Timotei despre starea acelor care poartă Numele lui Hristos!

Dar dacă vrem să vedem executarea sentinței lui Dumnezeu asupra păcatului în realitatea lui îngrozitoare, atunci să ne îndreptăm ochii spre cruce. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2,24). „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Dacă L-a dat Dumnezeu pe singurul Său Fiu și Domnul Isus Și-a lăsat viața pentru a-l elibera pe păcătos de o pedeapsă care este totuși numai temporară, trecătoare, - atunci de ce sufletul Său curat a fost umplut de o asemenea consternare, de o asemenea teamă de nedescris? N-a fost aceasta pentru că El, purtând păcatele noastre și fiind făcut păcat pentru noi, S-a prăbușit sub loviturile îngrozitoare ale mâniei unui Dumnezeu drept și sfânt? Ar fi fost nevoie de o asemenea jertfă dacă păcatele noastre ar fi avut drept consecință numai o pedeapsă trecătoare? Nu, nimic mai neînsemnat decât moartea plină de ocară pe cruce a

Fiului lui Dumnezeu, venit din cer, decât părăsirea Sa completă de către Dumnezeu, n-a putut să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu, să potolească mânia Sa și să stingă flăcările focului infernal pentru cel care crede. Tocmai acest preț de răscumpărare, de o valoare nemărginită, dovedește că osânda trebuie să fie una care durează veșnic, care nu se sfârșește niciodată: Cuvântul lui Dumnezeu vorbește permanent despre o osândă „veșnică”, despre un chin „veșnic”, despre un foc „care nu se stinge” și despre un vierme „care nu moare”. Cine suntem noi ca să ne încumetăm să atacăm sentința lui Dumnezeu!?

„Dar”, se obiectează, „se poate numi drept, dacă sentința tuturor celor nelegiuți este veșnică, deși nu toți au meritat aceeași pedeapsă?”

Răspundem: Potrivit cuvintelor Scripturii, în ziua judecății va fi „mai ușor” pentru unul decât pentru altul (Matei 11,22-24), unul va fi bătut cu „multe lovituri” (Luca 12,47-48), iar altul cu „puține”. Fiecare în parte va fi judecat după cele scrise în cărți, „potrivit faptelor lor” (vezi Apocalipsa 20,12). Este prin aceasta pusă la îndoială veșnicia osândeii? În nici un caz. Vom căuta din nou să lămurim aceasta printr-un exemplu. Două persoane pot fi condamnate pe baza sentinței judecătorești la o pedeapsă cu aceeași durată de timp; în timp ce unul dintre acești deținuți nu are să se plângă decât de pierderea libertății sale, dar în rest chiar are voie să se bucure de diferite feluri de avantaje, poate că celălalt trebuie să-și ispășească pedeapsa cu pâine și apă sau cu muncă silnică grea sau chiar cu pedepse corporale. Să ne gândim, de exemplu, la suferințele îngrozitoare ale unui om care este condamnat la muncă pe viață în minele siberiene, în comparație cu un om condamnat pe viață la o pedeapsă cu închisoarea în Germania. Aici vedem deci diferite grade de pedepsire, și totuși, timpul de încarcerare este același. Dacă aici pe pământ există asemenea cazuri, cu cât mai mult poate Dumnezeu, după diversitatea faptelor rele ale omului, să-l pedepsească pe fiecare după dreptatea desăvârșită, în timp ce pedeapsa nu este mai puțin veșnică pentru toți.

Un alt exemplu: Să presupunem că cineva este aruncat în închisoare din cauza unei datorii pe care nu este în stare s-o plătească, până la totala achitare a acesteia. Orice ocazie de a face rost de bani îi este aici oprită; dar datoria există; el rămâne închis până o plătește. Sigur că în principiu, această pedepsire este una permanentă, continuă. Fie că datorează cinci mărci sau cinci sute de coroane, aceasta nu schimbă nimic în starea de lucruri; și într-un caz și în celălalt, el rămâne încarcerat până plătește. Nu s-a încărcat omul cu o mare datorie față de Dumnezeu? Cum vrea s-o achite? Sentința căzută asupra lui Israel suna așa: „Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț”. Vrem să ne judecăm cu El din cauza sentinței penale?

Cu siguranță că nu va îndrăzni nimeni să susțină că un om n-ar putea să comită o infracțiune care să-i impună oricărei autorități legale datoria să rostească o sentință cu închisoarea pe viață. Nu s-ar ridica din toate părțile cererea ca un asemenea răufăcător să fie lipsit de orice drepturi de care s-a bucurat până atunci ca membru al societății omenești? Dar de ce Îl dojenim pe Dumnezeu dacă El consideră necesar să-l izgonească pe cel nelegiuți pentru totdeauna din Împărăția Sa? Ah, omul! El Îi contestă lui Dumnezeu tocmai acele drepturi pe care el le pretinde pentru sine.

„Dar”, spun adepții învățăturii despre mântuirea tuturor oamenilor, „chiar Cuvântul lui Dumnezeu ne furnizează o mulțime de citate care mărturisesc fără echivoc, că pedeapsa celor nelegiuți nu poate fi una „veșnică”. Citim: „Pentru că Domnul nu va respinge pentru totdeauna; iar dacă întristează, El va avea milă, după mulțimea îndurărilor Sale” (Plângerile lui Ieremia 3,31-32.) Și din nou: „El nu-Și ține mânia pe vecie, căci Îi place îndurarea!” (Mic 7,18.) Și iarăși: „El nu ceartă fără încetare și nu se mânie pe vecie” (Psalmul 103,9; vezi Isaia 57,16.) Nu arată limpede și precis aceste citate și multe altele, că mânia lui Dumnezeu, și odată cu ea și pedeapsa celor nelegiuți, își vor găsi sfârșitul după un anumit timp?”

Nimic nu este mai ușor decât o combatere a acestei obiecții. Căci oricine, chiar și un cititor al Bibliei puțin cunoscător va ști, că toate acele cuvinte i-au fost adresate lui Israel. Acest popor iubit așa de mult de Dumnezeu, care din cauza nelegiuțităților sale și a lepădării

hotărâte a mântuirii oferite lui în Hristos, popor pus deoparte pentru o vreme, va fi cândva adus din nou înapoi în drepturile sale, potrivit mărturiilor Sfintei Scripturi, ca poporul pământesc al lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu, care va atinge punctul culminant în zilele izbucnirii judecății peste globul pământesc, se va întoarce; și atunci rămășița credincioasă (Isaia 10,20-22; Romani 9,27), Israelul cel smerit, se va întoarce sub sceptrul adevăratului său Împărat și sub belșugul binecuvântărilor țării Canaan, și anume, pe terenul unui har nelimitat. În acele citate nu este deci deloc vorba despre o eliberare a celor nelegiuiți din chinul unui „foc care nu se stinge”, ci despre întoarcerea unui popor care, pus deoparte de Dumnezeu pentru o vreme, rățește în prezent nestatornic. Fie ca mulți să recunoască aici cât de fatal este să smulgă un citat biblic din contextul lui și să-l folosească după plac sau chiar să-l facă stâlp de bază al unui sistem dogmatic. Cine face aceasta trădează fie o mare necunoaștere privind Cuvântul lui Dumnezeu și profunda legătură a părților sale individuale, fie o lipsă a temerii de Dumnezeu și a scrupulozității. El este responsabil dacă scoate unele cuvinte din Cuvântul lui Dumnezeu, după placul oamenilor, ca să înfrumusețeze o învățătură omenească greșită, cu aparența adevărului divin.

V. Ce înseamnă veșnic și veșnicie în Scriptură?⁶

Primejdiile timpului prezent pentru Adunarea lui Isus Hristos pe pământ sunt mari. Se împlineste cuvântul: „Și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să atragă pe ucenici după ei. *De aceea vegheați!*” (Faptele apostolilor 20,30-32.) Și un credincios poate, dacă nu se lasă păzit, să ajungă o unealtă în mâna vrăjmașului (vezi Marcu 8,33). Dacă satan vrea să cearnă Adunarea lui Isus (Luca 22,31) sau dacă vrea să-i facă mărturia fără putere prin scindare, atunci își caută uneltele printre credincioși. El alege cu viclenie și pricepere fie bărbați care au reputație de sfințenie deosebită, fie asemenea oameni care au influență asupra mulțimii prin cunoaștere, talent și elocvență. – Această permanentă neliniștire a Adunării lui Isus face parte dintre semnele vremii de pe urmă. Aceasta a prezis-o Scriptura limpede despre timpul care precede apariția lui antihrist. (Citește despre acest timp 2 Tesaloniceni 2,9-11.) Cea mai nouă (și totuși deja veche de peste 1500 de ani) născocire de felul acesta este afirmația: *veșnic și veșnicie nu înseamnă fără sfârșit, ci un timp limitat*, care poate fi extrem de lung, dar nu are o durată nelimitată. Această învățătură nu este interesantă numai pentru copiii religioși ai lumii, nu, ea le apare și unor credincioși ca o înțelepciune nouă, superioară. Dacă această învățătură nouă ar fi adevărată, atunci, odată cu aceasta n-ar fi pusă la îndoială, cum doresc unii, în nici un caz numai osânda veșnică a celor nelegiuiți, *ci la fel și mântuirea veșnică a copiilor lui Dumnezeu*. Atunci este pus la îndoială chiar tot ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre lucrurile viitoare, tot ce am crezut, am nădăjduit, tot ce i-am învățat pe alții și am mărturisit. Deci, este limpede: acea învățătură nouă, care apare așa de interesantă, zguduie bazele credinței. Cuvântul lui Dumnezeu îndeamnă: „Să nu vă lăsați amăgiți de tot felul de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, care n-au folosit la nimic celor care au umblat cu ele” (Evrei 13,9).

Dumnezeu este veșnic, fără sfârșit, neschimbabil. Este plin de însemnătate că Scriptura folosește toate cuvintele care semnifică „veșnic” și „veșnicie”⁷ pentru a dovedi existența

⁶ Conținutul acestui capitol este în esență o copie a biletelor de citit Biblia, de la „Sapie și scut”, începând cu 1 până la 14 iunie 1911.

⁷ Biblia se folosește în Vechiul Testament, ca să exprime „veșnic” sau „veșnicie”, mai ales de cuvântul „olam”, dar pe lângă acesta adesea și de cuvintele „nezach” și „ade-ad”. Toate aceste trei cuvinte evreiești au fost la traducerea Vechiului Testament traduse cu cuvintele grecești „aion” (veșnicie) și „aionios” (veșnic), pentru că n-a existat un cuvânt grecesc pentru a exprima termenul biblic de veșnicie. Astfel a ajuns acest cuvânt în scrierea Noului Testament. Pentru a-i înțelege însemnătatea biblică, trebuie să ne întoarcem la Vechiul Testament. Filozofia greacă a dat cuvântului „aeon” semnificația de „eră” sau „timpul lumii”; cu acest înțeles a trecut în

netransformabilă, nemărginită și fără sfârșit a lui Dumnezeu. „Căci Îmi ridic mâna spre cer și zic: „Eu trăiesc în veci!”” (Deuteronom 32,40.) Acesta ar fi un cuvânt fără noimă, dacă „veșnic” n-ar însemna „fără sfârșit”. „Din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu” (Psalmul 90,1-2; Isaia 40,28.) Aici lămurește Scriptura însăși ce înseamnă „veșnic” în privința lui Dumnezeu și a lucrurilor dumnezeiești, și anume: Tu poți să te gândești în urmă cât de departe vrei, poți să te gândești înaintea cât de departe vrei – Dumnezeu rămâne de neschimbat în ființa și în guvernarea Sa. De aceea, când Moise a întrebat de Numele Lui, Dumnezeu S-a numit: „EU SUNT CEL CE SUNT” (Exod 3,14). Această caracteristică a lui Dumnezeu străbate toată Scriptura Vechiului și a Noului Testament. Da, Scriptura Îl numește pe Dumnezeu „Împărat al veacurilor”; tradus exact: „Împăratul veșnicilor”. (1 Timotei 1,17.) Rezultă limpede că orice efort de a contesta cuvântului „veșnic” înțelesul de durată fără sfârșit și neschimbabilă, îndată ce el se referă la Dumnezeu și la lucrurile dumnezeiești, lezează ființa și maiestatea lui Dumnezeu. Ne întrebăm: Dacă Dumnezeu Însuși Se numește *Dumnezeul veșnic* – ce înseamnă atunci aceasta, când vin oamenii să demonstreze că „veșnic” nu înseamnă fără sfârșit și neschimbabil?

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este veșnic, adică fără sfârșit, neschimbabil (citește: Psalmul 110,4; Romani 11,36; Evrei 1,8). Scriptura spune aceasta în modul cel mai deslușit în Vechiul și în Noul Testament. Deja Isaia Îl numește „Părintele veșnicilor” (Isaia 9,6). Despre Domnul este scris: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13,8); și iarăși: „Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9,5). Și iarăși: „a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor” sau „din veșnicie în veșnicie” (1 Petru 4,11). Copiii lui Dumnezeu suferă de multă lipsă de întemeiere biblică, lipsește adesea consolidarea în cele mai simple adevăruri ale Scripturii: în consecință, astfel de neliniști fac o pagubă dublă prin controverse mereu în forme schimbătoare. Aceasta nu este de sus, ci de jos. Fiul mărturisește despre Sine Însuși: „DOMNUL mă avea la începutul căilor Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul” (Proverbe 8,22-23). – Despre El este scris: „A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei” (2 Petru 3,18). Dacă Biblia nu consideră că veșnic și veșnicie înseamnă fără sfârșit, atunci nici Domnul, puterea Sa și slava Sa nu sunt fără sfârșit. Firește că aceasta nu se pronunță, dimpotrivă, oamenii se feresc de aceasta, pentru că ceea ce nu este dumnezeiesc în toată dogma ar fi numaidecât limpede de recunoscut chiar și pentru omul cel mai orb. Dar ce responsabilitate, dacă turma scump răscumpărată nu este cruțată pentru că se dorește să se comunice ceva nou și interesant!

Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție veșnică. „Împărăția Ta este o Împărăție a tuturor veacurilor” (propriu-zis: „veșnică”, „aionios”) și stăpânirea Ta este în toate generațiile” (Psalmul 145,13; 1 Timotei 6,13-16; Apocalipsa 5,6-14.) Ne întrebăm: există un mod mai limpede de exprimare pentru a convinge un om rezonabil, care gândește, că Cuvântul lui Dumnezeu prin „veșnic” și „veșnicie” nu înțelege nimic altceva decât: fără sfârșit, nestrămutat, irevocabil, de nezdruccinat? Cine ar îndrăzni să spună: Biblia nu vorbește în acest sens despre Împărăția veșnică a lui Dumnezeu? Scriptura ne deschide o priveliște în lumea viitoare. Vedem Mielul înjunghiat în mijlocul tronului. Cele șapte peceti ale sulului cărții judecății vor fi deschise, în jurul tronului stau cele patru făpturi vii, în jurul acestora se

limba germană. Dar Bibliei îi este *total străin* termenul de „timp al lumii”, în sensul că veșnicia ar fi împărțită în ere sau în timpuri ale lumii. În sens biblic, cuvântul „aeon” înseamnă veșnicie. Excepție fac câteva locuri unde cuvântul în înțelesul limbii ebraice moderne înseamnă „lume”, de exemplu, 2 Timotei 4,10. Dar se arată că chiar dacă (așa cum în ediția anterioară a traducerii Elberfeld a Bibliei) cuvântul „aion” este tradus cu „eră”, adevărul biblic despre veșnicia nesfârșită există neștirbit. – Deoarece autorul acestui capitol nu are deloc cunoștințe de ebraică și numai puține cunoștințe de greacă, aceste afirmații se bazează pe informațiile demne de încredere ale creditorilor specialiști în lingvistică.

adună Adunarea lui Isus, răpită în slavă, înfățișată în cei douăzeci și patru de bătrâni și în jurul lor cetele nenumărate de îngeri ale lui Dumnezeu. Marea cântare de laudă în onoarea Mielului înjunghiat răsună în cer și tot ce este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare izbucnește în această cântare de laudă: „A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântarea, cinstea, slava și stăpânirea în *vecii vecilor!*” (Propriu-zis: „*Din veșnicie în veșnicie!*”) Oricâte „aion” ar urma una după alta – Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție veșnică (vezi în plus: Galateni 1,5; Filipeni 4,20; 1 Petru 4,11; Apocalipsa 1,6). Aici va recunoaște oricine: este nevoie de o aroganță puternică atât față de Dumnezeul sfânt, cât și față de Cuvântul lui Dumnezeu și de credincioși, dacă vrem să arătăm din cuvintele „din aion în aion” că Scriptura nu înțelege prin veșnicie: fără sfârșit, rămânând pentru totdeauna. Dimpotrivă, trebuie să admirăm limbajul folosit de Duhul Sfânt, care a stabilit cu o putere și o limpezime incontestabile termenul de veșnicie, care este dincolo de limitele închipuirii noastre naturale. –

Petru vorbește despre o intrare îmbelșugată în *Împărăția veșnică* a Domnului nostru Isus Hristos (2 Petru 1,11). Privim în nădejde prin poarta larg deschisă a casei Tatălui, în care Domnul îi va conduce pe ai Săi, unde moartea nu va mai fi, nici lacrimi, nici țipăt, nici durere - pentru că lucrurile dintâi au trecut (Apocalipsa 21,4). Ce este trecător nu va mai fi atunci, ziua veșniciei va fi începută, acele veșnicii viitoare în care Dumnezeu „va arăta nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2,7). Ce face un creștin cu atâtea măreții, dacă „veșnic” nu înseamnă nesfârșit? Ele se vor prăbuși ca o casă din cărți de joc dacă „veșnic”, nu înseamnă „*netrecător pentru totdeauna*”.

Harul veșnic: Harul și bunătatea lui Dumnezeu sunt veșnice, adică irevocabile și nesfârșite. El este nou în fiecare dimineață (vezi Plângerile lui Ieremia 3,23), el ține din veșnice în veșnicie, el nu se schimbă odată cu vremurile și împrejurările (citește Psalmul 89,1-4; Psalmul 100,5; Isaia 54,8-10), el este adăpostul credincioșilor chiar și atunci când au de mărturisit greșeli sau căderi. De aceea este scris: „Te-am iubit cu o iubire veșnică; de aceea te-am atras cu bunătatea Mea” (Ieremia 31,3). Așa Îl vedem pe Dumnezeu în vremea aceasta, așa Îl vom recunoaște și Îl vom adora în veșnicie. Acest har veșnic, reprodus prin marea nemărginită, pe care n-o poate goli nici un om, este așezat în fața ochilor oamenilor în jertfa de la Golgota. Numai un Dumnezeu al cărui har este neschimbabil, nemărginit, a putut să-L vadă pe singurul Său Fiul suferind și murind pe cruce pentru vrăjmașii Săi, pentru ca orice om care crede să găsească intrarea liberă *la acest har veșnic*, care vrea să-l mântuiască, să-l poarte, să-l acopere, în ciuda întregii slăbiciuni a omului. De aici învățăm să înțelegem că orice om care nu acceptă în credință această jertfă de negrăit, *se exclude singur din harul veșnic, din îndurarea veșnică*. Cât de important și de hotărâtor pentru totdeauna este pentru orice păcătos vinovat, să se supună crezând Fiului lui Dumnezeu, Celui răstignit și înălțat, ca să ajungă sub harul veșnic! Păcătosul vinovat, care trece indiferent pe lângă jertfa de pe Golgota, respinge acest har la care a fost chemat – *de aceea* el rămâne un pierdut.

Dreptatea veșnică: Dreptatea lui Dumnezeu este veșnică, adică nesfârșită, nelimitată și de neschimbat, ea dănuie peste toate generațiile oamenilor (Psalmul 103,17), ea este reprodusă în creație prin munții lui Dumnezeu în măreția lor de neschimbat (Psalmul 36,6). Ea este legată așa de insolubil cu ființa veșnică a lui Dumnezeu, încât Cuvântul o numește „brâul coapselor Sale” (Isaia 11,5); este o dreptate veșnică a judecății, a felului de a proceda, de a gândi și a voinței. Cu această dreptate divină, nepătată, îl îmbracă Dumnezeu pe păcătosul care crede, care se dă în proprietatea marelui său Mântuitor prin predarea voinței și a inimii. El a apucat ca un vinovat, crezând, jertfa de la Golgota. Acolo L-a lovit dreptatea divină pe Chezașul nevinovat. Ce adevăr: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim *dreptatea lui Dumnezeu* în El” (2 Corinteni 5,21). Această dreptate este veșnică, de neschimbat, desăvârșită. Ea este haina de nuntă cu care cel mai slab credincios va fi recunoscut în fața ochiului cercetător al lui Dumnezeu, ca potrivit pentru slava lui Dumnezeu. Ca să putem înțelege bine aceasta, Dumnezeu a scris prin Duhul Sfânt aceste

cuvinte în Scriptură: „Pentru ca în timpul acesta să-Și arate dreptatea Lui în așa fel încât să fie drept și să îndreptățească pe cel care are credință în Isus” (Romani 3,26). Nici o „aion” din câte vor veni, nu vor schimba ceva în această dreptate a lui Dumnezeu și a credincioșilor, căci ea este *veșnică*.

Răscumpărarea veșnică: Hristos a obținut o „răscumpărare veșnică” pentru păcătosul vinovat, adică răscumpărarea pe care Domnul a săvârșit-o pe cruce pentru toți cei care I se supun crezând, este nesfârșită, de nemodificat, fără schimbare și transformare. (citește: Coloseni 2,13-15; Evrei 5,9; Evrei 9,12; Evrei 10,14-18.) Ce trebuie să se înțeleagă prin „răscumpărare veșnică”, dacă nu despre aceasta este vorba? Orice drept pe care satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, îl avea asupra păcătosului este șters pentru totdeauna îndată ce omul vinovat caută refugiu la Mântuitorul salvator. A fost un preț de răscumpărare desăvârșit pentru orice păcătos care crede, plătit prin sângele lui Isus. Vrăjmașul nu are voie să ridice nici o acuzație față de răscumpărării lui Isus. Dovada scrisă împotriva lor a fost ruptă; Hristos a pironit-o pe cruce. Marele Biruitor asupra lui satan, asupra păcatului, asupra lumii și asupra morții i-a răscumpărat pe ai Său din robia vrăjmașului puternic. El i-a scos din temnița captivității, i-a eliberat din lanțul păcatului și a făcut din ei oameni eliberați ai lui Isus Hristos. În vecii vecilor, ca niște scump răscumpărați, iubiți și binecuvântați ai Domnului, ei vor fi scăpați de blestemul vinei, de viclenia și lanțul lui satan. „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele DOMNULUI, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmul 124,7-8). Ce valoare ar avea răscumpărarea veșnică, dacă Cuvântul lui Dumnezeu n-ar vrea să spună prin aceasta: *nesfârșit, irevocabil*? Aici se poate înțelege ce fac aceia care, cu „probe biblice” înșelătoare, le subminează credincioșilor noțiunea de veșnicie. Ei sapă mormântul nădejzii, al încrederii și al păcii copiilor lui Dumnezeu.

Viața născută din Dumnezeu a credincioșilor este veșnică, adică fără sfârșit, netrecătoare. (citește Ioan 3,15; 16,36; Ioan 10,28; 1 Ioan 5,11-13.) Dumnezeu le-a dat alor Săi viața veșnică prin Duhul Sfânt. Ei au primit-o când au fost născuți din nou, când au fost născuți din Dumnezeu (Ioan 1,13 și Ioan 3,3). Dacă cuvântul „veșnic” nu înseamnă nesfârșit în Scriptură, atunci siguranța de mântuire și de slavă fără sfârșit, pecetluită nouă prin Duhul Sfânt, este caduc pentru credincios. Adevărata noastră nădejde seamănă atunci cu un copac căzut. La ce să ne gândim când avem citatul. „Pentru ca, fiind îndreptățiți prin harul Lui, să devenim moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice” (Tit 3,7), dacă nu este vorba despre o slavă nesfârșită? Domnul spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are *viața veșnică* și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte *la viață*” (Ioan 5,24). Creștinul care crede în Biblie înțelege prin „*viața veșnică*”: viața fără sfârșit, născută din Dumnezeu, care îl aduce pe credincios într-o relație indisolubilă cu Dumnezeu, care-l face capabil să-L recunoască pe Dumnezeu și care în slava lui Dumnezeu își atinge desăvârșirea cerească; sus va fi o viață fără: păcat, boală, epuizare, suferință sau moarte. Este demn de remarcat că reprezentanții afirmației nebiblice că Scriptura prin veșnic nu înțelege nesfârșit, alunecă ușor pe lângă cuvintele: viață veșnică, har veșnic, bucurie veșnică, de parcă aceste lucruri n-ar exista. Aceasta este explicabil. Fiecărui creștin căruia îi spunem: „viața eternă, care a devenit partea ta, nu te conduce într-o stare nesfârșită, de neschimbat a slavei”, firește că se ia de cap și se întreabă: deci, sunt totuși înșelat? N-am nici o nădejde?

Partea veșnică de moștenire a copiilor lui Dumnezeu este neschimbabilă, de nerăpit, dăinuind pentru totdeauna. (citește Psalmul 16,6; Evrei 9,15.) Credincioșii au devenit copii și moștenitori în casa Tatălui (Romani 8,17). Acolo S-a dus Domnul înainte, ca să le pregătească un loc (Ioan 14,2-3). Acolo îi așteaptă o moștenire care nu putrezește, nepătată, nepieritoare (1 Petru 1,3-5). „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). Scriptura numește această moștenire: „*O moștenire veșnică*”. Nu este această moștenire fără sfârșit, neschimbabilă, dăinuind pentru totdeauna, de nerăpit, de nepierdut? Ce

nelegiuire se petrece față de casa lui Dumnezeu, dacă bărbați care știu carte, cu darul vorbirii, pun celor săraci în duh, care nu sunt capabili să facă față acestor arme de argumentare omenească, un asemenea semn de întrebare în spatele acestei cununi a nădejzii noastre. Tatăl ne-a făcut apți pentru partea de moștenire a sfinților în lumină (Coloseni 1,12). Duhul Sfânt, cu care am fost pecetluiți, este zălogul moștenirii noastre până la răscumpărarea posesiunii dobândite (Efeseni 1,14 și 18). De aceea a devenit Duhul Sfânt, care ne este dat, pecetea de neclintit a siguranței, ca să primim o moștenire care este supusă schimbării, care poate fi pusă la îndoială prin evenimentele viitoare? Cine răspunde „da” la această întrebare, păcătuiește față de Locul Preasfânt al lui Dumnezeu și n-a înțeles niciodată ce este scris: „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,38-39).

Trupul slavei, cu care vor fi îmbrăcați credincioșii, este îndepărtat pentru veșnicii nesfârșite de toate puterile morții și de orice stricăciune. Pavel privește din suferințele și din încercările acestui timp trecător, cu siguranța credinței și cu nădejde într-o altă lume (citește 2 Corinteni 4,16-18; 2 Corintei 5,1-4; Filipeni 3,20-21). El spune: „pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt *veșnice*”. El așează ceea ce este trecător, vremelnic, într-un contrast limpede față de ceea ce este veșnic, nepieritor. Tot ce este pământesc este trecător, dar ce este ceresc, ce este veșnic, este *nepieritor*. Aici „vremelnic” înseamnă trecător; „veșnic” înseamnă neschimbat, adevărat, statornic, real. Tot așa își așează și Pavel trupul degradabil, pământesc, pe care îl numește cort, în contrast cu trupul slavei, cea locuință așteptată cu dor a sufletului său nemuritor, în care el va locui veșnic. El numește acest trup de slavă: o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mână, una *veșnică* în ceruri; el dorește să fie îmbrăcat cu această locuință care este din cer, ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. Nu este această locuință din cer, acest trup de slavă, „asemenea trupului Său de slavă”, destinat să fie fără sfârșit pentru vecii vecilor?

Focul veșnic: (citește Matei 3,12; Matei 18,8-9; Iuda 6 și 7.) Domnul a spus despre mulțimea oamenilor, despre cei mulți care merg pe calea cea largă, că drumul lor duce la pierzare (Matei 7,13) și El a descris cu cea mai mare limpezime imaginabilă această pierzare. O flacăra care nu se stinge, un vierme care nu moare. El numește acest foc: iadul, focul care nu se stinge și reia de trei ori una după alta această descriere serioasă, zguduitoare. El numește acest foc „*focul veșnic*, pregătit diavolului și îngerilor lui (Matei 25,41). Domnul îi imploră pe oameni cu seriozitate sfântă, iubitoare: „Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, tai-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât să ai două picioare și să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” (Marcu 9,43-46). Dacă gura dragostei veșnice îi roagă stăruitor pe oameni și îi avertizează și le spune că focul *nu* se stinge, că viermele care roade *nu* moare – cine le dă dreptul învățătorilor pământești să proclame că Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește despre o pierzare nesfârșită a păcătoșilor neîmpăcați? Ca toți să poată înțelege întreaga seriozitate, este scris: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu *rămâne* peste el” (Ioan 3,36). Ce înseamnă aici „*rămâne*”? Nu înseamnă că niciodată nu va mai urma o înlăturare a acestei mâinii la cei care nu s-au supus mesajului mântuitor al harului?

Veșnica pierzare: (citește: Luca 16,19-31; 2 Tesaloniceni 1,6-10; 2 Petru 2,17; Iuda 13.) Învățătorii învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor găsesc incompatibil cu dragostea și dreptatea lui Dumnezeu, că oamenii care nu s-au smerit chemării harului lui Dumnezeu și au disprețuit jertfa de pe Golgota, vor suferi o pedeapsă de pierzare veșnică pentru păcatele lor. Noi să nu-I impunem lui Dumnezeu gândurile noastre despre dragoste și dreptate, ci să lăsăm

gândurile noastre despre dragostea și dreptatea lui Dumnezeu să fie formate *prin Cuvântul lui Dumnezeu*. Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede și deslușit, că oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu și cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, „vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui când va veni”. Aceasta este dreptatea aceluiași Dumnezeu care prin jertfa de pe Golgota a dat dovada că-l iubește pe păcătos cu o dragoste care întrece foarte mult toate gândurile omenești. Omului bogat, când și-a ridicat glasul implorând din locul de chin, i s-a dat vestea precisă că *nimeni* din locul de chin nu poate să intre în locul de slavă și la fel de puțin invers. Moartea l-a dus „la locul lui” pe acest om al mediocrității și al înstrăinării de Dumnezeu (Faptele apostolilor 1,25). Cuvântul spune: „Veșnică pierzare!” și acest cuvânt va rămâne realitate.

Moartea a doua: (citește Apocalipsa 20,10-15.) Scriptura face deosebire limpede între oamenii mântuiți, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții și cei ale căror nume nu sunt găsite în ea. Ce este scris despre cei din urmă? „Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”. Ce este iazul de foc? Scriptura spune: „*Iazul de foc este moartea a doua*”. Această moarte a doua, cea veșnică, starea de moarte veșnică în chin, va cuprinde sigur executarea pedepselor veșnice foarte diferite, căci „Morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor”. În alte locuri, Scriptura descrie această moarte a doua și cu alte cuvinte. Ea o numește locul unde va fi „plânsul și scrâșnirea dinților” (Luca 13,28); Ea o numește atât iazul de foc (vezi Matei 13,42. 50), cât și „întunericul de afară” (Matei 22,13). Cine n-a fugit de moartea a doua prin a doua naștere, cine n-a fost mântuit de sub puterea întunericului, rămâne sub puterea stăpânului său, satan, și împarte cu el soarta veșnică a acestuia.

Există de mult strădania vrăjmașului de a șterge din Biblie adevărul despre osânda veșnică a celor nelegiuți. Dacă acest adevăr nu mai este mărturisit, atunci va lipsi o parte bună a Evangheliei. Măreția dragostei mântuitoare a Răscumpărătorului și valoarea jertfei de pe Golgota sunt diminuate. De ce să ne și convertim în acest timp de har, dacă pierzarea celor nelegiuți va fi numai pentru o vreme? Omul firesc preferă atunci să se bucure de lume și să-și mute convertirea și mântuirea în depărtarea fără perspectivă a veșniciei. Cu siguranță că dragostea arătată pe cruce este cea mai puternică forță pentru a-i smeri pe păcătoși înaintea lui Dumnezeu – dar cine cunoaște inima omenească, acela știe și că mulți oameni sunt siliți să-și caute refugiul la har numai prin priveliștea asupra dreptății punitive a lui Dumnezeu și a pierzării veșnice (Iuda 23).

Scriptura folosește cuvântul „veșnic” și pentru lucrurile pământești, trecătoare, în asemenea cazuri în care Dumnezeu vrea să exprime irevocabil că această sentință divină nu va fi supusă nici unei schimbări. Astfel numește Dumnezeu curcubeul „legământul cel veșnic” (Geneza 9,12-17). Cu siguranță că acesta este un adevăr dumnezeiesc, căci acest legământ de har va mai fi lăudat în ceruri ca o manifestare a grației divine. – Când Israel a trecut prin Iordan, au fost scoase din râu douăsprezece pietre, după numărul semințiilor lui Israel, pentru a construi cu aceste pietre o aducere aminte a faptei minunate a lui Dumnezeu, care croise pentru poporul Său un drum prin râul cu revărsare puternică. Cu siguranță că Dumnezeu va fi lăudat în veșnicie pentru această faptă a Sa, dar aceste pietre vorbesc și în acest timp un limbaj veșnic către copiii lui Israel, cu toate că monumentul a dispărut (Iosua 4,1-7). - „Și Iosua a ars cetatea Ai și a făcut din ea pentru totdeauna un morman de dărâmături, până în ziua de azi” (Iosua 8,24-29). Fără îndoială, această cetate va rămâne fără sfârșit un morman de dărâmături. – În privința Ierusalimului și a distrugerii sale este scris: „Ofel (versantul sudic al muntelui templului, întărit de Iotam; vezi 2 Cronici 27,3) și turnul vor fi peșteri *pentru totdeauna*, o bucurie pentru măgarii sălbatici, pășune pentru turme, până când Duhul va fi turnat de sus peste noi și pustiul se va preface în câmpie roditoare” (Isaia 32,14-15). De aici înțelege orice copil că Dumnezeu a anunțat prin proroc o distrugere irevocabilă a acestor construcții, până într-o zi precisă sau până la un timp precis. Ce deplorabil trebuie să stea lucrurile cu argumentarea pentru aceia care vor să deducă din

asemenea citate afirmația că prin „veșnic”, Biblia nu vrea să spună irevocabil și imuabil. Aceasta pășește și mai băttător la ochi în lumină, dacă ne gândim că din 71 de locuri din Noul Testament în care apare cuvântul „veșnic”, cea mai mare parte se referă la Dumnezeu, ca și la mântuirea, la viața, la moștenirea și la slava celor răscumpărați, și prin urmare, stabilește fără îndoială o continuare permanentă, nesfârșită. Cum poate îndrăzni cineva, din aceste 71 de locuri să separe după plac vreo cinci sau șase și să le dea acestora o cu totul altă semnificație, una aberantă? Dacă cineva susține afirmația: „pentru că cuvântul „veșnic” are în citate izolate ale Vechiului Testament semnificația: irevocabil pentru un anumit interval de timp, atunci și amenințarea lui Dumnezeu cu osânda veșnică poate fi numai o pedepsire trecătoare”, atunci și un altul, cu același drept, poate să tragă concluzia din acele citate, că nici „viața veșnică” nu are o stare durabilă, nesfârșită, că nici Dumnezeu Însuși nu este o Ființă fără sfârșit, neschimbătoare. Fie ca Domnul să ne păzească pe toți în har de un asemenea abuz față de sfântul Său Cuvânt!

Este sigur o dovadă convingătoare despre scufundarea adâncă a omului, că el, în ciuda explicațiilor precise și simple ale Cuvântului lui Dumnezeu privind soarta sa viitoare, preferă să se lase călăuzit de nălucirile rațiunii sale greșite, decât prin însuși adevărul revelat. Dacă Scriptura spune, de exemplu, că cel care crede în Isus nu merge la pierzare, ci are viața veșnică, cum poate atunci cineva să tragă concluzia de aici, că și cel care nu crede se va bucura cândva de aceeași soartă? Dacă cu privire la cei nelegiuți se va spune: „sfârșitul lor este pierzarea”, atunci în realitate aceasta nu înseamnă totuși că sfârșitul lor, chiar dacă după un timp mai lung, va fi în cele din urmă la fel de minunat și binecuvântat ca acela al celor dreți. Dacă este scris: „unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge”, atunci aceste cuvinte sigur nu anunță totuși, mântuirea celor nelegiuți și, în sfârșit, intrarea lor în slavă. Dacă citim mai departe cuvântul hotărâtor: „Aceștia vor intra în chinul veșnic, dar cei dreți în viața veșnică”, atunci nu ne vom încumeta totuși la afirmația că viața este veșnică, dar chinul este vremelnic. Și dacă, în sfârșit, așa cum locurile citate arată limpede, pedepsei celor nelegiuți îi va fi atribuită o durată la fel de lungă ca vieții celor mântuiți, da, ca vieții lui Dumnezeu Însuși, atunci trebuie să ne întrebăm dacă într-adevăr nemărginirea osândeii ar putea fi exprimată într-un limbaj mai deslușit. Sau vrea Domnul numai să-l sperie pe om printr-o minciună, când spune despre hulitorul Duhului Sfânt: „nu va căpăta niciodată iertare, ci este vinovat de un păcat veșnic” (Marcu 3,29)?

VI. Susține Cuvântul lui Dumnezeu învățătura despre mântuirea finală a tuturor?

Domnul S-a pronunțat El Însuși de mai multe ori asupra acestei probleme. În predica de pe munte spune: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea” (Matei 7,13). Deci, calea cea largă duce la pierzare – și nu: prin pierzare la mântuire. Domnul a fost întrebat mai târziu: „Doamne, sunt puțini cei care vor fi mântuiți?” Ce răspunde El? „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă, pentru că, vă spun, mulți vor căuta să intre și nu vor putea” (Luca 13,23-24). Dar acum vin reprezentanții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor și spun: „Doar este scris că orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn (Filipeni 2,10-11) și că totul va fi pus sub picioarele Lui (Evrei 2,6-9), că totul îi va fi subordonat (1 Corinteni 15,27). Citim, de asemenea, că întregii plinătăți a Dumnezeirii I-a plăcut să locuiască în El, „să împace toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1,20) și că Dumnezeu vrea să adune toate împreună, în Hristos (Efeseni 1,10). Mai departe se spune în 1 Corinteni 15,28: „Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. Nu anunță aceste citate într-un mod precis o mântuire generală finală?” Sigur că nu! Aceste citate tratează despre „supunere”, dar nu despre „împăcare”, nu despre „mântuire”.

Cartagina a fost supusă de către Roma în primul război punic, dar împăcarea a fost imposibilă. Ura și conflictul au durat în continuare în inimile cartaginezilor cu totală

neîmpăcare. Același lucru s-a petrecut în nenumărate cazuri de conflict între națiuni și familii. Cel învins a trebuit să se supună, dar el nu este împăcat.

Firește că vor fi înlăturate cândva orice stăpânire, putere și forță; sigur vor fi puse odată toate lucrurile sub picioarele lui Isus și toți vrăjmașii Lui vor fi siliți să-I recunoască slava; da, la urmă va fi desființată chiar și moartea. Această înlăturare a ultimul vrăjmaș este în legătură cu învierea celor nelegiuiți, pe care strigătul puternic al lui Hristos îi va trezi din mormintele lor. Hristos va fi investit atunci cu toată forța și puterea. Chiar și moartea își va fi pierdut stăpânirea asupra celor nelegiuiți. Hristos îi va nimici pe aceia când îi cheamă în fața tronului Său de Judecător, ca să-i predea pentru totdeauna morții a doua, iazului de foc (Apocalipsa 20,14). Dar unde este aici vorba despre o împăcare?

Este un adevăr de netăgăduit că în Numele lui Isus se va pleca orice genunchi, atât al celor cerești cât și al celor pământești și al celor de sub pământ și că orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn, spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2,10-11). Nici un creștin care crede în Biblie nu va contesta că „toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ” vor spune cândva: „A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântarea, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” – Nici o făptură nu va fi exclusă; chiar și cele „subterane” sau cele de „sub pământ”, adică iadul cu satan și îngerii lui vor fi siliți la această omagiere. Dar din cauza aceasta sunt ei împăcați cu Dumnezeu? Sau vor deveni vreodată părtași la consecințele binecuvântate ale lucrării de ispășire? În nici un caz; căci dacă în Cuvântul lui Dumnezeu este vorba despre împăcare, chiar și în privința lucrurilor, cei „subterani” nu sunt niciodată pomeniți. În Efeseni 1,9-10 citim: „făcându-ne cunoscut taina voii Sale ...: ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ”; și în Coloseni 1,19-20: „pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii I-a plăcut să locuiască în El și prin El să împăce toate față de Ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri”. – Lucrurile subterane, care sunt în legătură cu iadul, cu diavolul și îngerii lui, nu găsesc aici nici un loc; numai ce este în cer și ce este pe pământ va avea parte de împăcare.

În sfârșit, în ceea ce privește citatul: „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15,28), nu putem înțelege cum adepții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor pot privi aceste cuvinte ca punct culminant al sistemului lor, care se bazează pe asemenea stâlpi putrezi. Când va avea loc subordonarea Fiului față de Tatăl? Totuși abia atunci când totul va fi pus sub picioarele Sale, când toată autoritatea și puterea vor fi desființate și toți vrăjmașii vor fi făcuți așternut picioarelor Sale. Da, atunci va avea loc un sfârșit absolut cu toate. Fiara și prorocul mincinos (Apocalipsa 19,20), diavolul și moartea, Locuința Morților și oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții – toți vor fi aruncați în iazul de foc și de pucioasă (Apocalipsa 20,10. 14.15). Cerul și pământul nu vor mai fi. Creația veche va fi făcut loc celei noi, timpul veșniciei. Atunci, dar nu înainte, Fiul va preda Împărăția Dumnezeului și Tatălui Său. Dar oare va introduce Tatăl o stăpânire după principii noi și va respinge și va anula toate dispozițiile Fiului, date până atunci? Nu, El preia Împărăția așa cum I-o predă Fiul. Hristos Însuși va fi atunci, ca Om, deplin subordonat Tatălui, așa cum a fost aici jos, „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” – cu toate că El este totodată Dumnezeu și una cu Tatăl, „binecuvântat în veci”. Dar în același timp va fi cinstit Mielul, care este pentru totdeauna cu Tatăl pe tronul slavei (Apocalipsa 22,3), *ca piatra din capul unghiului*, despre care este scris: „Oricine va cădea pe piatra aceasta va fi sfârtecat, iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (Luc 20,18). În fața acestui cuvânt avem totuși voie să întrebăm: lasă Cuvântul lui Dumnezeu vreo speranță de mântuire celor care nu s-au supus Domnului crezând? Cu siguranță că nu! Cuvântul lui Dumnezeu să fie permanent singurul nostru învățător și fie ca inimile noastre să fie suficient de smerite ca să-l acceptăm în credință simplă și sub călăuzirea Duhului Sfânt!

Este necesar să mai clarificăm biblic un gând care constituie o verigă importantă în lanțul concepțiilor înșelătoare ale învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor, și anume, că în

veșnicie, oamenii neîmpăcați vor fi purificați într-un anumit timp lung, prin pedepse și chinuri, ca să ajungă la o stare potrivită a inimii pentru iertare și mântuire.

Cine îi învață pe alții așa ceva, pune deoparte jertfa deplin valabilă a lui Hristos. Hristos a suferit și a murit pentru păcătoși. N-a fost această jertfă absolut suficientă pentru a satisface pretențiile dreptății lui Dumnezeu? N-a fost ea suficientă ca să curețe de păcate și să dăruiască celui care crede: iertare, pace, viață și neprihănire? Ei, dar dacă pentru cineva care moare în păcatele lui ar mai exista posibilitatea să fie pregătit pentru mântuire prin tortură proprie și o perioadă de chin în iad, ar mai constitui atunci moartea de cruce a lui Hristos unica bază a mântuirii? Într-adevăr, nu! Dacă ar exista o asemenea posibilitate, atunci ar fi oferită prin ea dovada că dreptatea lui Dumnezeu n-a găsit în moartea lui Hristos deplina ei satisfacție, ci ea încă a mai pretins, în privința unor fapte individuale, chinul unui foc infernal. Deplina valabilitate a jertfei lui Hristos ar fi atunci negată.

Să luăm Epistola către Galateni. Învățătorii falși ai acelor zile predicau circumcizia. A fost intenția lor să respingă crucea lui Hristos? O, nu! Voiau numai să-i adauge circumcizia, deci un lucru care era poruncit în Lege. Dar ce spune apostolul? „Dacă veți fi circumciși, Hristos nu vă va folosi la nimic. ... Voi, care vă îndreptățiți prin Lege, sunteți lipsiți de orice folos de la Hristos; ați căzut din har.” (Galateni 5,2-4.) Ce serios! A adăuga ceva la jertfa lui Hristos nu înseamnă nimic altceva, decât a o dezbrăca de valoarea ei. Dacă pentru mântuirea unui om mai este nevoie de chinul iadului, atunci jertfa lui Hristos nu este completă, nu este dumnezeiască; atunci nici dreptatea lui Dumnezeu nu este satisfăcută dumnezeiește prin această jertfă.

În sfârșit, să mai amintim un alt citat, care prilejuiește cititorilor Scripturii dificultate și care de multe ori este folosit în favoare sistemului lor de către adepții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor. Este vorba despre citatul din 1 Petru 3,19-20: „prin care, de asemenea, mergând, a predicat duhurilor care sunt în închisoare, odinioară neascultătoare, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia, în care puțini, adică opt suflete, au fost salvați prin apă”. – Întâi să observă că expresia „Duhul lui Hristos” este în prima epistolă a lui Petru un fel de a vorbi. Citim în capitolul 1,11 că Duhul lui Hristos, care era în profeți, „a mărturisit dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după aceasta” și că profeții au crezut această mărturie și că au căutat să cerceteze timpul împlinirii sale. Hristos, „fiind omorât în carne, dar făcut viu în duh” (1 Petru 3,18) și prezent în duh, a depus această mărturie prin apostoli. Dar iudeii așteptau un Mesia prezent după trup, ca să elibereze poporul și să aducă cu Sine slava pământească. Ei n-au primit nici mărturia apostolilor, nici n-au pus la inimă pe cea a profeților, care au vorbit mai dinainte despre lepădarea lui Hristos. La fel i-au disprețuit și i-au batjocorit pe aceia care prin credință au primit mântuirea sufletelor lor și se bucură cu o bucurie de nespus și glorioasă (1 Petru 1,8-9). Deci, acești iudei necredincioși și-au găsit copia în oamenii care au trăit pe vremea lui Noe. *Duhul lui Hristos* a fost activ și în acele zile și a depus mărturie prin Noe așa cum a făcut-o mai târziu prin proroci și acum prin apostoli. Lucrul acesta este adevărat prin Cuvântul Domnului din Geneza 6,3: „*Duhul Meu* nu va rămâne pururi în om, căci el nu este decât carne”. Lumea de atunci a fost responsabilă pentru această mărturie, cu toate că Hristos, la fel ca și acum, n-a fost prezent după trup, ci numai după duh. Acea mărturie a continuat un timp lung; îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu a durat 120 de ani. Totuși, numai un grup mic, de opt suflete, a crezut și au fost mântuite, așa cum credincioșii din timpul apostolilor formau numai o turmă mică. Dar duhurile neascultătoare, care au lepădat odinioară mărturia prin duhul Hristosului prezent, sunt acum păstrate în închisoare. Cu ce scop? Ca să mai audă o dată Evanghelia? O, Nu! Cuvântul lui Dumnezeu spune: ca „*să păstreze pe cei nedrepți ca să fie pedepsiți în ziua judecării*” (2 Petru 2,9). – Deci, acel citat va fi înțeles astfel: „Hristos a mers acolo prin Duhul Său și a predicat duhurilor (prin Noe în zilele dinaintea potopului), care (acum) sunt în închisoare, care odinioară au fost neascultătoare, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu (timp de 120 de ani) a așteptat cu nerăbdare în zilele lui Noe, pe când se pregătea

corabia”. – Este fără îndoială de recunoscut că înțelegerea acestui citat este dificilă. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu spune că în Scriptură există asemenea citate (vezi 2 Petru 3,15-16). Dar cu siguranță că Duhul Sfânt îi va deschide Cuvântul lui Dumnezeu celui care cere copilărește. (citește Iacov 1,5.)

Dar la ce deducție vor fi siliți acei învățători falși prin acceptarea unei mântuiri a tuturor fapturilor? Ei trebuie să-i includă și pe diavol și îngerii lui. Firește că mulți dintre ei nu îndrăznesc să dea o extindere atât de largă concepțiilor lor despre mântuire. Dar de ce se sperie ei în fața unei asemenea concluzii, dacă tot și-au scris pe drapel nemărginirea dragostei lui Dumnezeu? Oare diavolul și îngerii lui nu sunt creaturi ale lui Dumnezeu? Dar unde găsim o jertfă de ispășire pentru satan și îngerii lui, ca și pentru aceia pe care Domnul îi „păstrează pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice, în întuneric”? (Iuda 6.) Hristos a trebuit să devină om ca să devină Împăciuitorul pentru oamenii vinovați. Ca Împăciuitor, Fiul lui Dumnezeu a luat locul nostru, locul vinovatului.

Pe satan nu l-a împăcat – nu, El l-a biruit pentru totdeauna. Nu scrie Scriptura clar despre sfârșitul lui satan? „Și diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt și fiara și falsul profet; și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor” (Apocalipsa 20,10)

VII. Cuvânt de încheiere

În timpul unei prigoane a creștinilor a murit pe rug la Smirna, în 25 aprilie a anului 168, cel mai în vârstă supraveghetor al adunării de acolo, Policarp. Noi mai posedăm o scrisoare amănunțită⁸, în care adunarea credincioșilor din Smirna comunică celorlalte adunări creștine moartea conducătorului lor.

Policarp a fost dus în circ de către guvernator. În mijlocul tumultului păgânilor și al iudeilor, care cereau moartea creștinilor, guvernatorul i-a cerut să arate cinstire dumnezeiască numelui împăratului și să-L blesteme pe Hristos. Policarp a răspuns: „86 de ani I-am slujit Domnului și El încă nu mi-a făcut nici un rău. Cum L-aș putea blestema pe El, Împăratul meu, care mă mântuiește?” Guvernatorul a început din nou: „Jură pe geniul împăratului!” La care Policarp a răspuns: „Dacă vrei să ai gloria deșartă de a mă fi adus aici ca să jur pe geniul împăratului, dacă tu pentru aceasta te prefaci că nu știi cine sunt, atunci ascultă mărturisirea mea deschisă: *sunt creștin!*” Guvernatorul l-a amenințat pe bătrân cu animalele sălbatice și cu focul; dar Policarp a răspuns: „Tu mă ameninți cu un foc care arde numai vremelnic și se stinge în scurt timp, *dar tu nu cunoști focul judecății viitoare și a pedepsei veșnice, care sunt pregătite pentru cei nelegiuți. De ce tergiversezi? Fă să vină ce trebuie să vină!*” Între timp, mulțimea cerea impetuos ca Policarp să fie ars. Grămezile de oameni deja aduceau lemne și vreascuri din ateliere și din băile comunale. Când rugul a fost gata, Policarp și-a dat personal hainele jos. Cu mâinile legate la spate, ca un miel de jertfă distins, așa stătea Policarp acolo și se ruga următoarele cuvinte: „Tată al iubitului și al prealăudatului Tău Copil, Isus Hristos, prin care am primit cunoștință despre Tine, Dumnezeu al îngerilor și al puterilor și al oricăror fapte, chiar și al întregului neam al celor dreți care trăiesc înaintea feței Tale, Îți mulțumesc că m-ai învrednicit de ziua și de ceasul acesta, că mă lași să fac parte din numărul martirilor Tăi, de paharul lui Hristos, de învierea sufletului și a trupului în viața veșnică, în virtutea acțiunii nepieritoare a Duhului Sfânt. Acceptă-mă și pe mine astăzi înaintea Ta ca o jertfă bună, plăcută Ție; doar m-ai pregătit pentru aceasta, mi-ai vestit-o dinainte și mi-ai descoperit-o acum, Tu, Dumnezeu infailibil și adevărat. De aceea și pentru toate acestea Te laud, Te slăvesc, Te glorific de dragul Marelui Preot, Isus Hristos, Copilul Tău iubit. Prin El fie a Ta, împreună cu El în Duhul Sfânt, onoarea acum și toată veșnicia. Amin.” Când și-a încheiat rugăciunea cu acest „Amin”, slujitorii călăului au aprins focul.

⁸ Scrisoarea stă la baza acestei relatări.

Acest creștin venerabil, Policarp, un elev al apostolului Ioan, a mărturisit deci în fața morții cu foc a nedreptului său judecător, *adevărul pierzării veșnice a celor nelegiuiți*. Sângele său de martir este, în orice caz, o mărturie mai bună decât cerneala topografică a savanților ingenioși care contestă adevărul osândeii veșnice, pentru că ei vor să fie mai drepecți și mai iubitori decât Dumnezeu sfânt.

Din vremea apostolilor a fost mărturisit și crezut de către Adunarea lui Isus adevărul despre osânda veșnică, adică fără sfârșit. Acest adevăr a înflăcărat în toate timpurile dragostea salvatoare a credincioșilor, ca să mărturisească Evanghelia harului unei lumi pierdute de păcătoși. Mii și mii de oameni au găsit salvare prin credința în sângele Mielului, vărsat pentru ei, convinși de consecințele veșnice ale păcatului lor, condamnați de conștiința lor. Dragostea salvatoare a Mântuitorului, revelată pe cruce, a copleșit inimile lor, astfel încât ei s-au predat în proprietatea Aceluia care a suferit și a murit pentru păcatele lor. Mulți alții, chiar hulitori și batjocoritori înrăiți, au fost apucați de groaza veșniciei și s-au prăbușit în pocăință în fața Dumnezeului sfânt (vezi Iuda 23). Acestea sunt efectele binecuvântate ale harului și ale adevărului. Ce învățătură nebunească aduc în schimb aceia care prin viu grai și în scris propovăduiesc că chinul iadului poate să producă într-un păcătos înrăit ceea ce nu a realizat harul desăvârșit. Ce eroare! N-au citit acei învățători rătăciți, că în ziua mâniei lui Dumnezeu, oamenii speriați până la disperare vor continua numai în hulele lor, dar nu se vor gândi să se pocăiască? (Apocalipsa 16,9-11 și 21.) La sfârșitul descrierii stării veșnice a cerului și a pământului (Apocalipsa 21,1-8) găsim: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua”. În fața acestor cuvinte lăsăm în seama tăgăduitorilor osândeii veșnice să păsească la mormintele acelora care până la sfârșitul lor au respins jertfa lui Hristos și au plecat în veșnicie în înstrăinarea lor de Dumnezeu, neîmpăcați. Acolo pot, cu fruntea îndrăzneată, să le strige celor îndoliați: Fiți liniștiți, căci sigur îl veți revedea pe acest decedat cândva în slavă, unde îl veți întâlni voi toți!

Când acum câțiva ani a fost înmormântată o personalitate a științei, un ateu cunoscut de toată lumea, un cor vestit a cântat la înmormântarea solemnă cântări minunate, emoționante despre fericita înviere și despre slava veșnică. Acesta a fost un neadevăr extraordinar – el a fost comandat și a fost plătit de către autoritățile orășenești, care au vrut să-l cinstească pe ateul decedat. Aceasta nu este nemaipomenit – că doar toată festivitatea a aparținut împărăției stăpânului acestei lumi, care este tatăl minciunii. Cu siguranță că la nenumărate morminte se minte nemărginit de mult. Se minte în legătură cu trecutul celor decedați și cu presupusa mântuire a oamenilor neconvertiți. Dacă un om necredincios, neconvertit, orb spiritual spune așa ceva, este sigur ceva trist. El ia cu sine o vină mare în veșnicie, unde va da socoteală de orice cuvânt mincinos pe care l-a rotit. Ce grav, dacă cineva a consolidat păcătoși orbi în a se opune față de pocăință! Dar răspunderea pentru asemenea neadevăruri pare neînsemnată față de răspunderea *creștinilor* care propovăduiesc învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor. Aceștia fac ineficace chemarea lui Dumnezeu, cu care El îi cheamă la pocăință pe păcătoșii pierduți și în același timp subminează bazele credinței în Adunarea lui Isus.

Vremea în care aceasta se petrecea în mod timid, în cercul delimitat al savanților teologici, a trecut. În zilele serioase ale prezentului, otrava îndulcită a învățaturii fatale este presărată în inimile sufletelor neconsolidate și propovăduită la intersecțiile drumurilor. Și aceasta face parte dintre semnele vremii de pe urmă. Cât de îngrozitoare va fi clipa în care acești învățători înșelători vor fi dovediți vinovați în fața scaunului de judecată al lui Hristos, că ei, ajunși în capcana lui satan, au schimbat adevărul în minciună și i-au încurajat pe păcătoșii nepregătiți pentru pocăință, cu o mângâiere falsă. Domnul să dea har tuturor alor Săi, ca să mărturisească oamenilor *adevărata Evanghelie*. Din această Evanghelie adevărată face parte și aceea, că este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului viu și că pentru oricine care refuză aici jos jertfa lui Hristos, nu rămâne nimic altceva, decât „o așteptare sigură și înfricoșătoare a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe potrivnici” (Evrei 10,26-27).

Omul, fie mântuit sau pierdut, trebuie să-și găsească odată undeva reședința pentru totdeauna: *fie* în slava veșnică, *fie* în osânda veșnică. Atunci, o realitate îngrozitoare le va alunga toate iluziile celor pierduți. Brațele de har ale lui Isus sunt încă larg deschise, ca să primească și să conducă pe orice trudit și împovărat în binecuvântările de nedescris ale unei slăvi care nu se sfârșește niciodată. „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2.)

Dar un lucru trebuie să-l strigăm copiilor lui Dumnezeu: Îl așteptăm pe Domnul care va reveni. „Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl. Și făgăduința pe care El ne-a făcut-o este aceasta: viața veșnică. V-am scris aceste lucruri în vederea celor care caută să vă rătăcească. ... Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui.” (1 Ioan 2,24-28).

Nr. 9 Cântecul sabiei

Sabie, te am cu mine,
Sabie, Sfânt Cuvânt,
Armă-n lupte devine,
Intactă, de ne-nfrânt!

Căci nu te pot răpune
Perfidii dușmănești;
Și orice ei ar spune,
Vei rămâne ce ești.

Am găsit că oriunde
Biruitoare ești.
Tu faci răniri profunde –
Tu le tămăduiești!

Tu mi-ai croit cărare
La inima lui Dumnezeu,
Arma armelor, tare,
Din inima Domnului meu.

Vreau să te port cu mine,
Alături tu să-mi fii!
De-o fi să tai cu tine,
Atunci fie ce-o fi!

Lupt cu mâini de credință,
Duhul mă va feri,
Voi lupta-n biruință,
Până-n a slavei zi.

O, sabia mea de sus,
Testată înmiit,
Biruind pentru Isus,
Tăișul meu iubit!

R.

Nr. 10 Onoarea, succesul și banii în lumina veșniciei (O mărturie a Evangheliei)

- I. Baloane de săpun
- II. Marcu 8,36-37
- III. Onoarea și succesul
- IV. Aurul
- V. Ce înseamnă viața?
- VI. Ai numai o viață pământească

I. Baloane de săpun

Ai văzut vreodată copii care fac baloane de săpun? Ei se veselesc, strigă de bucurie când balonul de săpun se face mare. Ce strălucitor se refractă razele soarelui în plăsmuirea delicată – este într-adevăr frumos! Acum o adiere blândă poartă încolo balonul strălucitor – deodată balonul de săpun se sparge și totul s-a terminat. Nimic n-a rămas în urmă din el – șters, dispărut! Copiii fac noi baloane de săpun, mereu altele, dar totul se împrăștie. Precis ai făcut și tu uneori, copil fiind; pe atunci ți-ai predicat singur, inconștient, că omul se bucură așa de tare de baloanele de săpun, prin care este amăgit.

Există un cuvânt în Biblie care spune: „Cei ce se lipsesc de idoli deșești, îndepărtează îndurarea de la ei,” (Iona 2,8.) Câți oameni nu aleargă după idoli deșești! Ei își pun în joc puterea, viața, anii prețioși ca să poată câștiga onoare, succes și bogăție. Apoi, după ce au obținut toate acestea, recunosc prea târziu: Sunt idoli deșești; ei nu aduc fericirea, nici pacea, nici bucuria, nici nădejdea. Nu există nici un succes sau strălucire pământești care să garanteze aceste comori prețioase; nu există nici un castel princiar în care să fie văzute aceste bunuri.

De curând mi s-a trimis o carte poștală cu fotografia unei actrițe tinere, foarte frumoase. Pe spate erau scrise următoarele: Această fată de 20 de ani a fost angajată la un teatru din Berlin, cu un salariu anual de 30 000 de mărci. Datorită frumuseții ei, fotografia ei era foarte dorită de editorii de cărți poștale; s-au numărat mai bine de o sută de fotografiieri diferite ale ei. Una dintre fotografiile, care mi-a fost trimisă, a fost vândută în mai multe milioane de exemplare, după afirmația editorului. Firește că aceasta a adus tinerei actrițe mai multe milioane. Dacă fotografia era deja atât de dorită și de admirată, cu atât mai mult era actrița însăși când urca pe scenă! Ce strălucire amețitoare părea să înconjoare această viață! Dar la începutul anului 1907, o notiță scurtă a străbătut ziarele, că actrița dorită și admirată, R. W., fusese împușcată din gelozie de către logodnicul ei. De atunci, cărțile poștale cu fotografia ei au dispărut din comerț și din vitrine. – Ce poveste tristă! Această viață copleșită cu admirație și bani, toată această plăcere, această strălucire, fuseseră numai un balon de săpun, care s-a spart repede. „Îi duci ca un torent; sunt ca un somn – dimineața sunt ca iarba care înverzește; dimineața înflorește și înverzește, seara este tăiată și se usucă” (Psalmul 90,5-6). Așa sunt: fericirea pământească, strălucirea, bogăția, puterea. Numai flori care se vestejesc repede, baloane de săpun care se sparg – ai tu ceva care îți rămâne dacă ți se sparge ce este trecător? Dar chiar și atunci când se sparge un asemenea balon de săpun, lumea se străduiește cu vorbe pompoase, impresionate, să țese strălucirea amăgitoare a unei aparențe în jurul unei vieți distruse – nici atunci oamenii nu trebuie să observe că această viață a fost sacrificată pentru nimicuri.

Satan, dumnezeul veacului acestuia, se pricepe la arta de a reevalua toate cuvintele. Înșelăciunea o numește adevăr și adevărul, înșelăciune; ce este trecător numește realitate și ce este veșnic numește neînsemnat; el numește întunericul, lumină și lumina, întuneric, răul îl numește bun și binele îl numește rău. Acest mare înșelător i-a spus omului în Paradis: Dumnezeu nu vă vrea binele; El vrea numai, cu amenințarea morții, să vă țină departe de pomul cunoștinței – dar eu vă vreau binele: mâncați, savurați, să nu vă pese de poruncile lui

Dumnezeu - nu veți muri – nu, dimpotrivă, veți deveni ca Dumnezeu. (citește Geneza 3,1-7). Omul s-a lăsat înșelat, a păcătuit, a ajuns sub forța distrugătoare a marelui ademenitor. Un puhoi de suferință s-a revărsat peste viața oamenilor, pământul a devenit o vale a lacrimilor, a păcatului, a morții.

În toate generațiile de oameni, până în ziua de astăzi, satan își continuă această înșelătorie. Dragostea salvatoare a lui Dumnezeu a venit pe pământ, Fiul lui Dumnezeu S-a jertfit, suferind și murind pe cruce, ca Împăciuitor al celor vinovați – dar marele înșelător îi convinge pe oameni să-I întoarcă spatele singurului Mântuitor. Mântuirea sufletului, iertarea vinei, pacea cu Dumnezeu, bucuria și mântuirea, siguranța harului, filiația lui Dumnezeu, slava veșnică – toate acestea satan le declară ca fanatism fără valoare. Dar onoarea, lauda oamenilor, succesul pământesc, distracția, desfătarea, câștigul de bani, pe acestea le declară ca fiind realități vrednice de dorit.

De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4).

II. Marcu 8,36-37

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?

Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”

Ca să-i înșele pe oameni și să le fure mântuirea veșnică, dumnezeul veacului acestuia nu are nevoie numai de lucruri evident reale, imorale, ci multe dintre ele poartă amprenta a ceea ce este nobil, bun, respectabil. Slujirea altruistă, punerea în joc a întregii puteri pentru binele patriei și a statului, da, devotamentul vieții în slujba aceasta – nu sunt acestea bune, plăcute lui Dumnezeu? Să dai randamentul cel mi bun în meseria pământească, să folosești toată priceperea și puterea intelectuală pentru a obține succesul cel mai înalt – nu sunt aceste lucruri demne de respect? Să porți de grijă familiei, să-i ridici bunăstarea, să-i asiguri viitorul atât cât aceasta stă în puterea omului – nu sunt acestea o datorie și merită tot efortul? Fără îndoială că la aceste trei întrebări se răspunde afirmativ. Și creștinul credincios trebuie să-L proslăvească pe Domnul său și să-și împodobească credința prin abnegație, loialitate și zel în profesiunea pământească. El stă sub cuvântul: „Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la aceasta să vă gândiți” (Filipeni 4,8). Dar pentru un copil al lui Dumnezeu, succesul pământesc nu este scop și țintă, ci talent și binecuvântare de la Dumnezeu, dăruite spre glorificarea Aceluia pentru care trăiește credinciosul. „Căci nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, *pentru Domnul trăim*; și dacă murim, *pentru Domnul murim*. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,7-8). Ținta credinciosului este slava în casa Tatălui, dorința inimii sale este onoarea Domnului și Mântuitorului său. Scopul vieții sale pământești este mărturisirea harului salvator în fața ochilor unei lumi pierdute, deznădăjduite. Dacă se lasă ademenit de pe această cale îngustă dată de Dumnezeu, prin ambiție, mândrie sau lăcomie de bani, ca să găsească onoarea, succesul sau posesiunea năzuită a vieții, atunci inima lui devine fără pace, viața lui va fi lipsită de rodul veșniciei. Cât de ușor se întâmplă aceasta! Primejdia aceasta există într-o măsură deosebită pentru un ofițer credincios. Onorurile strălucite, care îi fac cu mâna, sunt cucerite numai într-o viață de devotament, de conștiinciozitate, de purtare de grijă pentru subalternii săi, disciplină și călire severe, de punere în joc a propriei persoane pentru cauza patriei – ce strălucire ideală împodobește această profesie! Și totuși, cât de ușor se ascunde caracterul pământesc în spatele acestor virtuți de ambiție, cât de repede se amestecă în toate acestea idolatria propriului eu, care dorește să fie mare, recunoscut, admirat! Dar tot ce este pământesc, care slujește la satisfacerea propriului eu, se transformă în balon de săpun care se sparge repede și nu lasă nimic în urmă decât gol și pagubă. – La mulți copii ai

lui Dumnezeu, stăpânul lumi acesteia a reușit să le întoarcă inima de la ținta slavei, astfel încât și-au îndreptat puterea și timpul, gândurile și înclinațiile spre lucrurile trecătoare. Astfel au pierdut pacea, bucuria, rodul pentru veșnicie, până când Domnul, în credințioșia Sa demnă de închinare, i-a făcut să vadă prin încercări adânci și dezamăgiri dureroase, că la lume nu se găsesc fericirea și pacea. Astfel i-a atras înapoi la inima Sa și a reparat paguba căii lor greșite.

Dacă aceste lucruri pământești: onoarea și admirația din partea oamenilor, succesul și puterea, banii și averea sunt primejdioase chiar și pentru credincioși, cu cât mai mult constituie ele în mâna marelui înșelător mijlocul de a orbi ochii lumii necredincioase, de a înșela inimile oamenilor! Aici nu este vorba despre murdăria păcatului, despre slujba viciului, nu despre ceva care nu este nobil – nu, *această* goană după fericire este tocmai năzuința oamenilor înșelați după comori pieritoare. Viața este consumată, anii se duc. Omul a trecut pe lângă dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, care întinde brațele din cer spre păcătosul fără pace. Cât de repede vine ceasul când se spune: „Secerișul a trecut, vara s-a dus și noi tot nu suntem mântuiți!” (Ieremia 8,20.) Omul a vrut să găsească pe pământ Paradisul, a disprețuit marea jertfă de la Golgota – astfel ajunge omul fără pace la poarta veșniciei și duce din viața lui pierdută numai vina dincolo, în ținutul nemuririi și al realității. Unde sunt atunci onorurile, decorațiile, titlurile și gradele acestei lumi? Cât valorează atunci rangul pământesc, prestigiul și puterea unui post plin de influență? Unde este acea glorie care a umplut coloanele ziarelor? Unde este strălucirea succesului și descoperirile, unde este admirația de a ști și de a putea, a creației poetice și a lucrărilor de artă? Unde sunt bunurile agonisite, casele și milioanele? Totul a curs printre degete. Măreție trecută, comori fără valoare! O astfel de viață n-a fost imorală, în nici un caz, dar a fost o viață în slujba lumii și în serviciul stăpânului ei, o viață a îndepărtării de Dumnezeu. Cuvântul spune despre o asemenea viață: „Apoi m-am uitat la toate lucrurile pe cale le făcusem cu mâinile mele și la efortul cu care le făcusem; și iată, totul era deșertăciune și goană după vânt și nu era nici un câștig sub soare” (Eclesiastul 2,11). Și iarăși: „Ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”

Pentru toți acești oameni înșelați a curs zadarnic sângele Fiului lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota. Ei au fost toți iubiți, căutați cu credințioșie divină, dar și-au ținut inima bine ferecată; Mântuitorului care a bătut, nu I s-a deschis. N-a fost loc în inimile lor pentru Fiul lui Dumnezeu, care S-a jertfit pe Sine Însuși pentru ei. De aceea și-au pierdut sufletul. Ei n-au găsit pacea cu Dumnezeu și viața veșnică pentru că au căutat ce este trecător și au refuzat ce este veșnic. Domnul a avertizat și a îndemnat. El vede cetele de oameni înșelați în drum spre veșnicie, în mijlocul cărora răsună mesajul serios: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.)

III. Onoarea și succesul

La regimentul de linie 46, francez, există un obicei ciudat. Când regimentul vine la paradă, caporalul strigă în fața frontului numele: „Théophile-Malo Corret de La Tour d’Auvergne!” La aceasta răspunde un caporal din front cu strigătul: „Mort pe câmpul onoarei!” Cu această datină, situația se prezintă astfel: Acest La Tour d’Auvergne a fost în perioada 1781, până în anul 1800, un ofițer renumit pentru vitejia sa. El a făcut în anii tineri promisiunea – pe atunci era căpitan -, să nu accepte niciodată o înaintare mai mare în grad, ci să dovedească în fața lumii întregi că el își pune viața în joc numai și numai din dragoste pentru patria sa. Așa că a refuzat toate onorurile externe. Numai în 1799, când Napoleon i-a oferit titlul de „Primul grenadier al Franței”, l-a acceptat. Deja în anul următor și-a găsit moartea, în 27 iunie 1800, la Oberhausen, în apropiere de Donauwörth, în lupta împotriva austriecilor. Pe punctul de a cuceri un drapel, l-a lovit în inimă o împunsătură de lance a unui ulan austriac. El n-a fost onorat numai printr-un monument pe câmpul de luptă, ci și prin aceea, că postul lui de căpitan în regimentul 46 a rămas neocupat și că, așa cum am povestit mai înainte, amintirea sa rămâne din acea vreme foarte onorată în armata franceză.

Este interesant să urmărim în câte feluri diferite își onorează lumea eroii și pe mării ei bărbați. Englezii au avut o altă cinstire pentru feldmareșalul Wellington, care a devenit biruitor prin intervenția lui Blücher pe câmpul de luptă de la Belle Alliance: peste tot unde apărea, la adunările publice sau la festivități, fie la teatru sau la o serbare a curții, era salutat cu cântecul: „Iată, vine biruitorul!”

Cine va enumera onorurile cu care prinții și popoarele recunoscătoare și-au împodobit învingătorii: monumente, tablouri, cântece, lucrări de istorie, decorații, bunuri și donații de milioane. Cine trece prin panteonul din Berlin, găsește acolo, în picturi murale extraordinare și în minunate statui din bronz și piatră, imaginile eroilor care au construit măreția patriei noastre. Aceluiași scop îi slujește Walhalla, panteonul unic de la Regensburg. 98 de metri deasupra Dunării care curge în jurul muntelui încununat de stejari, se vede această construcție măreață, care cuprinde statuile marilor bărbați ai națiunii germane.

Fapta eroică omenească merită gloria omenească și recunoașterea omenească. Bineînțeles că acele onoruri sunt răsplata dreaptă a învingătorilor și a eroilor. Domnitorii și popoarele se cinstesc pe sine prin aceea că-și cinstesc eroii. Dar câtor eroi și biruitori, oameni de stat și spirite conducătoare nu li s-a răpit prin înșelăciune această răsplată trecătoare!

Belisar a fost unul dintre cei mai mari strategii; lui îi datorează strălucirea guvernării sale împăratul Imperiului Roman de Răsărit, Iustinian I; da, Belisar i-a salvat tronul și viața cu ocazia unei mari revolte din Constantinopol. Acest mare conducător de oști a obținut pe aproape nenumărate câmpuri de bătaie victorii pentru împăratul său și și-a făcut renumită patria. Dar la sfârșitul vieții sale a fost învinuit de către împăratul suspicios de un complot, închis, deposedat de toate demnitățile și onorurile (în anul 562). Cei care mai înainte se plecaseră în fața lui, îl disprețuiau și-l respingeau.

Dintre bărbații cei mai puternici care au existat vreodată în Rusia a făcut parte Menșikow, prietenul împăratului Petru cel Mare. El a fost feldmareșal și prinț și avea o avere uriașă. El a fost un bărbat temut, căci toată puterea din imperiu a fost în mâna lui după moartea lui Petru. Dar sfârșitul lui a fost acesta, că a fost exilat ca trădător. Toată averea i-a fost luată. În 1727 și-a început împreună cu soția și copiii călătoria de la Petersburg spre Siberia, unde a căzut în melancolie și a murit curând (în anul 1730). Sic transit gloria mundi!

Oamenii care citesc multe romane obișnuiesc să citească întâi sfârșitul poveștii, ca să știe dinainte dacă treaba se termină fericit sau nefericit. Dar tu nu poți să citești în cartea vieții tale ultimul capitol, căci îți este ascuns. Dar poți să citești în biografia altor oameni – citește sfârșitul în viața oamenilor mari și invidiați ai acestui pământ. Vei găsi că aproape la toți că a fost o dezamăgire dureroasă. Domnul a spus odinioară printre lacrimi în privința Ierusalimului: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42). Aplică aceste cuvinte la viața ta. Poate că tu spui în privința deșertăciunii și a fragilității măreției pământești și a strălucirii pământești: Aceasta nu este nimic nou, o știu de mult! Adevărat, dar ești conștient că tu, cu toate că o știi, ești permanent în primejdie să fii înșelat de lucruri fără valoare? Tu îți pui în joc puterea vieții și timpul ca să devii ceva pe pământ, ca să obții ceva – cu siguranță că aceasta este bine, dacă se petrece cu smerenie și loialitate; dar întreabă-te în același timp. ce-ți rămâne în pragul veșniciei? Oamenii nu sunt înșelați numai cu aur și strălucire – la mulți sunt aplauzele, râsul, plăcerea clipei, conversația amuzantă din birt, în care ei cred că posedă ceva, dar care în realitate nu există.

În anul 1905, iubitul actor și cântăreț londonez, C. A., s-a sculat la o mare masă festivă, pentru a-și prezenta câteva cântece vesele. Aplauzele puternice și generale l-au motivat să mai adauge un cântec, un cântec care prezenta în mod comic cât de diferit își scot pălăria: englezii, americanii, francezii, germanii. Ajunsese deja la strofa a patra, care se ocupa de americani, când deodată brațul său ridicat a căzut fără vlagă, tonul s-a frânt, cântărețul a căzut leșinat la pământ. A fost dus într-o cameră alăturată - era mort.

Ai înțeles acum cum este cu succesul pământesc și puterea pământească, cu aplauzele și admirația oamenilor? „Orice făptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade când vântul DOMNULUI suflă peste ea. Desigur, poporul este ca iarba. Iarba se usucă, floarea cade; dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna” (Isaia 40,7-8).

Nu numai negustorii și fabricanții dau faliment, nu; nenumărați oameni, printre ei mulți oameni mari și puternici ai acestui pământ, părăsesc scena pământească fiind falimentari – viața, cu toată strălucirea și cu toate planurile, a zburat – poarta veșniciei se deschide – marea întrebare se numește acum: vinovat sau împăcat? Pierdut sau mântuit? Osânda sau slava?

În 16 februarie 1899 a murit subit Felix Faure, președintele Republicii Franceze. El se numea „cel fericit” (felix), și i se spunea „Le Président Felix”. Dar când a simțit apropiindu-i-se sfârșitul, a strigat: „Îmi vine sfârșitul; sunt pierdut, sigur pierdut.” - Unui prieten, care a fost la sfârșitul lui, i-a mai spus: „Vedeți cât de sărac este totuși omul, chiar dacă este președintele Republicii Franceze!” Acest bărbat foarte respectabil, harnic și deștept, a obținut orice a putut să obțină un om. El a locuit în minunatul palat Elisée din Paris. A guvernat peste o națiune mare, a dispus de milioane – ce i-a lipsit? I-a lipsit pacea lui Dumnezeu, i-a lipsit viața veșnică, pe care Isus i-o dă fiecărui credincios. Da, el a fost „pierdut”! El nu l-a cunoscut pe Isus, n-a avut nădejde, n-a avut pace, n-a avut casa Tatălui. El a trebuit să lase toate cele în care a fost fericit pe pământ și a văzut în fața lui veșnica pierzare. Într-adevăr, el a fost sărac. Toate succesele, bunurile, onorurile și gloria lumii nu te fac fericit. De aceea spune Domnul slavei, Isus Hristos, care a devenit sărac „ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică” (Ioan 4,13-14). El le strigă tuturor oamenilor: „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cel care nu are bani să vină, să cumpere și să mănânce. Veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește și câștigul muncii pentru ceva care nu satură?” (Isaia 55,1-2.) Aceste cuvinte ale Domnului, care vrea să-i facă fericiți pe toți oamenii, chiar și pe tine, nu valorează nimic în ochii majorității oamenilor. Strălucirea lucrurilor trecătoare orbește ochii inimii lor; satan, dumnezeul veacului acestuia, îi înșală – o, nu te lăsa înșelat! Spune, prietene, acest președinte al Republicii Franceze a fost de invidiat sau de plâns? Cuvântul lui Dumnezeu îl numește pe omul care nu-l cunoaște pe Isus: „*mort în greșeli și păcate*” (Efeseni 2,1) și îi descrie viața cu cuvintele: „*fără nădejde și fără Dumnezeu în lume*” (Efeseni 2,12). Lasă-te vindecat de eroarea că succesul, onoarea, puterea ar aduce oamenilor fericirea.

În galeria națiunilor, din Berlin, atârnă un tablou impresionant; el îl reprezintă pe regele Carol I al Angliei, cum acest stăpânitor nefericit își ia rămas-bun de la soție și copii, în 30 ianuarie 1649, pentru a fi decapitat în fața ochilor popoului său. El avea în urma lui o guvernare nefericită de 24 de ani, lupte, greutăți, încurcături fără sfârșit. Cu toate că l-a înconjurat strălucirea tronului, cu toate că numea „ai săi” o soție credincioasă și copii dragălași, fusese o viață în care a fost clădită multă vină. A lipsit binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar harul lui Dumnezeu a putut să realizeze în omul acesta ce este scris: „și în timpul serii va fi lumină”. În temniță, în cea mai adâncă nenorocire, el l-a găsit pe Acela care a îndreptat toată paguba vieții sale, pe Isus. Când și-a luat rămas-bun de la ultimele inimi care i-au rămas credincioase pe pământ, de la soția sa, care plângea, de la fiu și de la fiică, atunci ultimele lui cuvinte au fost: „*Merg de la o cunună trecătoare la una netrecătoare; acolo unde nu locuiește nici o mâhnire!*” O, rege fericit, care a putut să găsească în adâncurile suferinței: viața veșnică, slava nepieritoare, cununa cerească!

Îl privim cu inimi impresionate pe acest rege englez, care a trebuit să meargă pe un drum atât de adânc – el nu l-a mers fără vină proprie. Dar a fost inima ta vreodată mișcată în adâncul ei la priveliștea Domnului slavei, care s-a smerit pe Sine Însuși până la crucea de la Golgota? El este Fiul lui Dumnezeu, Domnul regilor pământului - și totuși s-a lăsat pironit pe

cruce ca un răufăcător vinovat. De ce a venit? De ce S-a dus la suferință și moarte? A vrut să te ferească de locul groazei și al chinului veșnic, căruia îi căzuseși pradă. El a vrut să deschidă și pentru tine o cale spre cunună. *Vrei să primești această cunună?* Isus a luat asupra Sa judecata ta, blestemul păcatelor tale. El ți-a deschis poarta casei Tatălui. Tu ar trebui să găsești o patrie în slava lui Dumnezeu, ar trebui să primești aici pe pământ o priveliște sigură, limpede, liberă, până la ținta căii tale. Despre această veste îți vorbește Evanghelia – ai pus-o la inimă?

Acum ai aruncat priviri în viața și în moartea bărbaților care au stat pe culmile vieții pământești – ei n-au găsit fericirea, pacea inimii în succesul pământesc și în strălucirea pământescă. Acum lasă-mă să-ți arăt o altă viață și o altă moarte: profesorul Gotthilf Heinrich von Schubert a fost întâi medic. Mai târziu a devenit profesor de științe naturale la universitatea Erlangen și a venit de acolo în aceeași calitate la München, unde a devenit membru al Academiei de Științe. El face parte dintre cei mai mari cercetători ai naturii și cunosători ai astronomiei, face parte dintre oamenii mari între înțelepți și cunosători. Dar cunoașterea creației, privirea în minunile lumii stelelor nu l-au condus, ca astăzi pe mulți cercetători ai naturii, la aroganță și necredință, ci la adevărul Bibliei și la adorarea lui Dumnezeu. Pe tot drumul lui, acest bărbat inteligent, foarte stimat, a fost un martor al credinței, un mărturisitor al lui Isus. Că a cunoscut harul și că s-a știut iubit de Dumnezeu – aceasta a însemnat toată fericirea sa. Inima lui s-a odihnit în pacea lui Dumnezeu.

La profesorul Schubert s-a împlinit cuvântul: „Scumpă este în ochii DOMNULUI moartea sfinților Săi”. El a murit în 1 iulie 1860, cu cuvintele: „Ce minunat! Ce frumos! *Deja Îl văd!* Har și binecuvântare peste voi toți!” Ce a văzut acest creștin muribund? *L-a văzut pe Isus, pe Domnul său iubit.* Iată aici o viață pe culmile harului! El a cercetat lumea stelelor, a privit măreția creației, dar fericirea lui s-a bazat pe Dumnezeu, care a creat toate acestea, căruia l-a slujit. El l-a cunoscut pe Domnul său, care l-a răscumpărat pe cruce și l-a împăcat, care i-a umplut inima cu fericire și pace de negrăit – *Îl cunoști și tu?*

IV. Aurul

Între anii 1850-1866, domnul Str. a jucat un rol mare în Berlin. El a câștigat o avere mare din construirea căilor ferate din România. Casa lui strălucitoare oferea tot ce-și doresc oamenii pe pământ. Cele mai frumoase echipaje și un personal îmbrăcat strălucitor îi stăteau la dispoziție. În fiecare dimineață îi primea la o oră bine stabilită pe petiționarii care căutau ajutor la el. Aici veneau tot felul posibil de oameni; foști funcționari căutau angajare la căile ferate române; acesta cerea un împrumut, acela cerea o intervenție în favoarea lui. Ca un prinț pășea domnul Str. în mijlocul acestor căutători de ajutor; un om invidiat, admirat. Întrebă astăzi de el – numai puțini știu despre el. El și-a pierdut puțin după aceea marea avere. Ce-i drept, casa frumoasă mai există, dar a ajuns pe mâini străine. „Omul: zilele lui sunt ca iarba și înfloarește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște” (Ps.103,15-16). Cât timp un asemenea om are în viață bogăție și influență, pare indispensabil – dacă este luat dintr-odată, atunci este repede uitat. După câteva zile nu i se mai simte lipsa. Este ca și când ai scoate o găleată de apă din mare – acolo nu rămâne nici o gaură, totul curge la loc, încât nimeni nu observă că s-a luat ceva de acolo. Cât de potrivit înfățișează sfârșitul unui asemenea om bogat cuvântul Scripturii: „Cum a ieșit gol din pânțelele mamei lui, așa se va întoarce, cum a venit; și nu va lua nimic din truda lui, să ducă în mâna lui” (Eclesiastul 5,15).

Bogăția și îmbogățirea sunt un material preferat de discuție. Ce povestește unul despre marea câștig pe care l-a avut domnul X. este depășit de ceea ce povestește altul despre comorile doamnei Y. În mod obișnuit, dintre acestea, cea mai mare parte este exagerată de zece sau de o sută de ori. Astfel s-a povestit despre o doamnă din S., că posedă 26 de milioane; în realitate, posesia se ridică aproximativ la 3000 de mărci. Dar deoarece dădea la săraci aproape tot ce avea și cu fața veselă nu lăsa pe nimeni să observe că ea cumpănea bine

fiecare groș pe care îl cheltuia pentru sine, zvonul că dispunea de comori mari găsea crezare voită.

Despre un bărbat căruia Dumnezeu i-a dat o bunăstare solidă și care prin urmare a făcut multe pentru cauza lui Dumnezeu, se putea citi acum câțiva ani într-un buletin oficial, că posedă 40 de milioane. Dar cine cunoștea mijloacele acestei familii, știa că această miraculoasă bogăție în bani nu era decât fantezie și cerneală tipografică și că adevărata bogăție a acestui bărbat consta în aceea că era proprietatea lui Isus, un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu, un om a cărui fericire și nădejde nu erau puse în „încrederea în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6,17).

În majoritatea discuțiilor despre câștigul de bani și bogăție, dumnezeul veacului acestuia ascunde că mai multe acțiuni și speculații sfârșesc cu pierderi mari decât cu câștig și că anual un șir întreg de persoane se îmbolnăvesc psihic din cauza pierderii averii lor și din cauza acțiunilor lor nereușite, în timp ce alții își iau viața în disperarea lor. – Este important să observăm că Cuvântul lui Dumnezeu îi numește „*idolatri*” pe toți aceia care și-au pus încrederea în bani. Dar atunci când acest idol se prăbușește, nu mai au nădejde. Ei nu-L cunosc pe Dumnezeu viu, din al cărui har toți oamenii de pe acest pământ trăiesc, respiră, mănâncă și beau. Ei nu sunt bogați în Dumnezeu, de aceea Dumnezeu îi numește nebuni, proști. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre ei: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi? Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu” (Luca 12,20-21). Este o întrebare plină de însemnătate pentru fiecare om, pentru cei bogați și pentru cei săraci:

„*Ești tu bogat în Dumnezeu?*”

Un pictor german a terminat de curând un tablou mare, numit „Aurul”. Pe o culme de stâncă șade satan, având în mână o monedă a cărei strălucire orbitoare atrage toți ochii spre ea cu razele ei care luminează până departe. Un puhoi de oameni se năpustește într-acolo ca o grămadă haotică, printr-o vale stâncoasă, pustie, ca să câștige aurul strălucitor. Unul îl calcă în picioare pe celălalt; în năpustirea agitată înainte, drumul celor tari și vicleni trece fără îndurare peste cadavrele celor călcați în picioare. Toate fețele poartă amprenta patimii, a invidiei, a energiei fără scrupule, multe fețe și pe cea a josniciei. Această grămadă haotică de oameni care se zbat, se rostogolește pe lângă crucea de pe Golgota; dar nimeni nu are o privire, un gând pentru Cel care a venit din ceruri ca să aducă pacea inimii omenești. Cât de adevărat, cât de impresionant este acest tablou! Este o reprezentare a cuvântului dumnezeiesc: „Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftes nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri” (1 Timotei 6,9-10).

Este neapărat necesar să dezvăluim înșelăciunea extraordinară din realitatea vieții, pe care satan, dumnezeul veacului acestuia, o realizează pretutindeni prin aceea că îi minte pe oameni, că dacă ar fi bogați, ar fi fericiți. Vrem să lămurim realitatea din viața prezentului, că bogăția nu aduce fericirea.

În anul 1909 a murit domnul H. din New York; era numit „Regele căilor ferate”. Cică ar fi posedat 16 000 de mile englezești de linii ferate în Statele Americii de nord. Avera lui se ridica la mai multe mii de milioane de dolari. 1000 de milioane de dolari sunt 4250 de milioane de mărci; acesta este un miliard american, care la o plată medie a dobânzilor aduce un venit anual aproximativ de 170 de milioane de mărci. Domnul H. posedea mai multe astfel de miliarde. Și până la sfârșitul lui n-a devenit mai sărac, ci tot mai bogat.

Majoritatea oamenilor își imaginează involuntar, că acest bărbat a trăit pe culmile fericirii. N-a fost totuși așa. Acest bărbat nemărginit de bogat n-a mai putut să mănânce nimic în ultima perioadă a vieții sale. El a suferit de îngustarea esofagului și nici un medic n-a fost în stare să-l ajute în chinurile lui – a trebuit să moară de foame, cu multe dureri.

Dintre miliardarii cunoscuți face parte și americanul R.; el a ajuns în posesia unor comori așa de mari după o viață foarte schimbătoare. Atunci a căzut într-o orbire completă în urma unei paralizii a nervilor. El a oferit un milion de dolari medicului care ar putea să-i redea lumina ochilor. El l-a oferit zadarnic; l-a înconjurat noaptea. Cine ar vrea să facă schimb cu el?

Să spunem și ce a relatat de curând un ziar vienez din viața celui mai bogat om al Europei; este vorba despre posesorul multor sute de milioane, A. v. R., care a murit de curând la Viena: Toți medici din lume n-au putut să i-o salveze pe frumoasa și iubita sa soție; el a trebuit s-o vadă prăpădindu-se de cancer în plină floare a tinereții. În anul 1909 s-a împușcat fiul său cel mai tânăr, fiul său cel mare a înnebunit într-un ospiciu, singura fiică este incurabil surdă. De atunci, bărbatul foarte greu încercat a evitat relația în afara casei sale și a căutat amuzament în cărțile sale, în observatorul său. –

Ascultă o altă poveste despre unul dintre acești bărbați nemărginit de bogați, și anume, despre unul care n-a suferit de nici o boală trupească, și cu toate acestea a devenit un om fără bucurie și fără liniște. El a trăit în Pittsburg (America de Nord) și și-a atras ura unui om brutal, care a vrut să-l împuște cu revolverul. Împușcătura și-a greșit ținta, firește că numai cât subțirimea unui fir de păr. Criminalului nu i-a reușit fuga, a fost prins, dus în fața tribunalului și a fost condamnat la 15 ani de închisoare. Când după pronunțarea sentinței a părăsit sala de judecată, a jurat cu glas tare că-și va repeta intenția criminală îndată ce-și va fi executat pedeapsa. Aceasta s-a petrecut acum câțiva timp. Atentatorul este din nou în libertate. Dar din ziua aceea, când a avut loc atentatul la viața lui, milionarul a căzut într-o asemenea neliniște, încât nici chiar gândul de a-l ști în detenție pe adversarul său plin de ură, nu l-a putut elibera de ea. Amintirea acelei clipe, când a văzut orificiul pistolului îndreptat asupra lui, a ucis în el orice bucurie de viață, a stins orice aptitudine de a simți fericirea. El a devenit un bărbat singuratic, mizantrop, care, în palatul său dotat cu toată bogăția, nu s-a gândit în toți acei ani lungi decât la acea singură zi îndepărtată, care îi va deschide criminalului porțile închisorii. Ziua a venit; și în așteptarea a ceva groaznic de care nu putea să scape, bărbatul bogat petrecea ore după ore în care căuta liniștire prin muncă agitată, nopți în care îi fugea somnul. Pentru a scăpa de urmăritor, cu care poate că nu-și va mai încrucișa niciodată drumul, a cheltuit o avere pentru o pază de corp din detectivi. Avem dreptul de a gândi despre acest bărbat că era laș, că era de disprețuit să se poarte așa. Dar pentru aceasta există totuși realitatea că omul, în ciuda milioanei sale era total nefericit.

Privește la un copil care se joacă vesel în nisip, poate desculț, copilul unor părinți săraci, nesigur de viitorul său, având nevoie de haine – el este de o mie de ori mai fericit decât acel om bogat. „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6,26.) Am putea enumera o listă cu un șir lung de bogați săraci din toate părțile lumii, care în mijlocul castelelor lor, al comorilor și al moșiilor lor au fost și sunt profund nefericiți.

Orice om care crede că posedă în bani și în avere temelie nădejdiei sale, refugiul inimii sale în ziua necazului, este înșelat. El și-a pus încrederea într-un idol mort. Acest idol nu-l poate ajuta, nu-l poate mângâia în ziua bolii și a durerii, nu-l poate ajuta când îl calomniază, îl înșeală, îl dezamăgesc oamenii, nu-l poate mângâia la sicriul celor pe care îi iubește; și omul înșelat nici nu poate să ia ceva cu el în veșnicie. Dar poate că îl vor acuza comorile sale. Chiar dacă le-ar fi agonisit fără înșelăciune, chiar dacă nu poartă nici o răspundere că i-ar fi sărăcit pe alții ca să devină el bogat, dacă n-a tras câștig din nici o afacere nedreaptă – tot mai rămâne întrebarea: dacă a șters lacrimile pe care putea să le șteargă.

Nenumărați oameni visează că bogăția le va aduce *fericirea*. Mulți oameni au agățat în locuința lor o placă cu cuvintele: „Salutare, poți intra! S-aduci înăuntru fericirea!” Cine poate aduce fericirea în casă, în inimă? *Unul singur: Isus!* Pavel spune: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care

avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). Cuvântul lui Dumnezeu spune despre această fericire indestructibilă: „Ba mai mult, ne lăudăm și în necazuri, căci știm că necazul lucrează răbdare, răbdarea aduce experiență, iar experiența aduce nădejde. Însă nădejdea nu dezamăgește, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5,3-5).

Această fericire adevărată și indestructibilă nu se bazează pe aur, argint și bancnote de o mie de mărci, ci pe o Persoană minunată, slăvită, pe Fiul lui Dumnezeu, care-l iubește de nespus pe păcătosul fără pace. Nu sărăcia amenință fericirea vieții oamenilor, ci *necredința, păcatul, grija*. Cine își pune crezând viața în mâna marelui Mântuitor, Isus, în sufletul aceluia se face lumină. Isus ia *povara vinei* de pe conștiință, *povara grijilor* de pe inimă; soarele păcii va răsări atunci. Minunată taină, dacă Fiul lui Dumnezeu poate intra într-o viață ca să vindece, să poarte, să mângâie. Atunci, omul iertat poate să cânte:

Am pace-n Isus cum am vrut,
Pace cum n-am cunoscut.
Bucuros privesc în sus,
De când mă-ncred în Isus.

Cheamă Numele sfânt, minunat al lui Isus, caută-L pe acest Mântuitor minunat! El este aproape de tine, El ți-a dat dovada dragostei Sale de nespus când a murit pe cruce în judecata pentru vina ta. Ascultă vestea minunată: sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pentru păcatele tale, ca tu să fii împăcat cu Dumnezeu, să găsești pace, da, *viața veșnică*. Tu ești chemat să devii un copil fericit al lui Dumnezeu, a cărui viață va fi înconjurată și învăluită de har, de dragoste și de purtarea de grijă a Dumnezeului veșnic.

V. Ce înseamnă viața?

Nu este surprinzător că în lumea aceasta a minciunii, chiar și concepția despre ce înseamnă viața este total pe dos.

Uneori auzim spunându-se despre bărbați: acesta este un om de viață! Prin aceasta înțelegem oameni care fără ezitări ale conștiinței savurează într-o formă fină sau grosolană pofta ochilor, a cărnii și a pântecului. Ei au așezat desfătarea, distracția, amuzamentul pe primul loc, fără să întrebe dacă alții au fost aduși în suferință adâncă prin viața lor. Când un asemenea om de viață devine bătrân și bolnav, va obișnui să fie indispus și posomorât până când, prin alcool, își va recăpăta din nou buna dispoziție, încât să poată savura ce îi oferă poate ziua de astăzi. Dar odată cu creșterea numărului de ani și cu încărunțirea și chelirea capului, plăcerile devin tot mai slabe, iar orele posomorâte, nopțile fără somn și indispoziția sunt tot mai multe. Unul dintre acești bărbați de viață, care pun atâta preț pe mâncatul bine și băutul bine într-un anturaj vesel, a spus că o asemenea viață seamănă cu o zi în care se primește întâi un mic dejun excelent – el se referea la vremea tinereții. Apoi urmează un prânz mediu – aceștia sunt anii bărbăției; și apoi urmează o cină cumplit de rea – prin aceasta înțelegea bătrânețea unui asemenea om de viață.

Biblia spune același adevăr în cuvinte mai bune, mai potrivite: „Dar adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele cele rele și de a se apropia anii când vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei”” (Eclesiastul 12,1-2). Acești oameni au văzut și au savurat tot ce este de văzut și de savurat în marile orașe moderne, au citit toate cărțile interesante posibile, ei cunosc tot – numai una le mai stă înainte: *spaima conștiinței trezite!* Vai, când această carte întunecată va fi deschisă în fața ochilor amintirii lor! Figurile acuzatoare din trecut pășesc neanunțate spre omul care zace fără somn în patul lui. Ce tablou înspăimântător al vieții pierdute! Peste tot: vină! Vină! Vină! Este o asemenea viață într-adevăr „viață”?

Mulți oameni își imaginează că „viață” înseamnă să ai bani mulți, muncă puțină, prieteni veseli, să fii sănătos și, fiecare după înclinație, astăzi să meargă la cârciumă, mâine la teatru. Mulți numesc aceasta „a savura viața”, dacă pot să facă așa, de-a dreptul liberi, tot ce au chef, chiar dacă ar fi lucrurile întunecate ale poftei murdare. Este aceasta viața? Nu, este o cale a morții, a cărnii, care duce în prăpastie. Dacă toți acești oameni tineri, care stau râzând în jurul mesei din cârciumă sau cei care se rotesc împreună în dans, ar scoate din buzunar ultimele scrisori ale tatălui sau ale mamei și le-ar citi tare, atunci „umorul bun” le-ar zbură repede la mulți. Dar dacă am pași chiar în mijlocul lor și le-am deschide marea scrisoare a lui Dumnezeu către oameni și le-am citi din ea, atunci l-ar da mânioși afară pe un asemenea mesager. Unde se strigă așa de des în clinchetul paharelor: „Trăiască!”, acolo nu se poate suporta cuvântul: „Căci cel care mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința DOMNULUI. Dar cel care păcătuiește împotriva mea își rănește sufletul; toți cei care mă urăsc iubesc moartea.” (Proverbe 8,35-36.)

Când acum câțiva ani a fost dezgropată din nisipul pustiului african colonia militară romană, Timgad, s-a găsit în piață (la romani: forum), pe dalele cu care era pavat pământul, inscripția: „Să vânezi, să faci baie, să joci, să râzi, aceasta înseamnă *a trăi*.” În nisipul pustiului, călătorilor li se pare minunat cuvântul îmbăiere, apare aproape ca un sarcasm – iar în lumea morții, pe care o vedem de jur-împrejurul nostru, devenim gânditori dacă citim: „Aceasta înseamnă a trăi.” Acea inscripție nu vorbește despre lucruri rele, ci despre unele permise, folositoare și bune și totuși este un cuvânt de poftă amăgitoare a lumii, care în locul acesta al morții se face singur de minciună. Păgânii care l-au scris cândva acolo nu știau ce înseamnă „*a trăi*”, căci ei nu-L cunoșteau pe Isus, care spune: „*E sunt viața!*” (Ioan 14,6.) „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată” (Ioan 11,25-26).

Dar oare se știe astăzi în creștinătatea de nume ce este „Viața”? Ah, nu! Nenumărați oameni, care se numesc creștini, au concepții inferioare despre ce înseamnă viața, în comparație cu acei romani care au compus odinioară această inscripție în piața de la Timgad. Viața zilnică, practică a celor mai mulți creștini de nume stă într-un contrast foarte mare față de adevăratul creștinism. Câtă vreme sunt tineri și sănătoși, cântă: „Trăiți aici viața cu plăcere,/ Căci nu există-un „dincolo”, nici revedere!” Aceasta n-a venit din întâmplare, nici de azi sau de ieri. De o sută de ani cântă studenții germani un cântec latinesc cunoscut de toți: „*Gaudeamus igitur*”. Prima strofă sună pe românește așa: Să ne bucurăm, așadar, cât încă suntem tineri, căci după o tinerețe agitată și-o bătrânețe-ngreunată vom fi în țărână. De aceea, mâncați și beți, tovarăși! În veacurile de mai târziu nu va mai exista pentru noi nici un pahar.” Cu siguranță că majoritatea oamenilor tineri cântă asemenea cântece fără să se gândească la adevărata însemnătate – dar de aceea este totuși valabil că ei sunt stăpâniți de un spirit al lumii, de puterea necredinței.

Nu exprimă acest cântec studentesc, iubit de toți, același lucru pe care păgânii din vremea apostolului Pavel îl propovăduiau ca înțelepciune a vieții? „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri” (1 Corinteni 15,32).

Dacă aceasta este caracteristica vieții tale, să știi: tu poți într-adevăr să trăiești fără Isus, dar nu poți să dărâmi crucea de pe Golgota. Realitatea că Fiul lui Dumnezeu, împovărat cu vina noastră, a atârnat pe lemnul blestemat ca să-i mântuiască pe păcătoși, strălucește peste viața tuturor națiunilor și ea a luminat și în viața ta. Tu poți s-o contești de o mie de ori, dar știi totuși că acesta este adevărul. Tu poți să susții că Dumnezeu, Dumnezeul și Judecătorul sfânt nu există, și totuși simți că trebuie să apari în fața Sa. Tu poți să spui cu gura râzând: Noțiunea de bine și rău este numai omenească, numai inculcată, conștiința mea m-a mințit când m-a pedepsit; nu-mi mai pasă de ea, o declar moartă. Taci și amuțește! Și totuși, conștiința strigă în orele liniștite, când ameteala a dispărut. Apoi, dacă vin: boală, bătrânețe, nevoie, sărăcire, tu auzi zi și noapte glasul: Ce-ai făcut? Ce s-a ales de viața ta? Încotro te duci? *Aceasta-i viață?*

Ai auzit că Fiul lui Dumnezeu Și-a dat viața pe cruce, sub cununa Sa de spini, luptând în judecata lui Dumnezeu, sub povara *vinei tale*? Și totuși ai rămas indiferent, egoist, neînduplecat? Ești pe calea morții! Ascultă ce este „*viața*”! Viața este: să fii scăpat de toată vina, să ai o conștiință vindecată, împăcată. Viața este: să te știi iubit de Dumnezeul veșnic, să te odihnești la inima și în mâinile lui Isus. Viața este: să privești cu nădejde nezdruncinată în poarta deschisă a casei cerești a Tatălui. Viața este: să poți să spui în pacea lui Dumnezeu: nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine!

Un mare fabricant, care până atunci trăise fără pace și fără nădejde în ciuda bunăstării și a succesului, a găsit acum câțiva ani pacea cu Dumnezeu prin sângele lui Isus. El a scris câteva săptămâni mai târziu:

Ce pace prețioasă a intrat în inima mea! Ce cunoștință fericită este de a fi găsit acum pace cu Dumnezeu! Acum pot să discut totul cu Domnul în rugăciune. El îmi dă libertatea să vin la El cu cea mai mică problemă. Isus este acum și Mântuitorul meu, El a îndurat și pentru mine cumplita moarte pe cruce pentru iertarea păcatelor mele. El a devenit și Prietenul meu, iubit și credincios. El mă duce acum de-a lungul țărmului mării care vuieste, ca să-mi arate lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Pot să vorbesc cu El cu glas tare, El îmi dă cuvinte ca să-L laud pe marele Creator. Prin Duhul Său Sfânt îmi deschide mintea spre o altă înțelegere. Nu găsesc destulă mulțumire pentru tot harul. „Eu una știu: că eram orb și acum văd” (Ioan 9,25).

Învăță de aici ce înseamnă și ce este „a trăi”. Această viață nu se câștigă nici prin decizii, nici prin eforturi morale – este un dar al harului, pe care Dumnezeu i-l dă fiecărui om care crede. Dar cât de important – el trebuie să fie găsit și câștigat dincoace de moarte, aici pe pământ și el este de găsit numai în Isus. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Aceste cuvinte își găsesc aplicația și la mulți oameni care pe drept sunt considerați nobili. Sunt acele personalități binevoitoare, drepte, venerabile, care se găsesc printre cei bogați și cei săraci. Îi întâlnim atât printre generali și înalți funcționari, cât și printre marinari și soldați, atât printre marii moșieri și fabricanți, cât și printre zilieri și muncitori și îi găsim la fel și la genul feminin printre săraci și bogați. Este vorba despre toți aceia care au fost născuți cu predispoziții bune de caracter, pentru care este ceva serios să arate credincioșie în viață. Dar ei nu înțeleg insuficiența întregii strădanii omenești în fața ochiului cercetător al Dumnezeului sfânt; ei n-au ajuns niciodată să fie conștienți de ceea ce este *vina păcatului*, care îi desparte de Dumnezeu. Drept urmare, ei nu înțeleg ce este harul. De aceea ei nici nu pricep marea deosebire dintre asemenea oameni care au venit sub har și cei care au respins harul. Această deosebire ne este așezată în fața ochilor în Iacov și Esau. Iacov, cu caracterul înșelător, viclean, a fost un intrigant pe care egoismul l-a făcut capabil să-l mintă pe bătrânul său tată, să-l înșele pe fratele său. Dar acest om s-a întins spre Dumnezeu. Bindecuvântarea dumnezeiască, privilegiile pe care Dumnezeu i le-a hărăzit întâiului-născut, au fost pentru inima lui dorințele cele mai profunde. De aceea s-a aplecat harul spre el. Disciplina dumnezeiască a biruit pagubele firii sale înnăscute, harul a scos-o la capăt cu lipsurile caracterului său – astfel a devenit un luptător al lui Dumnezeu; la sfârșitul vieții sale a spus în retrospectivă: „Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, Îngerul care m-a izbăvit de orice rău” (Geneza 48,15-16). Astfel a adus Domnul planul Său de har în viața aceasta, la o țintă binecuvântată. Nu intențiile bune și trăsăturile nobile de caracter au făcut din omul înșelător (Iacov) un Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu). ci puterea harului lui Dumnezeu, căruia acest om slab, păcătos i s-a încredințat crezând. Dumnezeu a așezat sub această viață inscripția: „Ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor.” (Geneza 32,28).

Privește-l în schimb pe Esau. Ascultă tânguirea lui nobilă, durerea adâncă a inimii sale când a fost înșelat cu bindecuvântarea întâiului-născut. „Când a auzit Esau cuvintele tatălui său, a scos mari țipete pline de amărăciune și a zis tatălui său: „Bindecuvântează-mă și pe mine, tatăl meu!” ... „N-ai decât această singură bindecuvântare, tatăl meu? Bindecuvântează-mă și pe

mine, tatăl meu!” Și Esau a ridicat glasul și a plâns” (Geneza 27,34-38). Dar în ciuda acestei dureri adânci, -câtă noblețe de caracter! - când mulți ani mai târziu Iacov s-a întors acasă dintre străini: „Esau a alergat înaintea lui, l-a îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat. Și au plâns” (Geneza 33,4). Acesta a fost Esau, un bărbat cunosător al vânătorii, un bărbat al câmpului (Geneza 25,27).

De ce acest bărbat nobil n-a devenit un binecuvântat al lui Dumnezeu? De ce vorbește Scriptura avertizând: „Ca nu cumva să fie printre voi vreun desfrânat sau vreun lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut” (Evrei 12,16)? De aceea, pentru că în ceasul hotărâtor, Esau și-a vândut dreptul de întâi-născut de dragul unei satisfacții pământești, trecătoare. Aceasta a fost părerea lui: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi poate folosi dreptul acesta de întâi-născut?” Altfel spus: Nu am decât o viață scurtă, pe aceasta vreau s-o savurez, mai mult nu-mi trebuie. Ce trece dincolo de aceasta îmi este indiferent, nu are nici o valoare pentru mine. „Atunci, Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi-născut” (Geneza 25,32-34). Aceasta spune Scriptura despre Esau: „Știți că mai pe urmă, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins, (căci n-a găsit loc pentru pocăință), deși a căutat-o cu lacrimi” (Evrei 12,17).

Cât de multe dintre acele caractere omenești nobile, asemenea lui Esau, n-au căutat zadarnic, printre lacrimi, cu mare seriozitate, dreptul de întâi-născut pierdut. Ei și-au pus în joc viața și puterea pentru mâncarea de linte a succesului trecător; siguranța harului, pacea cu Dumnezeu și viața veșnică li s-au părut ceva secundar și puțin valoros față de strălucirea lucrurilor trecătoare. Onoarea și recunoașterea omenească, succesul pământesc li s-au părut singurele competente; de aceea nu s-a deschis inima pentru Mântuitorul căutător, nu I s-a supus voința, nu I s-a încredințat viitorul. Apoi, dacă vine bătrânețea, omul simte golul. Cât valorează la poarta veșniciei caracterul nobil? Cât valorează meritele pământești? Din asemenea viață lipsește puterea împăciuitoare a sângelui de pe Golgota; harul n-a fost apucat, timpul harului a trecut. Prea târziu este recunoscută seriozitatea zguduitoare a acelei întrebări: „Căci ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”

VI. Ai numai o viață pământească

„Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12). Ai numai o viață de trăit pe pământ – ea zboară – ai găsit tu viața adevărată, viața veșnică?

Cât de serios, cât de important este a apuca *fără amânare* mântuirea și pacea, aceasta să-i fie pus oricui pe inimă printr-o întâmplare petrecută în anul 1895, în orașul E.

Fiica unor părinți credincioși dintr-o familie de rang distins a auzit din copilărie multe cuvinte serioase despre mântuirea sufletului ei, dar ea a fost surdă în fața lor, căci după părerea ei, prea era păgubos pentru ea să se întoarcă la Isus deja în tinerețea ei. Ea spunea: „Pot să fac aceasta când voi fi mai bătrână. Vreau să savurez lumea și o voi face.” Urma să fie un bal mare la care a fost și ea invitată și acceptase. Știa foarte bine că părinții ei sufereau din cauza aceasta și știa cât se roagă aceștia lui Dumnezeu pentru ea. Dar ce-i păsa ei de toate acestea? Ea voia să savureze lumea. Cu câteva nopți înainte de festivitate s-a trezit; i se părea că cineva i-a strigat: „Citește Ezechiel 7, versetele 8 și 9!” Ea s-a gândit la visul ciudat și a încercat să adoarmă iar; dar n-a reușit. Da, curând după aceea i s-a părut că aude pentru a doua oară glasul: „Scoală-te și citește Ezechiel 7, versetele 8 și 9!” S-a speriat, dar nu s-a sculat ca să citească locul acela din Cuvântul lui Dumnezeu, pe care nu-l cunoștea. Apoi a auzit, sau cel puțin a crezut că a auzit pentru a treia oară același cuvânt. Atunci s-a sculat, a aprins o lumină și s-a dus în dormitorul mamei. Aceasta s-a speriat de înfățișarea tulburată a fiicei. La întrebarea ei repetată, aceasta a povestit în sfârșit ce chemare credea că a auzit. Mama a cerut Biblia, a deschis-o și a citit tare: „Acum, îndată Îmi voi vărsa furia asupra ta și Îmi voi potoli mânia împotriva ta și te voi judeca după căile tale și voi aduce asupra ta toate urâciunile tale. Și ochiul Meu nici nu va cruța, nici nu Mă voi îndura, îți voi răsplăti după

căile tale și urâciunile tale vor fi în mijlocul tău; și veți cunoaște că Eu sunt DOMNUL care lovesc.” Mama încă citea ultimele cuvinte, când fiica a căzut și a murit. Sărmana mamă! Și mai sărmana fiică!

Ce insistent îi convinge Dumnezeu pe oameni că este primejdios să disprețuiești chemarea harului. Avem de-a face cu Dumnezeu sfânt, care nu vrea totuși ca cineva să se piardă. El îi iubește pe păcătoși așa de negrăit, încât L-a dat la moarte de cruce pe singurul Său Fiu, Isus, pentru cei vinovați. El îi caută, ca ei să apuce mântuirea sufletului lor și harul lui Dumnezeu.

Dintre cei chemați de multe ori, care au înțeles chemarea harului, dar l-au nesocotit, făcea parte și H. În timpul soldăției a vrut, atât cât a putut, să savureze pofta lumii; prin urmare, și-a luat concediu pe timpul carnavalului din anul 1901, ca să participe la un bal. Un camarad credincios, care știa că Dumnezeu îi vorbise deja lămurit lui H., l-a rugat să renunțe la intenția lui. Dar cu vorbele: „Numai în seara aceasta!” H. a plecat. Balul a avut loc în grădina de vară a unui local. Spre miezul nopții, H. a mers în grădină ca să se răcorească pe un leagăn care se afla acolo. Aici a căzut de la o înălțime considerabilă, a zăcut inconștient, a fost dus în cazarmă și a murit la ora trei în aceeași noapte; craniul lui a fost spart în cădere.

În ambele întâmplări povestite aici este vorba despre oameni respectabili, morali, care nu trăiau în nici un caz în lucruri rele, dar concepția lor pământească, ce considera pofta lumii mai valoroasă decât dragostea lui Dumnezeu, i-a înșelat și i-a lipsit de mântuirea lor veșnică.

Harul există pentru oricine, iertarea desăvârșită a întregii sale vini, chiar dacă munții păcatelor sale ar ajung până la cer. Harul vindecă prin sângele Fiului lui Dumnezeu chiar și cel mai îngrozitor blestem al păcatului, dar harul nu-l poate ajuta pe păcătos atâta timp cât el este indiferent, cât timp iubește lumea, cât timp nu se smerește în fața Celui răstignit. Oamenii care alunecă peste păcatele lor cu expresia superficială: „Păcătoși suntem toți”, nu pot fi niciodată mântuiți în starea aceasta. Fiecare trebuie întâi să fie convins că este un păcătos vinovat, un om total pierdut, ca să fie determinat să se încredințeze Mântuitorului.

Un chinez neștiutor l-a auzit într-o capelă din Ato predicând pe misionarul B. După terminarea serviciului divin, chinezul a spus: „Despre acest Isus n-am auzit până acum niciodată și nu știu cine este; dar ai spus că El m-ar putea mântui de toate păcatele mele?” – „Da”, a răspuns misionarul, „exact așa am spus”. – „Dar tu nu mă cunoșteai când ai spus aceasta. Eu am fost un mincinos, un jucător, un vrăjitor, un adulter și de 20 de ani sunt fumător de opiu. Deci, dacă m-ai fi cunoscut, n-ai fi spus niciodată ce ai spus.” – Misionarul n-a putut decât să reia accentuat, că Isus are puterea și dorința să curețe și să mântuiască tocmai de o asemenea mulțime de păcate. Fumătorul de opiu a rămas fără grai de uimire, căci mintea lui zăcuse în lanțurile grele ale stăpânului întunericului. Au trecut săptămâni, când, într-o dimineață, el s-a năpustit impetuos în camera misionarului și i-a vestit cu fața strălucind: „Am înțeles acum! Isus mă poate mântui de toate păcatele mele. Da, a făcut-o!” Aici, adevărul credinței în Hristos a rupt sclavia de ani lungi, dorința după opiu. El s-a întors în satul lui de baștină ca să le povestească tovarășilor săi de păcate despre Isus. Deși avertizat de primejdia care îl amenință, a vestit totuși istoria despre marele Mântuitor, care poate să-i salveze pe cei mai răi păcătoși. Au aruncat cu noroi în el, l-au bătut, l-au alungat din localitate în localitate, dar n-au putut să-l reducă la tăcere. În cele din urmă, prigonitorii lui l-au dus în fața unui funcționar judecătoresc nedrept, martori falși i-au adus cele mai rușinoase acuzații. Judecătorul l-a condamnat: spatele lui gol a fost bătut neîndurător cu bambus, până a fost sfâșiat de tot. El a fost dus ca mort în curtea misiunii. Misionarul a vrut să-l consoleze, dar martirul a spus zâmbind: „Învățătorule, acest sărman trup are dureri mari, dar inima mea are pace.” Când abia a fost vindecat, s-a furișat de acolo și a apărut deodată în satul său natal ca să le propovăduiască din nou Evanghelia cruzilor săi prigonitori. Cuvintele sale, care au avut un efect și mai puternic printr-o asemenea punere la încercare sângeroasă, chiar i-au adus pe unii dintre dușmanii lui la Mântuitorul.

14 ani a continuat să predice; în anul 1869 a fost angajat ca misionar. Foarte numeroase au fost sufletele pentru care a putut să fie o unealtă a întoarcerii la Hristos. Când drumul vieții

sale s-a apropiat de sfârșit și el a fost prea slab ca să se țină pe picioare, totuși a mai adunat în jurul lui astfel de oameni, cărora a putut să le mărturisească despre Mântuitorul. A adormit cântând, plin de bucuria de a fi curând la Domnul.

Același Mântuitor, care a făcut din acest sărman chinez, înlănțuit de păcate, un preafericit și binecuvântat martor al dragostei lui Dumnezeu, a putut să reînnoiască deplin orice viață pentru fericire și pace. Dar să nu creadă nimeni că este la bunul său plac să amâne pe mai târziu un asemenea har la care este chemat, până când el a savurat destul din lume. Acel soldat a spus: „Numai în seara aceasta!” El a greșit cu prețul sufletului său. Dumnezeu oricărui har, care-l cheamă pe păcătos, este un Dumnezeu sfânt. De la acest chinez este de învățat ce înseamnă să apuci viața, să găsești viața veșnică și să trăiești pentru Isus viața grăbită, care zboară.

Nu numai chinezii au nevoie să vadă în mijlocul lor martori adevărați ai lui Isus – nu, și în poporul nostru este o lipsă dureroasă de asemenea mărturisitori ai lui Isus, care pot spune oamenilor ce înseamnă să-I slujești lui Isus, să-L cunoști, să trăiești pentru El. Este voia harului lui Dumnezeu să-i așeze pe martorii Săi în toate stările sociale. Nu într-o clasă socială deosebită trebuie lumea să vadă reprezentat creștinismul, ci ca în Corneliu – pe a sutașului, ca în Sergius Paulus – pe a proconsulului, ca în Luca – pe a medicului; astfel vrea Domnul să-i aibă pe martorii Săi în toate stările. Și tu ești chemat la aceasta.

Nr. 11 Caractere creștine

De F. W. v. V.

„Vorbe au fost schimbate destule – să vedem faptele!” Această pretenție are în ziua de astăzi deplina ei îndreptățire din partea lumii în privința creștinismului. Lumea este plictisită de cuvintele evlavioase; ea vrea să vadă realitatea. Aceasta o vrea și Dumnezeu. Dumnezeu și oamenii îi așează pe mărturisitori în fața alternativei. Ori este adevărat tot ce spune Biblia și atunci trăiești conform acestui adevăr, ori este o iluzie evlavioasă și atunci lăsași-ne în pace cu ea! Această pretenție este îndreptățită. Orice om cinstit trebuie să se bucure de aceasta. Această separație este sănătoasă. Se face mult abuz de cuvântul „creștin”; el este folosit ca pretext pentru nenumărate lucruri, care sunt mai degrabă orice altceva decât creștine. Câți oameni nu vorbesc astăzi despre creștinism, în timp ce în viața lor nu se vede nimic din el, mai degrabă contrariul. Urmarea firească este că ideile despre creștinism au devenit lejere și indiferente. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește un limbaj deslușit: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4,4).

Este mare lipsă de caractere creștine, căci creștinismul nu este o formă, ci viață dumnezeiască, nu o religie, ci adevăr veșnic. Din nefericire, în creștinătatea de nume există mulți creștini care încă n-au văzut niciodată *un creștin*. Caracterul creștin, puterea de sus revelată în viața unui om, acesta este singurul care face o impresie eficientă asupra lumii, chiar și acolo unde oamenii se împotrivesc ferm adevărului creștinismului. Forța convingătoare nu stă în primul rând în ceea ce spune un creștin, ci în ceea ce este el. Prezentul, secolul al XX-lea, a intrat adesea în răzvrătire deschisă față de Dumnezeu, în lepădarea limpede de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu. Verbal și în scris, în toată tendința vieții anticreștine a spiritelor conducătoare și a adeptilor lor, suie spre cer înmiiit strigătul: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi!” (Luca 19,14). Pe lângă aceasta există în vremea noastră un contracurent: căutarea siguranței de către mulți oameni. Această căutare devine la unii o căutare inconștientă a lui Dumnezeu, mai rar una conștientă. Și peste toate acestea, curentul felurit și învățăturile greșite ale spiritului vremii, care propovăduiesc auto-răscumpărarea în căutarea de sine și astfel așează „eu” propriei persoane în locul lui Dumnezeu. De aceea epoca noastră are nevoie mai mult decât orice altceva de caractere

creștine, care să înfăptuiască cu viața adevărul a ceea ce mărturisesc. Noi trebuie să vedem oameni care, întemeiați pe adevărul de nezdruncinat al Cuvântului lui Dumnezeu, stau neclintiți în curentul lumii, pe care, într-adevăr, nu-l vor opri niciodată, dar care - chiar dacă fără voie - va trebui să se divizeze când ajunge la ei. Lucrul hotărâtor, care prin harul lui Dumnezeu poate să producă în viața altora rod pentru veșnicie, este caracterul creștin, adică un om care știe ce crede, ce vrea, ce urmărește; cel care este el însuși întemeiat pe Acela care este adevărul și viața: pe Domnul nostru Isus Hristos și care poate să-i conducă și pe alții pe această Stâncă.

Dar, de fapt, ce numim un „*caracter*”? Prin el înțelegem totuși o personalitate care se distinge de uniformitatea oamenilor obișnuiți prin naturalețea ei, care nu participă la tot ce fac ceilalți, care face unele lucruri pe care alții nu le fac. Noi îi caracterizăm cu cuvântul „un caracter” pe acei oameni care nu sunt supuși legii instinctului gregar, care sunt liberi de necesitatea de a fi conduși și vindecați de incapacitatea de a judeca și de a hotărî independent. Cât de plăcut suntem surprinși când găsim în puhoiul oamenilor de rând astfel de oameni, care pun cuvintelor și acțiunilor lor adevărata amprentă a ființei lor, amprenta a aceea ce sunt ei și a ceea ce dă la iveală circuitul ascuns al gândurilor lor.

Dar ce este un „caracter creștin”? – În orice caz nu cineva care trăiește altfel decât vorbește și scrie, nimeni căruia nu-i sunt limpezi noțiunile fundamentale ale creștinismului și din această cauză se învârtește și se întoarce după orice vânt de învățătură. Un caracter creștin este contrariul acelor sfârleze creștine care ascultă în toate direcțiile pentru a prelua ceva nou și care apoi se împăunează cu merite străine, în timp ce ei nu ajung niciodată la cunoștința și la stăpânirea fundamentelor adevărului Scripturii. De un caracter creștin ține, înainte de toate, ca el să-și extragă voința și înțelepciunea vieții din izvorul primar al oricărei înțelepciuni și puteri, *din Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu*. Un asemenea caracter nu se așează niciodată deasupra Cuvântului, ci își subordonează viața, gândirea și voința, voinței lui Dumnezeu, revelată în Biblie. El are o viață de rugăciune, de relație cu Domnul. Scopul și ținta vieții sale sunt să vestească virtuțile Aceluia care l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Ce-i drept, el primește de la alții multe imbolduri, dar el cercetează totul grijuliu și păstrează numai ce este bun; el își însușește numai ceea ce se dovedește a fi corect în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Lucrul acesta îl face el apoi proprietatea sa. Duhul Sfânt acționează continuu într-un asemenea caracter, adâncindu-l și modelându-l într-o unealtă care este folosită în mâna lui Dumnezeu. Asemenea oameni ai lui Dumnezeu vor fi sfințiți prin har, ca să fie „vase de aur și de argint, folosite Stăpânului”. (2 Timotei 2,20-21.)

Caracterele creștine sunt oameni care nu se supun fără voință formelor și legilor aduse ale lumii, ci sunt oameni care pot să spună și „nu”, „nu” minciunilor formale, care lovesc adevărul în față; „nu” tradițiilor de băut, care slujesc drept mască excesului; „nu” multor altor lucruri care nu satisfac convingerea lor. Caracterul creștin este o personalitate care, peste tot unde stă, tăcând sau vorbind, prin ființa ei lasă să se simtă câte ceva, în mediul ei înconjurător, din adevărul veșniciei care trăiește în ea. Sunt oameni care, chiar și în slăbiciune, exprimă principiul scoțianului Knox: „*Dumnezeu și eu – aceasta este majoritatea!*”

Tocmai în poporul nostru este mult prea răspândită și în multe cercuri este părerea predominantă, că oricine, care vrea să posede în creștinismul lui mai mult decât o considerare adevărată a Bibliei și ceva mai mult decât acea credință superficială în „bunul Dumnezeu”, că un asemenea om, în mod necesar nu poate să reziste în viața practică, cel mult, eventual, ar putea să studieze teologia. Cu această afirmație se exprimă părerea, la majoritatea inconștient, că credința vie, creștinismul adevărat nu se potrivește în profesiunile vieții practice, că acolo nu este un domeniu pentru activitatea unui asemenea om.

Aceasta este strâns legată de felul de a fi al lumii, care se împotrivesc din convingere să recunoască Cuvântul lui Dumnezeu ca principiu de viață. Lumea vede pe drept în creștinismul adevărat, biblic, un element ostil, un corp străin, pe care este imposibil ca ea să-l poată tolera în mijlocul ei. Prin urmare, stă în firea lucrurilor că toți copiii lumii susțin concepția că

creștinismul se poate dezvolta numai într-o atmosferă ruptă de lume. Pentru vrăjmașii adevărului este cât se poate de fatal când trebuie să vadă că creștinismul adevărat este la fel de viu în banca de școală, în atelier, sub raniță, la masa ministrului, pe puntea de comandă, în fața frontului, ca și la amvon. Creștinismul adevărat se caracterizează prin cuvântul: „În lume, dar nu din lume”. Tocmai viața practică este domeniul în care creștinismul adevărat se confirmă cel mai eficace. Din nefericire, lumea vede prea rar câte ceva din el. Dar așa cum siajul unui vapor lasă mult timp după aceea o urmă vizibilă, tot așa este și cu un creștin adevărat; și el lasă în urmă pe drumul vieții sale dăre deslușite ale adevărului viu din el, pentru mediul său înconjurător, prin activitatea și viața sa.

Cu mulțumire față de Dumnezeu putem și în istoria recentă a patriei noastre să numim bărbați care în pozițiile lor înalte n-au făcut o taină din creștinismul lor în fața lumii, care au purtat ocară și batjocură de dragul Numelui lui Isus și care în fața lumii – chiar dacă aceasta nu le-a înțeles niciodată creștinismul – au trebuit totuși să fie recunoscuți; aici sunt: generalii Schwerin, Zieten, Belling, Günther; miniștrii: contele Pfeil și baronul von Stein; de asemenea poetul Ernst Moritz Arndt. Aceștia, ca și astronomul Kepler, au fost după părerea lumii bărbați mari, în ciuda creștinismului lor. Dar în realitate, fără creștinismul lor n-ar fi devenit niciodată ce a făcut harul din ei.

Dumnezeu are nevoie ca să-și zidească Împărăția, nu de oameni mari – cu toate că El Se folosește adesea plin de har de ei -, dar are nevoie de slujnice și de slujitori devotați, de astfel de oameni care trăiesc și luminează liniștit și neclintit pentru Domnul lor, în locul unde i-a așezat Dumnezeu, ca martori ai lui Isus. Dumnezeu cunoaște aceste stânci în mijlocul curentului lumii – dar și lumea le cunoaște. Ei toți poartă această amprentă, neinteresați de părerea altora, să meargă pe drumul lor ca urmași ai lui Isus, fără teamă de oameni, așa cum s-a putut mărturisi la mormântul unui mare om al lui Dumnezeu: „Aici zace un om care nu s-a temut niciodată de fața unui om!”

Singurul teren pe care pot crește asemenea caractere creștine este Cuvântul lui Dumnezeu. Credinciosul își dirijează aici rădăcinile vieții în Isus, Stânca veșniciei, ele găsesc hrană în belșugul harului lui Dumnezeu.

În mijlocul furtunilor spirituale ale zilelor noastre se poate confirma numai ce este veritabil și solid. Creștinismul pe jumătate nu rezistă în epoca aceasta a despărțirilor; el are continuu parte de înfrângeri. Dintre semnele caracteristice ale poporului lui Dumnezeu face parte aceasta: că păstrează cu tărie îndrăzneala și lauda speranței (Evrei 3,6).

Să vorbim despre viața creștinului este o problemă, *s-o trăim* este cu totul alta. Căci Împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte (adică în cuvântări), *ci în putere*.

Nr. 12. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios VIII⁹

Despre întrebarea: dacă se recomandă pentru un ofițer credincios să depună jurământul de abținere de la băuturile alcoolice.

Dragul meu prieten tânăr,

Prețuiesc mult binecuvântările pe care slujba fratelui nostru, plecat acasă, locotenent-colonelul von Knobelsdorff, le-a adus pentru cauza lui Dumnezeu și pentru poporul nostru german. Lucrarea Crucii Albastre este o lucrare binecuvântată¹⁰ acolo unde este făcută numai și numai pe terenul Evangheliei, ca să mântuiască suflete și să-L proslăvească pe Domnul; Dumnezeu a legitimat-o prin multe familii, cărora li l-a dat înapoi pe tatăl de familie pierdut în viciul beției, ca pe un creștin născut din nou. Astfel, nu numai că acest bețiv convertit a devenit „o creație nouă”, ci în același timp și toată casa lui. Pacea și bucuria, ordinea și bunăstarea au intrat acolo unde mai înainte au fost lacrimi și suferință, lipsă și sărăcie. Cine a auzit vreodată mulțumirea cu care soția unui asemenea bețiv salvat Îl laudă pe Dumnezeu, și în același timp aude descrierea anilor lungi de mizerie pe care o asemenea familie i-a trăit, acela știe să prețuiască această minune a harului.

Unii creștini scumpi, care au trăit câte ceva din aceasta, sunt înclinați să impună tuturor credincioșilor legea abținerei, jurământul de abținere de la băuturile alcoolice. Dar nu toți credincioșii fac parte din neamul recabiților (Ieremia 35), oricât de binecuvântat a fost acest neam.

Pentru un ofițer activ, care este credincios, această problemă are o însemnătate practică.

În primul rând vreau să amintesc că un creștin adevărat nu are nevoie de un jurământ deosebit. În fond, el și-a pus întreaga viață, tot ce este și are, la picioarele Domnului. El și-a legat tot comportamentul de voința și de plăcerea Domnului. Toată personalitatea, duhul, sufletul și trupul, este așezată ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, pe altarul lui Dumnezeu (vezi Romani 12,1-2). Observând exact, un asemenea credincios nu mai are de ce să jure, căci el l-a dat deja Domnului toate lucrurile de care poate să dispună. Domnul Isus a devenit într-o asemenea viață „singurul Stăpân” (vezi Iuda 4), care va dispune de tot.

Probabil îți este cunoscut că în armată și în mod deosebit în flota republicilor nord-americe, numărul ofițerilor care principial nu se ating de alcool este deosebit de mare. Și în Germania, mulțumim Domnului, mișcarea de abținere a făcut progrese mari. Și în corpul nostru ofițeresc a scăzut semnificativ în multe locuri băutul de vin. Există cazinouri pentru ofițeri, în care în mod obișnuit abia dacă este zărită o sticlă de vin pe masa de prânz a ofițerilor. În multe locuri au fost introduse băuturile fără alcool, care își găsesc și ele consumatorii. Știm că în unele din cazinourile noastre pentru ofițeri, consumul scăzut de vin și băuturi spirtoase se face remarcat într-un venit scăzut de mai multe mii de mărci anual. Astfel că există un motiv de speranță că treptat se va realiza o cotitură a concepțiilor într-atât, încât participarea ocazională la băutul de băuturi alcoolice nu va mai fi socotită ca obligație de rang. Dar până acum, această cotitură a survenit cel mult pe alocuri. Oricum, în corpul nostru ofițeresc suntem înclinați într-o măsură mult mai mare decât mai înainte, să respectăm libertatea personală a fiecăruia, astfel încât să rămână în seama lui dacă și ce vrea să bea. Dar, pe bună dreptate, încă nu putem aștepta ca superiorii și camarazii să înțeleagă dacă unul, izolat, la vreo ocazie solemnă (toastul pentru împărat sau ceva asemănător), refuză să bea un pahar de vin, respectiv să ciocnească cu camarazii săi, pentru că este abstinent. Este lucrul

⁹ Scrisoarea a VII-a se găsește în anul de apariție 1907 al lucrării „Sapie și scut”.

¹⁰ Din nefericire, lucrarea Crucii Albastre are în unele locuri un alt caracter; acolo, ținta n-o constituie mântuirea sufletelor, ci combaterea alcoolului. Acolo unde este așa, acestei slujbe i se răpește valoarea veșnică.

acesta dorit de Dumnezeu? Este înțelept pentru un credincios să facă din această problemă punctul de plecare în divergențele de opinii sau dezacorduri?

Nu cred.

Viața unui ofițer credincios aduce așa de multe ocazii în care acesta are de dovedit limpede că este într-adevăr în lume, dar că nu este din lume, așa de multe contraste inevitabile, profunde față de concepțiile și de pretențiile lumii, încât nu găsesc că este bine să se provoace un nou conflict, despre care nu putem să susținem că este dorit de Dumnezeu.

Rezultatul acestor chibzuiți este pentru mine acesta: la întrebarea: dacă un creștin credincios, care este ofițer, face bine să depună un jurământ de abținere pentru băuturile alcoolice, eu răspund cu Nu! din următoarele motive:

1. Propriu-zis, oricărui credincios îi este permis să bea vin dacă ia acest dar cu mulțumire din mâna Tatălui său, spre onoarea Domnului, conștient de prezența Domnului (1 Timotei 4,3-5). Domnul Însuși a băut vin în timpul vieții Sale pământești (Luca 22,17-18) și i-a aprovizionat pe invitații de la nunta din Cana cu vin (Ioan 2,1-11). Într-adevăr, pot exista cazuri de excepție în care un creștin credincios, ca să-l ajute pe un camarad încătușat de băutură, depune jurământul de abținere, ca acesta să fie încurajat la aceeași decizie. Făcând abstracție de asemenea cazuri de excepție, nu pot să deosebesc nici un motiv dorit de Dumnezeu, pentru care un ofițer credincios s-ar lipsi de libertatea sa personală printr-un jurământ. El poate să fie la fel de abstinent fără jurământ, ca și cu jurământ, dar în primul caz își păstrează libertatea.

2. Dacă el se lipsește prin jurământ de posibilitatea de a bea un pahar cu vin la astfel de ocazii, la care lucrul acesta ar fi de dorit din considerație pentru camarazii săi, aceștia din urmă ar recunoaște îndată în abținerea de la băuturile alcoolice o reliefare și o parte esențială a creștinismului. Opinia va câștiga teren, că un creștin nu are deloc voie să bea vin. Aceasta ar fi o pagubă mare și o prezentare nebiblică a creștinismului în fața ochilor lumii. Că un creștin nu trebuie să participe la obiceiurile de băut ale lumii, aceasta este o mărturie necesară și o parte esențială a creștinismului adevărat (vezi: Proverbe 23,29-32; Isaia 5,22; Efeseni 5,18; 1 Petru 4,3-5) – dar credincioșii sunt datori Domnului și lumii cu aceeași mărturie a abținerei și în alte privințe, de exemplu, în ceea privește conversația (Efeseni 5,4).

3. Creștin fiind, nu stau la îndoială să-i ofer un pahar de vin bun unui camarad care mă vizitează și să beau cu el. Mă bucur dacă îi place și doresc să-i și arăt prin aceasta, că vreau să-l primesc cu toată dragostea și cordialitatea.

Noi nu trăim sub Legea de la Sinai, unde se spune: Să faci! Să nu faci! Ai voie! N-ai voie! Legea noastră este Hristos; aceasta este o lege a slobozeniei, adică suntem liberi să facem voia lui Dumnezeu (Iacov 1,25), ca să umblăm în dependență de El astfel, încât El să ne poată călăuzi cu ochii Săi.

Fie ca aceasta să fie partea noastră!

Al tău, N. N.

Nr. 13 Locul tău

Tu stai pe locul unde-a vrut
Dumnezeu să stai; dar să știi:
Doar aici ți-e toiag și scut,
Putere, rod va dăruia.
Când binecuvântări va da,
Nu-n lume vei fi căutat;
Veni-va doar la locul tău,
Pe care ai fost așezat.

Rămâi la locul prețios,
Rabdă credincios orice-ar fi,
De-i cruce, să nu te dai jos,
De-i foc încins, nu-l ocoli!
Nu privi în jur suspinând!
De-ți pare-ascuns, mic, ne-nsemnat,
E locul ce Dumnezeu ți l-a dat,
El vrea să fie lăudat.

Pe locul tău de-ai ezitări,
De nevăzut, nebănuț,
S-or pierde binecuvântări
Sau chiar un mădular iubit.
Să știi că locul ce ți-e dat,
Nu-l poate nimeni ocupa;
Nu-i totuna de stai sau ba:
Pe tine El aici te vrea.

Ia din mâna lui Dumnezeu,
Locul ce ți-l dă bucuros;
Planurile din gândul tău,
Pune-le-n groapa lui Hristos.
Vrei biruință să îți dea?
Ai rugăciuni de ascultat?
El le dă aceluși soldat,
Ce stă la postul arătat.

Nu-ți știrbi cununa vreodată',
Nu-I spune-mpăratului „Nu!”
Doar pe locul ce ți l-a dat
Dă El belșugul ce-l vrei tu.
Pe locul ce El ți l-a dat,
Bucură-te-n prezența Sa,
Să vadă toți că-i voia Lui,
Viață, slavă, tihnă să-ți dea.

Când va veni, te-o căuta
Nu-n lumea-ntreagă-n lung și-n lat,
Ci numai unde El cândva,
Cu voia Sa te-a așezat.
Și-atunci, o, fericită zi!
De ești găsit la locul tău,
Te promovează și vei sta
În patrie, pe tronul Său.

H. v. R.

Nr. 14 O experiență a lui Georg Müller

I-a plăcut Domnului să mă învețe un adevăr a cărui binecuvântare n-am pierdut-o timp de 14 ani: am văzut mai limpede ca oricând că cea mai mare necesitate a fiecărei zile este *de a fi fericit în Domnul* – nu cât aș putea să-I slujesc Domnului sau cât aș putea eu să-L proslăvesc, ci cât aș putea eu să-mi transpun sufletul într-o stare de fericire profundă și cum aș putea să-mi hrănesc omul dinăuntru. Căci dacă aș încerca să le pun adevărul în față celor neconvertiți sau să le fiu de folos celor credincioși sau să-i ușurez pe cei triști sau să mă adevăresc într-un mod oarecare ca fiind copil al lui Dumnezeu, atunci toate acestea nu s-ar petrece într-un spirit corect dacă n-aș fi fericit în Domnul și dacă nu mi-aș întări zi de zi omul dinăuntru. Am înțeles că lucrul cel mai important pentru mine era să mă dedic citirii și studiului Cuvântului lui Dumnezeu, ca inima mea să fie mângâiată, încurajată, întărită, avertizată, instruită și ca inima mea să ajungă prin aceasta în părtașia experimentală cu Domnul (prin experiență încercată și testată). Am început să meditez asupra Cuvântului lui Dumnezeu dimineața devreme, căutând să primesc binecuvântare din fiecare verset. Rezultatul a fost fără excepție acesta, că sufletul meu era călăuzit după câteva minute spre mulțumire, mijlocire, mărturisire sau rugămintă, astfel încât, cu toate că nu mă dedicasem propriu-zis rugăciunii, adâncirea mea în Cuvântul lui Dumnezeu se transforma imediat, mai mult sau mai puțin, în rugăciune. – Astfel am mers mai departe din verset în verset, transformând totul în rugăciune pentru mine sau pentru alții, așa cum mă călăuzea la aceasta Cuvântul lui Dumnezeu, dar ținând mereu tare de faptul, ca hrănirea sufletului meu să fie scopul studiului Cuvântului. Astfel se făcea că la ora micului dejun, cu rare excepții, eram într-o stare a inimii plină de pace, dacă nu de fericire profundă. Astfel am aflat că a fost spre binecuvântarea serviciului public la Cuvântul lui Dumnezeu, dacă eu însumi m-am dedicat studiului Cuvântului lui Dumnezeu. – Care este hrana pentru omul dinăuntru? Nu rugăciunea, ci Cuvântul lui Dumnezeu, și aici nu iarăși simpla citire a Cuvântului, așa ca să curgă numai prin mintea noastră ca apa prim țevi, ci studiul, meditarea asupra lui și aplicarea la inima și la viața noastră.

~~~~~

*„Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit;
cuvintele Tale au fost bucuria și plăcerea inimii mele,
căci sunt numit după Numele Tău, DOAMNE, Dumnezeul oștirilor!”*
(Ieremia 15,16).

Nr. 15. Bernd von Lettow-Vorbeck

Căzut la Wörth, în 6 august 1870.

(Foaie comemorativă)

Cu un atac puternic, turcii au încercat în dimineața de 6 august 1870 să respingă peste Sauerbach vârfulurile corpului de armată XI. Atacurile au fost respinse. Când au intervenit forțe germane mai puternice, cei din Hessen, Nassau și Thuring au înaintat pentru atac peste pajiștea lată. Regimentele: 80, 87, 95 au luat în asociație cu vânătorii din Hessen dealurile care sunt situate între satul Morsbronn și dealul Niederwald. Au ajuns cu pierderi grele până la o mică fermă, la Albrechtshäuser Hof; aici a căzut în linia de pușcași locotenentul-major și comandantul companiei I a regimentului de infanterie nr.87 din Nassau, Bernd von Lettow-Vorbeck – neuitatul și iubitul meu prieten din tinerețe, un ucenic adevărat și mărturisitor devotat al Mântuitorului său. El a fost lovit mortal în abdomen tocmai când voia să-și conducă la un nou atac compania spre liziera foarte bine ocupată din față. Ofițerul său cel mai vârstnic s-a grăbit la el și a primit cuvântul de adio: „Spuneți-i rămas-bun soției mele și că am murit fericit în credința în Mântuitorul meu, Isus Hristos.”

Acest creștin Îl găsisese de timpuriu pe Mântuitorul său; el n-a trecut întâi prin ani de mocirlă ai păcatului sau prin adâncurile poftei carnale. Conștiința sa rămăsese curată – el avea o cunoștință adâncă despre grozăvia păcatului și despre sfințenia lui Dumnezeu. În vremea când eram ofițeri tineri în regimentul Alexander (1861), ne-am cunoscut în calitate de copii ai lui Dumnezeu și frați în Hristos. În Tiergartenstraße din Berlin, aproape de Hofjägeralee, este locul unde, într-o plimbare comună de după-amiază, ne-am recunoscut ca unii care aparțin Domnului. Prietenia încheiată atunci a rămas păstrată fără tulburare, fără umbre – ea a fost în viața mea un dar al lui Dumnezeu, care are o valoare veșnică.

Prietenul meu a fost într-o măsură deosebită un copil vesel al lui Dumnezeu. Când în anul 1863 s-a căsătorit cu Friederike von Bülow din casa Hoffelde, casa lui a devenit un loc de mărturie și de binecuvântare. Soția sa credincioasă a mers cu el pe calea despărțită de lume. În lume, dar nu din lume – lucrul acesta a fost înfățișat în viață și în casă de către această pereche.

Când von Lettow a fost transferat în noiembrie 1866 la Mainz, în regimentul nr. 87, a fost curând cunoscut în garnizoană ca unul care voia să înfăptuiască creștinismul Bibliei. De multe ori îi vizita pe bolnavii din lazaretul garnizoanei ca să le spună despre Isus. Era, în mod deosebit, un plutonier bolnav incurabil, căruia i-a dus mângâierea Evangheliei – până când lucrul acesta i-a fost interzis pe linie de serviciu. Aceasta din urmă s-a petrecut într-o formă extrem de dureroasă pentru el. Eu tocmai venisem la el când l-a lovit această umilire. El a purtat-o liniștit, de dragul Domnului. Cât de minunat a făcut Domnul apoi, ca acest bărbat, puțin după aceea, la Weißenburg și Würth să culeagă admirația tuturor camarazilor săi, pentru curajul său vesel și vitejia sa eroică.

Ultima scrisoare pe care mi-a scris-o în timpul zilelor de mobilizare suna așa:

Mainz, 15.07.1870,

Dragul meu prieten,

Harul Domnului fie cu noi! – Multă mulțumire pentru scrisoarea ta, pentru a doua în mod deosebit, pentru dragostea care este exprimată în ea. Dar mulțumesc lui Dumnezeu, prima a corespuns absolut gândurilor și sentimentelor mele. Dacă scumpul nostru Tată ceresc ne duce într-un război, atunci găsesc că orice creștin trebuie să meargă la război cu inima veselă și mângâiată și să ceară un singur lucru și să năzuiască după un singur lucru: după o inimă liniștită și concentrată. Și pe foarte iubita mea soție va ști Domnul credincios s-o mângâie, așa cum a început deja de acum.

Dar să vin la tine nu mai pot acum, din nefericire, pentru că soției mele i-ar fi foarte greu. Zilele următoare ne vor aduce multe știri noi. Dar sper că Domnul va asculta rugăciunile poporului nostru și ne va da biruința.

Întotdeauna cu profundă dragoste sunt fratele tău sincer,

Bernd von Lettow.

Plecarea la marș a venit fără ca noi să ne mai putem revedea. Din bivuacul de la Rohrbach, în seara precedentă bătăliei de la Weißenburg, el a scris soției sale; prin această scrisoare trece un suflu de pace adâncă. Acolo spune: „Nu trebuie să se facă voia noastră; privește la Cel care a făcut cerul și pământul! Voia Lui să se facă!” Apoi se spune: „Privește toată viața ta și a mea de până acum, începând din tinerețe! Nu ne-a condus El cât mai prietenos? Nu ne-a mângâiat El așa cum am avut nevoie? Nu ne-a iertat El adesea, ba chiar zilnic toate păcatele? N-a dat El pentru noi ce a avut mai scump, pe singurul Său Fiu? Cum să nu ne dea totul împreună cu El?”

Ultima lui scrisoare a fost scrisă la Sulz și sună așa:

Bivuacul de la Sulz, 5 august 1870,

Suntem deja de două zile pe pământ inamic și Mântuitorul credincios, plin de har, este aproape de mine și ieri mi-a dat mult har în bătălia de la Weißenburg, încât nici n-am putut să-I mulțumesc destul. Cuvântul fraților pentru ziua de ieri, când am făcut întâi un marș foarte obositor pe o ploaie îngrozitoare și apoi am avut bătălia, sună așa: „Să știi că Eu sunt

DOMNUL și că cei care așteaptă cu nădejde în Mine nu vor fi dați de rușine” (Isaia 49,23). Și astfel, prin marele Său har și prin marea Sa milă nu mi-a fost teamă, cu toate că pe alocuri lucrurile s-au petrecut destul de arțăgos. În orice caz, pierderile companiei nu sunt foarte mari, 9 soldați morți, 15 soldați răniți, 2 soldați dispăruți; dar pe alocuri a fost o tragere, că ceva mai teribil este greu de imaginat. Dar domnii francezi au tras mereu prea sus și la distanță prea mare, așa că au nimerit puțin. Mi s-a părut că artileria noastră a tras mai bine decât cea inamică, ceea ce am avut ocazia să observ foarte bine, deoarece grenadele treceau chiar peste capetele noastre încolo și încoace, adică foarte neprimejdios pentru noi. ... Mulțumesc Domnului de o mie de ori că i-a învățat pe francezi prima dată să ștergă putina; aceasta, cred eu, le va fi o lecție bună. De altfel, ei s-au retras într-o ordine bunicică și n-au lăsat prea mulți prizonieri în urmă. De altfel, ei s-au limitat binișor la apărare. Să sperăm că la atac vor învăța totuși să cunoască și altfel perculatorul...”

Așa cum apărea acest creștin în fața lumii exterioare ne este comunicat textual, după înregistrarea scrisă a comandantului său de batalion de atunci, care l-a avut sub ochi în bătălie:

„A fost mereu vioi și plin de mare încredere, a folosit tot zelul său pentru compania sa.

În ziua de la Weißenburg a înaintat hotărât cu compania sa; el a ajuns primul la inamic și a rămas pe urmele lui până la terminarea bătăliei. Un model luminos pentru subordonații săi, compania a avut cele mai multe pierderi. După bătălie n-am neglijat să raportez despre purtarea sa excelentă și să-l menționez în primul rând în raportul meu despre bătălie.

La Wört, batalionul avea misiunea să facă posibilă traversarea pârâului Sauerbach la Bruchmühle (înaintea localității Gunstedt). Compania sa a trebuit să traverseze prima și să ocupe malul de dincolo al pârâului până la moară, ceea ce a executat cu hotărâre. Dar lupta s-a oprit curând; zuavii și turcii au făcut chir un contraatac; dar el l-a susținut puternic în prima linie, sprijinit de celelalte companii și prin aceasta a făcut posibilă traversarea celorlalte companii. În această bătălie de mai multe ore și-a primit rana de moarte.”

Scrisorile ofițerilor aceluși batalion mărturisesc cum acest creștin și erou și-a condus înainte liniile de infanteriști, cum și-a condus compania înainte, dinspre pod peste pajiștile late, spre dealurile ocupate de inamic.

După rănirea sa a fost dus înapoi la Bruchmühle. Aceasta era deja plină cu răniți grav. Ca să se găsească un loc liniștit pentru Lettow, el a fost culcat în camera ucenicilor de la moară, care era chiar lângă instalația morii. Acolo a stat liniștit în durerile sale; pacea lui Dumnezeu a fost partea sa.

Acea noapte, de pe 6 spre 7 august, mi-a rămas de neuitat. Pe atunci eram ofițer de stat-major în cartierul general al armatei a III-a. După ce lupta a fost terminată, prințul moștenitor, (împăratul Frederic) a străbătut călare o mare parte a trupelor pe câmpul de luptă, ca să-i salute pe învingători. Când am întrebat de Lettow la brigada 41, am aflat că fusese rănit mortal. După ce s-a lăsat întunericul și prințul moștenitor a călărit cu cartierul general la cvartir, în Sulz, am cerut și am primit permisiunea să-l vizitez pe prietenul meu. Am căutat în toate casele în care zăceau răniți pe câmpul de luptă al corpului de armată XI. Mi s-a spus exact: „Este în Bruchmühle.” Am călărit acolo. Un medic-căpitan m-a condus prin toate încăperile unde zăceau răniți. Nu l-am găsit pe cel căutat. În cele din urmă l-am întrebat pe medicul-căpitan: „Sunteți sigur că am văzut toți răniții care sunt aici?” El a răspuns afirmativ. Dar în surplusul muncii sale a uitat că sus, în instalația morii, în camera ucenicilor, mai zace unul murind – prietenul meu! Am fost atât de aproape de el și n-am mai putut să-l revăd. Am călărit iar și am căutat zadarnic din sat în sat. Spre dimineață m-am întors la Sulz. Prietenul meu a adormit în zorii zilei de 7 august. Când cartierul general a traversat în marș Bruchmühle, în munții Vosgi, în 8 august, înainte de prânz, am găsit mormântul. El a fost îngropat în dimineața de 7 august de către camarazi devotați, sub un nuc mare, în apropierea morii.

El a sfârșit alergarea, a păzit credința; de acum îl așteaptă cununa dreptății, pe care o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept, tuturor celor care iubesc arătarea Lui.

* * *

Acesta a fost unul dintre creștinii care într-adevăr au atras în jos prin rugăciunile credinței lor: binecuvântările, păzirile și îndurările lui Dumnezeu, asupra scumpului nostru împărat, asupra patriei noastre, a armatei și a poporului. Despre aceasta nu știe lumea nimic, cum un asemenea om, dedicat Domnului, îi poartă zilnic în rugăciune înaintea lui Dumnezeu pe subordonații lui, compania încredințată lui și pe camarazii săi. Ce bine este să privim în viața, în inima unui asemenea om! Este creștinismul adevărat lipsă de vlagă, așa cum crede lumea? Credința vie slăbește dezvoltarea energiei bărbătești? Dimpotrivă! Într-o asemenea viață devin active puterile veșniciei. Lumea are dreptate când așteaptă de la un mărturisitor al lui Isus performanțe de prima clasă în război și în timp de pace, înainte de toate un curaj neînfrânt și angajarea bucuroasă, fără rezerve a vieții. Totuși, nu este o frază religioasă, ci realitate, că un creștin adevărat dispune de izvoare inepuizabile de putere. Lui îi este făgăduit: „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcării obosesc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 29-31).

Ce privilegiu pentru un ofițer credincios dacă i se permite să-și pună în joc puterea de luptă a trupeii sale și a propriei sale persoane pe câmpul de bătaie, cu hotărârea proaspătă în siguranța: este misiunea mea, dată de Dumnezeu, să lupt pentru biruința patriei mele pământești. Numai un om care-L cunoaște pe Isus ca Mântuitor al său și se știe purtat de brațele Sale veșnice poate să lupte pe câmpul de bătaie în pacea lui Dumnezeu; el știe: eu stau aici unde vrea Domnu să mă aibă, eu fac sfânta Sa voie; eu sunt sigur de prezența Sa, de ocrotirea Sa, de binecuvântarea Sa. Unde aceasta este adevărat, motivul ambiției personale este eliminat; un creștin adevărat are în asemenea ore serioase o singură dorință: să facă cinste Domnului său în fața ochilor lumii și să împodobească credința prin credincioșie devotată, altruistă.

Firește că cineva poate să comită cele mai mari fapte eroice și fără să fie un creștin și disprețuind cu sânge rece moartea, să înfrunte toate primejdiile; aceasta așteaptă lumea de la orice bărbat adevărat. Istoria păgânismului și a eroilor săi de război arată aceasta însutit. Au existat destui eroi care n-au fost creștini, care au fost chiar dușmani ai lui Dumnezeu (vezi Geneza 6,4). Un bărbat în puterea sa naturală, care nu-L cunoaște pe Isus, prin energia sa omenească, prin entuziasmul luptei și prin puterea conștientizării datoriei reduce la tăcere tot ce îi mărturisește în inima și în conștiința sa: nu ești în ordine cu Dumnezeu, n-ai nădejde! Astfel poate să moară ca un erou, admirat, laudat de oameni – *dar ce este el înaintea lui Dumnezeu?* Un păcătos neîmpăcat, care trebuie să apară înaintea lui Dumnezeu cu povara vinei sale neiertate. Ce cu totul altfel este plecarea acasă a unui copil al lui Dumnezeu, care poate chiar și în bubuitul bătăliei să privească în sus, spre Domnul său, sigur de harul Său și să mărturisească: pace ca un râu de adâncă. Un asemenea creștin privește în poarta deschisă a casei Tatălui și arată, trăind și murind, că acesta este adevărul vieții sale: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne laudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

Nr. 16. Despre autenticitatea textelor biblice din Vechiul și din Noul Testament¹¹

Adevărata Adunare a lui Isus Hristos este prezentată profetic în zilele actuale în scrisoarea deschisă către Filadelfia (Apocalipsa 3.7-13). Două caracteristici constituie fundamentul unității credincioșilor în această vreme din urmă: 1. Ai păzit Cuvântul meu. 2. N-ai tăgăduit Numele Meu.

Aici se poate recunoaște ce vrea să spună cuvântul: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” Păstrează autoritatea divină intangibilă a întregului Cuvânt al lui Dumnezeu! Păstrează Persoana sfântă, divină a Fiului lui Dumnezeu, Cel răstignit, înviat și înălțat! Respinge orice viclenie și orice osteneală a vrăjmașului de a ataca aceste fundamente, respinge orice învățător care nu este lămurit în aceste puncte!

Dacă satan, tatăl minciunii, trimite mesageri ca să zdruncine credincioșilor încrederea în Biblie, atunci acești trimiși nu se sfîesc să exprime cu cea mai mare cutezanță afirmații născocite. Dintre aceste afirmații, care sunt azvârlite în lume în epoca modernă, face parte și aceasta: textul ebraic original al Vechiului Testament s-ar fi pierdut, așa că noi nu posedăm o cunoaștere demnă de încredere a textului inițial al Sfintei Scripturi Vechiului Testament. Vechiul Testament al nostru s-a baza în esență pe Septuaginta¹², o traducere grecească inexactă în multe locuri ale scrierilor Vechiului Testament. Pentru infirmarea acestor afirmații neadevărate comunicăm următoarele:

Evrei au păstrat cu cea mai mare scrupulozitate cuvântul Vechiului Testament, rostit de Dumnezeu și încredințat lor. În vremea apostolilor au trăit doi evrei, ambii foarte apreciați și foarte instruiți, ambii farisei, ambii din neam de mare preot, ambii inițiați în înțelepciunea evreiască. Unul Josephus, reprezentantul iudaismului răsăritean, celălalt, Philo, reprezentantul iudaismului apusean sau elenistic. Deci, ce spun aceștia doi despre scrierile Vechiului Testament? Josephus scrie: „Cu toate că a trecut deja un timp lung de când sunt scrise scrierile noastre sfinte, încă nu s-a încumetat nimeni să adauge ceva, să scoată ceva sau să modifice; căci tuturor evreilor le este oarecum înnăscut să le considere învățătură divină, să stăruiască în ele perseverent și, dacă este nevoie, chiar să moară cu bucurie pentru ele.” Și Philo? El declară că evreii mai degrabă ar muri de zece mii de ori, decât să permită ca un singur cuvânt să fie modificat în scrierile lor.

Unde sunt oare cărțile Vechiului Testament, citate de el? Au dispărut din lume? „Peste tot unde se află zece evrei care se pot aduna, trebuie să fie ridicată o sinagogă”, au spus rabinii. Pentru aceste sinagogi deci, ca și pentru folosința privată, *marii cărturari, Onkelos și Ionathan au tradus în vremea lui Hristos scrierile Vechiului Testament, scrise în ebraica veche, în limba pe atunci neo-iudaică, caldeeană.* Aceste traduceri, numite Targums, au fost

---

¹¹ Informațiile științifice ale acestui articol sunt preluate textual din revista lunară „Nach dem Gesetz und Zeugnis”. Acolo se găsește în caietele din: mai, iunie, iulie, august 1911 un studiu foarte demn de a fi citit, al pastorului Lenk, sub titlul „*Wie Samuel Keller die Bibel behandelt*” (Cum tratează Samuel Keller Biblia).

¹² Potrivit unei legende, se pare că Septuaginta a apărut din porunca faraonului egiptean, Ptolemeus Philadelphus, Acesta l-a trimis pe iudeul Aristeeas la Ierusalim, care trebuia să ceară de la marele preot scrierile ebraice ale Vechiului Testament și totodată și pe cei 72 de cărturari pentru traducere. După o legendă evreiască, acești 72 de traducători au făcut pe insula Pharos câte o traducere, fiecare pentru sine, care toate, când au fost comparate după terminarea lor, ar fi corespuns cuvânt cu cuvânt. Adevărul istoric este că pentru evreii care trăiau în Alexandria și în Egipt, a căror limbă era greaca, fusese făcută o traducere a scrierilor Vechiului Testament în limba greacă, în aproximativ 100 de ani. Părțile separate ale traducerilor provin de la autori diferiți și din epoci diferite. Traducerea celor cinci cărți a existat, într-adevăr, deja până în anul 250 înainte de nașterea Domnului. Celelalte cărți ale Vechiului Testament au urmat apoi în intervale mai lungi sau mai scurte. Valoarea traducerii cărților individuale este diferită; parțial este destul de arbitrară și liberă, nu rare ori este de-a dreptul greșită. Lipsurile Septuagintei au fost cunoscute destul de bine de către toți deja în primele secole ale creștinismului.

copiate cât se poate de grijuliu, pentru numeroasele sinagogi din lume – numai în Ierusalim existau 480 din acestea – ca și pentru persoane private. În fiecare sinagogă se afla un dulap sfânt, care conținea sulurile sfintelor scrieri (vezi Luca 4,16-20), ca întâi să se poată citi Legea de trei ori pe săptămână și apoi (de pe vremea lui Antiohus Epiphanes) profeții în toate sabbaturile. Oriunde s-ar putea duce evreii, fie în Africa, fie la capătul de răsărit al Asiei, peste tot își duc cu ei sulurile cu scrierile sfinte.

Copiile, care mereu sunt preluate una de la alta, sunt sever controlate de rabini. Ca nimic să nu se copieze greșit, ca să nu se adauge și să nu se scoată nimic, erau numărate versetele, cuvintele și literele, de exemplu, 5245 de versete în cele cinci cărți ale lui Moise, 23 206 versete în tot Vechiul Testament; și apoi era comparată copia nouă cu cea veche. Deci, ce face ca vechile ediții ale textelor ebraice să nu mai existe? Prin aceea că Dumnezeu le-a implantat evreilor o venerație sfântă față de scrierile sfinte încredințate lor, El a purtat de grijă ca textul original al acestora să fie moștenit mai departe la ei până în ziua de azi.

Astfel suntem siguri că prin harul lui Dumnezeu posedăm adevăratul și corectul text ebraic inițial. Firește că traduceri germane sunt în parte inexacte. Dar Domnul a dat marele har ca noi să avem în mâini o traducere textuală exactă în așa-zisa Biblie Elberfelder.

O altă afirmație, care este răspândită din aceeași parte, este aceea, că și în scrierile Noului Testament nu s-ar putea stabili cu siguranță textul original; în cele aproximativ cincizeci de manuscrise ale Noului Testament, care provin din secolul al IV-lea după Hristos, - așa spun acești oameni moderni – s-ar afla peste 40 000 de mici devieri în cuvinte sau litere. Împotriva acestor afirmații care duc în eroare comunicăm următoarele:

Noul Testament grecesc a fost iar și iar copiat în toate țările creștinătății până la descoperirea artei grafice, deci timp de o perioadă de 14 secole. În perioada romană a prigonirilor creștinilor, deci în timpul unei perioade de trei sute de ani, cei care au fost dovediți vinovați că îl posedă, au fost torturați crunt până la moarte, iar Noile Testamente pe care prigonitorii au putut să pună mâna, au fost date flăcărilor. Timp de trei secole au fost fabricate scrieri sfinte false, din nou timp de trei secole au fost legende false, după aceea, în timpul următoarelor două secole s-au putut citi numai puține, chiar printre domnitori; din nou două secole după acestea, citirea Noului Testament în limba țării acelor țări care erau sub robia preoțimii romane, a fost pedepsită cu moartea. Deci, am putea spune, că peste Noul Testament grecesc s-au îngrămădit toate furtunile posibile. Să nu credem atunci că textul original al scrierilor Noului Testament ar trebui să se fi pierdut fără putință de salvare în aceste furtuni? Când au fost scotocite toate bibliotecile Europei și ale Asiei pentru a se cerceta acest text și încetul cu încetul au fost adunate 1300, până la 1500 de manuscrise grecești ale cărților Noului Testament – cele mai vechi din secolul al treilea după nașterea lui Hristos - și acestea au fost comparate unele cu altele cuvânt cu cuvânt, literă cu literă și comparate cu toate traduceri vechi – cele mai vechi din secolul al doilea după nașterea lui Hristos -, copte, etiopiene, arabe, armene, siriene, persane, gotice, slavone, latine, ca și cu toate citatele din Noul Testament din nenumăratele scrieri ale bătrânilor părinți ai Bisericii, începând din perioada apostolică, ce s-a găsit atunci? Eruditul cercetător de texte, Griesbach, a găsit în cele 433 de versete ale Epistolei către Romani, după ce a comparat aproximativ 140 de manuscrise, cinci corectări de text cu totul neînsemnate, care nu exercită nici o influență asupra sensului textului. În cele 303 versete ale Epistolei către Evrei a găsit, după ce a comparat 156 de manuscrise, nouă corectări care nu modifică în nici un caz sensul textului. În total abia dacă există cinci corectări printre cele 7959 de versete ale întregului Nou Testament, care ar putea fi de o oarecare importanță. Astfel a trebuit neobosita hărnicie de albină - a celor mai importanți cercetători în domeniul lingvistic - care a lucrat timp de secole la cercetarea textului original al Noului Testament, să depună mărturie că mâna lui Dumnezeu a păstrat în mod minunat Cuvântul pe care Duhul sfânt l-a inspirat autorilor scrierilor Noului Testament.

Acele afirmații, care pun la îndoială autenticitatea textelor biblice au un scop precis: se vrea să se combată inspirația textuală și autenticitatea divină a Bibliei. Biblia, Cuvântul

infaibil și inviolabil al lui Dumnezeu în fiecare cuvânt, cum a fost dovedit mai sus, este așezată în mâna noastră prin harul minunat al lui Dumnezeu, ca noi să posedăm în Cuvântul lui Dumnezeu adevărul, să-L recunoaștem pe Dumnezeu și să găsim viața veșnică.

În fața aroganței atâtor vrăjmași învățați și neînvățați ai Bibliei este necesar să-i învățăm pe copiii lui Dumnezeu cu câte minuni și păziri a acționat Dumnezeul veșnic asupra sfântului Său Cuvânt, ca noi să posedăm această comoară prețioasă a adevărului infaibil. Să ne gândim de multe ori că pentru acest Cuvânt scump al lui Dumnezeu, nenumărați frați și surori scumpi și-au dat sângele și viața, au răbdat tortură și chin de martir.

Dacă reflectăm la aceasta, abia atunci înțelegem viclenia lui satan, care trimite bărbați erudiți în călătorii cu însărcinarea deosebită de a răpi copiii lui Dumnezeu încrederea în infaibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cât de necesar este în zilele noastre, unde se clatină și dispare tot ce a ridicat omul, să stăm neclintiți pe inspirația (în latină: verbainspiration) Sfintei Scripturi, dăruită textual prin Duhul Sfânt. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. Am jurat, și voi ține, să păzesc judecățile dreptății Tale” (Psalmul 119,105-106). „Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci, căci ele sunt bucuria inimii mele. Mi-am plecat inima să împlinesc hotărârile Tale pentru totdeauna, până la sfârșit” (Psalmul 119,111-112).

Nr. 17. Tu

Tu, Doamne, ești un Mântuitor ce poate ajuta,
Salvator, Erou, făcător de minuni,
Pe Tine voi zidi,
La Tine voi privi,
Da, pe Tine vreau deplin a mă bizui.

Tu, Doamne, ești un Mântuitor ce poate salva,
Chiar de-s zăvoare de fier, blestemul - mortal,
Tu poți să le zdrobești,
De-ajuns doar să rostești
Un cuvânt și defectele tămăduiești.

Tu, Doamne, ești un Mântuitor ce poate mângâia,
Tu vezi, chiar de-i tainică, lacrima;
Pentru inimi sângerânde,
Pentru dureri arzânde,
Tu ai în inima Ta balsamuri blânde.

Tu, Doamne, ești un Mântuitor ce poate binecuvânta,
Adesea-ai făcut în har deja așa,
Turma Ta Te-așteaptă,
Pământul vrea apă,
Adu-n curând pe el slava Ta în faptă!

H.

Nr. 18. Felul modern de a întreba morții sau spiritism¹³

Francezul Allan Kardec, primul care a prelucrat spiritismul provenit din America, într-un sistem științific organizat, l-a definit pe acesta cu cuvintele: „Spiritismul este o știință care se ocupă de natura, de originea și de destinul spiritelor și de relațiile lumii spirituale cu cea materială.” – Este vorba despre spiritele oamenilor eliberați de materie (morți). Intrarea în relație cu acestea și scoaterea din relația aceasta de cunoștințe noi, extinse, despre tot ce există, aceasta este sarcina pe care și-o propune spiritismul.

Porunca lui Dumnezeu spune (Deuteronom 18.10-12): „Să nu se găsească printre voi ... nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea DOMNULUI!”

Forma modernă practică în aproape toate popoarele și în toate timpurile de întrebare a morților este spiritismul.

Interdicția lui Dumnezeu ar fi de prisos dacă ar fi imposibil să se întrebe morții. Interdicția mai degrabă confirmă posibilitatea și de aceea nu pot să cred că este corectă teoria care declară fenomenele spiritiste în parte ca amăgire sau autoamăgire și în parte ca animiste¹⁴.

Dacă întreprind să depun o mărturie de experiență personală cu spiritismul, aceasta se petrece cu convingerea că o primejdie este cu atât mai sigur evitată, cu cât este mai limpede recunoscută.

Pentru o mare parte a oamenilor, în mod foarte deosebit pentru toți aceia care n-au aflat personal toată satisfacerea părtășiei cu Dumnezeu, există o atracție fără seamăn în a recurge la domeniul oculte (tainice). Ceea ce este tainic atrage foarte tare. – Dar dacă spiritismul nu este în realitate deloc spiritism, ci animism, există posibilitatea de a întreba morții, tăgăduită aprioric; dacă este vorba numai despre experimente foarte interesante – conștiente sau inconștiente – pentru cercetarea puterilor sufletelor de dincoace, care sunt numite în mod fals spiritiste, atunci de ce să nu se îndeletnicească cu această conversație științifică și astfel de oameni, care respectă Cuvântul lui Dumnezeu? – Câte unul chiar, care evită din ascultare de Dumnezeu întrebarea morților, lucru care este o urâciune pentru El, s-ar apropia poate totuși cu conștiința liniștită de ceea ce numim spiritism, de îndată ce ar fi convins că în acesta nu este deloc vorba despre puterile spiritelor de dincolo. – Nu ca și când aş vrea să tăgăduiesc puterile animiste, până acum încă neexplicate. Ultimele decenii au oferit priviri extraordinare în natura psihicului uman și ne lasă să bănuim că aici mai așteaptă domenii vaste – poate întotdeauna fără rezultat? - de cercetare. – La fel de puțin vreau să mă îndoiesc, făcând cu totul abstracție de nenumăratele escrocherii, că o mare parte a fenomenelor caracterizate ca manifestări ale spiritelor de dincolo, pot fi declarate ca puteri ale acestei lumi, și apoi trebuie, de asemenea, să fie explicate neapărat prin acestea, dar totuși numai atâta timp cât aceasta este posibil. Dar am experimentat că lucrul acesta nu este posibil în toate circumstanțele și unele dintre aceste experiențe vreau să le povestesc în cele ce urmează. Cu toate că vreau să mă silesc să fiu extrem de scurt, vor trebui totuși amintite unele lucruri care la început pot părea fără importanță, dar care sunt indispensabile pentru o înțelegere limpede.

Eram băgat până la gât în mlaștina materialismului care stăpânește epoca noastră, când unele cărți ale bogatei literaturi spiritiste mi-au trezit interesul pentru acest domeniu străin pentru mine până atunci. – Ce am citit acolo a avut la început ca rezultat numai că m-a

---

¹³ Acest articol este o copie a unui studiu apărut acum câțiva ani, al fostului actor de la curte, acum pastor, domnul Eduard Le Seur. Este important să obținem aici mărturia unui bărbat instruit și de încredere despre aceea, că aparițiile spiritelor și răspunsurile din lumea spiritelor, despre care mărturisesc spiritiștii, în nici un caz nu fac toate parte din domeniul trișatului.

¹⁴ Animismul este învățătura despre puterea latentă a sufletului (anima) omenesc, care poate fi eliberată în anumite condiții și premise.

transpus într-o uimire necredincioasă; dar încetul cu încetul, seriozitatea morală în care erau scrise cărțile a făcut să mă decid să-mi formez o opinie proprie. Am reușit să-mi interesez câțiva prieteni în această privință, încât ne-am adunat pentru ședințe experimentale după indicațiile manualelor de spiritism. Cu medii de profesie n-am avut nimic de-a face. Dintre noi, cei nouă prieteni legați în acest scop, opt erau absolut sceptici (neîncredători, îndoielnici) – mă pun și pe mine la socoteală în această cifră –, mai degrabă tinzând să obțină o întărire în necredință, decât să se lase convertiți la credința într-o lume a spiritelor; și numai unul dintre noi, care în anii de mai înainte participase deja la unele ședințe spiritiste, avea o credință timidă în autenticitatea fenomenelor despre care citiserăm.

Este necesar să descriu încăperea în care aveau loc întrunirile noastre săptămânale: o cameră mare în locuința personală a unui participant. În mijloc era o masă la care luam loc și formam lanțul spiritist prin punerea mâinilor desfăcute, astfel ca mâna stângă proprie să atingă mâna dreaptă a vecinului. La aproximativ trei lungimi de cot de masă era un pian cu cărți grele, cu note – partiturile tuturor operelor în circulație, volume învelite în pânză groasă, care zăceau în mai multe teancuri impunătoare, între 7 și 10 volume clădite unele peste altele. – Camera rămânea neiluminată în timpul ședințelor de seară, dar prin ferestre cădea înăuntru pe o parte lumina unui felinar care se afla în fața casei, iar pe partea cealaltă, prin ușa de sticlă, lumina unei lămpi care ardea în camera alăturată, atenuată de o perdea. Așa că erau limpede de recunoscut, nu trăsăturile, ci contururile tuturor persoanelor și ale obiectelor care se aflau în încăpere. Foarte aproape de masa la care ședeam, lângă conducătorul „séancen” (ședințelor), ales din mijlocul nostru, se aflau chibrituri și un sfeșnic pe o măsuță, așa că în orice clipă se putea face o luminozitate mai mare, fără ca cineva să fie nevoit să se scoale de la locul său pentru aceasta.

Deoarece în cele următoare va fi vorba despre „discuții” cu inteligențele (spiritele), să-mi fie permis să amintesc pe scurt aici în ce fel va fi făcută comunicarea cu acestea: din partea grupului de participanți, discuția este dusă prin conducătorul ședințelor, iar din partea inteligențelor (a spiritelor) este mijlocită prin aceea că masa, fără nici o participare, se ridică puțin ba la colțul acesta, ba la celălalt, ca imediat după căderea ei la loc, care urmează, să se producă o bătaie mai mult sau mai puțin puternică prin lovirea de podea. De îndată ce a avut loc aceasta, se poate stabili „telegrafia” obișnuită cu inteligențele, și anume, o singură bătaie să însemne litera a, două bătăi să însemne litera b, trei bătăi să însemne litera c și așa mai departe. – Mai există și alte feluri de conversație cu spiritele, dar în acest capitol vom avea de-a face numai cu această formă simplă.

Noi avuseserăm deja mai multe ședințe, a căror parte uimitoare vreau să-o las neamintită, dar care pentru noi încă n-a avut neapărat un rezultat neconvingător.

Odată, când eram iar adunați pentru o ședință, ni s-a comunicat în felul descris, că de data aceasta vom fi convertiți la superstiție printr-un „apport” (adică aducerea într-un mod inexplicabil a unui obiect vizibil). Știam de mult din literatura spiritistă că „aporturile” fac parte dintre fenomenele spiritiste (aparitii) cele mai răspândite și că acestea constau în aducerea supranaturală a unor obiecte, de cele mai multe ori flori. S-a iscat următoarea discuție: „Ce vrei să aduci?” „Un trandafir alb.” „Unde vrei să-l pui?” „Pe pian.” „Cum să ne purtăm?” „Aprindeți lumina, verificați.” „Este trandafirul deja aici?” „Nu.” – Noi trebuia întâi să ne convingem că nu există nimic, ca după aceea să nu putem ajunge la gândul că ceva ce am putea găsi era neobservat deja acolo. – Am scotocit pianul pe dinăuntru și pe din afară, am scuturat toate cărțile cu note în care ar fi putut poate să fie un trandafir alb presat, dar n-am găsit nimic. – Toți stăteau deja din nou la masă, lângă lumina pe care o aprinseserăm din ordinul spiritului și încă mai ardea, în afară de unul dintre domnii prezenți și umila mea persoană, care mai eram ocupați cu răsfoirea „primului teanc din dreapta” al cărților cu note. În graba pricinuită de așteptarea celor care ședeau și de dorința de a ne grăbi căutarea, s-a întâmplat că am lăsat să ne cadă pe jos tot teancul, după ce fusese verificat, ca urmare a unei mișcări neîndemânatică și apoi, ca să nu reținem mai mult, le-am ridicat fără să le punem în

ordine și le-am pus la vechiul lor loc în dezordinea în care se găseau cărțile acum. Foarte probabil că ordinea inițială a cărților fusese deranjată prin acest incident. – Lumina a fost stinsă abia după ce și noi ne-am așezat la masă, așa că iluminarea palidă obișnuită a fost restabilită. Am așteptat apoi 10-12 minute tăcând, înainte să se simtă din nou o mișcare în masă.

Este exclus ca în timpul acestui răgaz apreciat mai degrabă prea scurt decât prea lung, cineva dintre noi să se fi sculat de la locul lui sau ca cineva care mai înainte n-a fost în cameră, să fi intrat în ea. Și o situație, ca și cealaltă ar fi fost neapărat observată de noi toți.

Când masa s-a pus din nou în mișcare, s-a pus întrebarea: „Este trandafirul aici?” „Da.” „Putem să verificăm?” „Nu, întâi întrebați:” „Unde este trandafirul?” „Într-o partitură.” „În care?” „În Lohengrin.” „Poți să ne descrii locul?” „Primul teanc din dreapta, cea mai de jos.” (Era cel răsturnat.) „Acum putem verifica?” „Da, dar întâi aprindeți lumina!” Am aprins lumina și privirile noastre s-au îndreptat asupra pianului. În același timp am văzut toți că dintre foile boltite, din cauza unui obiect care era situat între ele, ale partiturii de pian indicate, se vedea ieșind o frunzuliță verde. Cartea fusese trasă în față de sub cele opt cărți groase, grele, care stăteau pe ea; pe copertă scria cu tipar auriu „Lohengrin”. A fost deschisă și în ea era un trandafir alb, minunat, cu coada lungă, mirosind ca și când tocmai ar fi fost rupt din tufă; nici o frunză ruptă la el – de o frumusețe desăvârșită. L-am dat muți din mână în mână.

Opt ani au trecut de la acest eveniment și prin harul Domnului am devenit dintr-un spiritist entuziast, un ucenic al lui Isus. Știu că „oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea DOMNULUI”, știu că eram în păcate grele și cu ajutorul lui Dumnezeu nu voi înceta niciodată să mulțumesc că sângele lui Isus m-a spălat de ele. – Dar bucuria entuziastă a unui ceas încă mai răsună în inima mea, simțirea sublimă în fața acestei descoperiri dintr-o lume nevăzută.

După convingerea mea fermă, neclintită, orice înșelăciune a fost exclusă. – Chiar dacă aş vrea să-mi bănuiesc prietenii, că unul dintre ei a pus trandafirul, printr-un truc îndemânatic, cu ocazia cercetării cărților cu note în una dintre acestea: între momentul acela și descoperirea trandafirului au fost cel puțin zece minute, pe care le-am petrecut stând la masă, la o depărtare respectabilă de pian, cu privirile pline de încordare îndreptate asupra acestuia, într-un iluminat care ar fi trădat inevitabil orice manipulare, de orice fel ar fi fost. – Prin acest fenomen ni s-a adus în realitate dovada că intraserăm în legătură cu ființe inteligente, transcendente. În ceasul acela am încetat să mai fiu materialist.

* * *

Mai trebuie să relatez în puține cuvinte încă un fenomen trăit personal. Dacă cele tocmai descrise arată că există totuși fenomene care sunt imposibil de explicat în mod animist, atunci ceea ce urmează se opune ipotezei foarte răspândite, că așa-zisele „fenomene fizice” se reduc fără excepție la prestidigitație.

Adunarea a avut loc în mod excepțional în locuința mea. În ea se afla una dintre acele mese demodate de mahon, neobișnuit de grea și de mare, ovală, dedesubt cu un picior răsucit, care se ramifica în trei. Când aceasta a pricinuit bătaile cunoscute prin mișcărilor sale legănate, unul dintre cei prezenți a remarcat că la felul acesta de mese, al căror centru de greutate este la mijloc, în ciuda greutății lor mai mari ar fi mai ușor decât la cea pătrată pe care o folosiserăm până atunci, să se producă intenționat bătaii prin presiunea pe o parte a plăcii. Inteligența prezentă a părut să fi fost jignită în onoarea ei de remarcă aceasta, care a fost departe de a fi exprimat o bănuială; căci dintr-odată, spre nemărginita noastră uimire s-a ridicat toată masa de pe podea, așa că noi, ca să putem să ne lăsăm mâinile pe masa, a trebuit să urmărim masa suspendată tot mai mult, prin scularea în picioare și prin întinderea largă a brațelor. După ce s-a balansat așa mai multe secunde, a căzut dintr-odată cu zgomot puternic, ca și când ar fi fost lipsită de sprijin. Dar imediat s-a ridicat iarăși la aceeași înălțime. Deoarece era dis-de-

dimineață, mi-am făcut griji pentru tovarășii din casă care locuiau sub mine și am cerut să evite zgomotul, după care masa a fost lăsată în jos încet, cu grijă și așezată pe podea pe neauzite. – Același fenomen s-a mai repetat în altă seară în momente diferite.

Această întâmplare poate fi explicată în mod animist, deși mi se pare hazardată ipoteza că puterea sufletească a nouă persoane (pentru aceasta ar trebui totuși ca toți nouă să fi fost înzestrați ca mediu!) – va ajunge pentru a face o asemenea faptă athletică. Dar acest fenomen n-a fost în nici un caz redus la prestidigitatie.

A trebuit să zăbovesc mai pe larg decât mi-a plăcut la aceste descrieri, nu din cauza unei senzații, ci numai de aceea, pentru că evenimentele povestite despre existența fenomenelor spiritiste – în contrast cu cele animiste pe de o parte și cu producțiile trișate pe de altă parte – mi se par a fi tipice.

Dacă mă întreb astăzi privind înapoi: care a fost câștigul meu de la descoperirile pe care le-am obținut „din puterea și gura spiritului”, atunci trebuie să recunosc aceasta: am fost scos prin acestea din materialismul primitiv în care m-am aflat. O concepție materialistă este posibilă la un om care gândește, înzestrat cu rațiune, numai atâta timp cât el privește viața aceasta ca fiind singura existentă și moartea trupească o privește ca fiind încheierea existenței sale individuale. – Spiritismul m-a convins de o viață eliberată de materie. Începând de atunci am considerat viața de dincoace ca pe o pregătire pentru viața cealaltă și acest punct de vedere a pricinuit în mine conștientizarea unei responsabilități morale, ce-i drept, orientată extrem de egoist, dar mai înainte cu totul tăgăduită. Dar aceasta a fost tot și nu este mult. – Printr-o astfel de cunoaștere, dorințele curat animalice pot într-adevăr să fie ținute în frâu, interesele grosolane pot într-adevăr să fie subordonate celor sensibile, desfătările spirituale pot într-adevăr să fie așezate de preferință înaintea celor carnale, dar pace nu poate să dea o asemenea cunoaștere. – Un fel de pace poate avea materialistul a cărui deviză este pentru toate timpurile: „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri” – pacea, odihna resemnării. – Pacea adevărată o au copiii lui Dumnezeu, care se știu una în viață și în moarte cu Acela care este un Dumnezeu al păcii. Dar spiritistul? El știe că există o viață imaterială, de dincolo, la care el poate că va lua parte; dar acest gând îi poate produce cel mult neliniște mare, deoarece autoritățile pe care el le întreabă despre circumstanțele apropiate, spiritele care, după declarația lor, au mers înaintea lui în viața cealaltă, dau răspunsurile cele mai contradictorii.

Iată aici un spirit „fericit”, care din sublima sa poziție poate privi acum în jos cu cea mai adâncă milă spre cei mai fericiți oameni; acolo un altul, căruia îi este dor de zilele vieții pământești; iată unul care spune despre sine că viitorul său este veșnic „om”; acolo este unul care declară că trebuie să parcurgă nenumărate „niveluri” de dezvoltare și de desăvârșire treptată în nemărginite intervale de timp, ca să ajungă, în sfârșit, la dumnezeire și să devină el însuși Dumnezeu. Spiritele catolicilor decedați mărturisesc rudelor lor vii, față de care se manifestă, că suferă chinuri în purgatoriu; spiritele foștilor budiști își exprimă dorul după nirvana care îi așteaptă. Pe scurt: contradicție peste contradicție! Spiritiștii fac din acest necaz o virtute: „Spiritele se adaptează în manifestările lor, asemenea educatorilor iscusiți, concepțiilor religioase care sunt dominante în mediul înconjurător, căruia îi vorbesc.” (Karl von Rappard, „Spiritismul și programul său”, Maz Spor, Leipzig.) – O pedagogie frumoasă acolo unde este vorba despre căutarea adevărului! – Nu numai declarații care s-au dovedit îndată sau mai târziu minciuni grosolane, ci și trivialități și vorbe nerușinate de soiul cel mai rău am avut de auzit uneori. Îndrăznesc să recunosc aceasta, în ciuda concluziei evidente pe care spiritiștii ar putea s-o tragă despre cercul nostru pe baza citatului de mai sus. Dacă a existat din când în când vreodată o vorbă delicată sau chiar poetică, chiar o exprimare evlavioasă, nimic nu ne-a fost comunicat vreodată din lumea spiritelor; și în măsura în care cunosc literatura spiritistă, ea nu indică în nenumăratele comunicări ale spiritelor, despre care relatează ea, nici măcar una care ar fi capabilă să îmbogățească cunoașterea noastră pentru starea de după moarte.

„Religie, în înțelesul cel mai propriu al cuvântului, ne învață toate spiritele, și anume, prin simpla lor existență.” (C. v. Rappard, „Spiritismul și programul său”.) Aceasta este o dogmă spiritistă care trebuie să ajute la îndepărtarea carenței revelațiilor importante ale spiritelor, dar care este totuși cel puțin foarte contestabilă. Religia este cunoașterea lui Dumnezeu.¹⁵ Nu poate fi evident de ce un om, prin simpla convingere a existenței unei vieți de dincolo, trebuie să ajungă la o cunoaștere a lui Dumnezeu, la care n-a putut să fie condus prin creația naturală care-l înconjoară. – Cui bobul de grâu, care a trebuit să moară în pământ ca să aducă mult rod, nu-i predică despre stăpânirea Creatorului, aceluia, în mod logic, dezordinea confuză a manifestărilor spiritelor sigur nu-i va face acest serviciu. Numai și numai senzația mai mare față de obișnuita apariție și dispariție din natură, este posibil să-i poată face pe cei adormiți să se trezească și să se frece la ochi. Oricum, aceasta ar fi de desemnat ca un succes care are loc în realitate la mulți. Majoritatea spiritiștilor (nu toți!) vin la credința într-o voință morală atotstăpânitoare și care este capabilă de orice, iar prin aceasta la credința într-o răsplătire. De aceea năzuiesc ei spre o desăvârșire morală, firește că fiecare după părerea sa cu totul subiectivă – din propria putere. Cine cunoaște păcatul și pe Acela care este singurul care nu este supus stăpânirii lui, acela știe că aceasta este o osteneală zadarnică și total fără perspectivă, că numai Isus ne poate desăvârși prin sângele vărsat pentru aceasta și prin Duhul Său Sfânt. – Dar cine Îl cunoaște pe Isus, acela Îl cunoaște și pe Tatăl (Ioan 14,7) și marea revelație a Tatălui față de oameni, Cuvântul Său Sfânt, în care El spune: „Oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea DOMNULUI!”

Trebuie să se pună întrebarea: ce fel de spirite sunt cele care se manifestă în felul descris? – În Sfânta Scriptură citim despre un veritabil eveniment spiritist, cu ridicarea lui Samuel prin femeia din En-Dor, care chema duhurile morților. Mulți părinți ai Bisericii – chiar și Luther – au fost de părere că arătarea lui Samuel n-a fost nimic altceva decât o iluzie optică a lui satan. Majoritatea cercetătorilor moderni ai Scripturii, care cred în Biblie, combat această interpretare și într-adevăr, în text nu este de găsit nici cel mai mic indiciu pentru aceasta. Apariția a fost autentică. Duhul lui Samuel i-a apărut cu adevărat împăratului care se prăbușea în distrugere. – Dar acum trebuie pusă cealaltă întrebare: să fie posibil ca un om, ca această femeie încătușată în lanțurile lui satan, să „citeze” duhul fericit al unui copil al lui Dumnezeu, adică să exercite asupra lui o constrângere și să-l poată folosi abuziv pentru o complicitate într-un păcat împotriva lui Dumnezeu? Astfel pusă, firește că întrebarea este de infirmat cu cea mai mare hotărâre. O beatitudine care ar putea fi întreruptă de influențe vrăjmașe, n-ar mai fi beatitudine.

Întâi trebuie stabilit că spiritismul modern nu știe nimic despre „citare”, cum se admite de multe ori. Cei adunați pentru a studia fenomenele spiritiste se comportă destul de pasiv; ei creează condițiile preliminare, stabilite prin experiență, pentru manifestările duhurilor și – așteaptă.

Deci, numai acele duhuri se manifestă, care vor să se manifeste sau cele care urmează o altă cerință decât cea omenească. Ca s-o spunem pe scurt: duhurile demonice, care din ură față de Dumnezeu sau pentru că satan le silește, se străduiesc să devină distrugătoare pentru sufletele oamenilor.

Cine i-a aparținut în viața lui satan, acela îi aparține în moarte tot așa de sigur, fie cu bucurie, fie cu chin.

„Aici vreau să-ți slujesc în totul ție,
La semnul tău nu zăbovesc defel;
Când ne-om regăsi-n veșnicie,

---

¹⁵ „Religia” nu este, de fapt, cunoașterea lui Dumnezeu, ci mai degrabă căutarea omului după Dumnezeu. (Editorul)

Atunci să-mi faci și tu la fel!”

(„Faust” al lui Goethe, partea I.)

Aceste cuvinte ale lui Mefisto caracterizează într-adevăr pactul pe care dumnezeul veacului acestuia îl încheie cu toți aceia care nu se salvează sub drapelul lui Isus și nu biruiesc lumea prin El. Nu pot fi decât duhuri demonice, infernale, cele care mint în ședințele spiritiste, care se prefac și înșeală, care au permanent la îndemână calomniile și obscenitățile și care, deoarece diavolul este un cărturar, găsesc și expresia evlaviei acolo unde este cazul. Da, el, acest „tată al minciunii”, are și puterea să înșele, prezentând ca iluzie optică aparițiile unor asemenea persoane, despre care credem sigur că au plecat acasă mântuiți.

Dar duhul lui Samuel? – Dumnezeu l-a trimis, ca el să-i vestească împăratului apropiata sa pieire! ... De ce l-a plăcut lui Dumnezeu să facă așa, aceasta o va descoperi cândva veșnicia. Aceste apariții spontane de duhuri, printre care îl socotesc fără ezitare și pe al lui Samuel, pe care femeia care chema duhurile morților n-ar fi putut să le „citeze” niciodată, aceasta este altceva. – Dar cine se îndeletnicește cu întrebarea morților împotriva sfintei porunci a lui Dumnezeu, acela se aruncă în brațele lui satan și se expune la pierzarea sufletului său sub influența puterilor întunericului.

Nr. 19. John Wesley¹⁶,

Evangelistul

O prezentare istorică despre ce poate să facă Dumnezeu printr-un om total devotat Lui

John Wesley s-a născut în 28 iunie 1703, în parohia din Epworth, din Lincolnshire, Anglia. În familia preotească binecuvântată cu zece copii, dar nu și cu bunuri pământești, copiii au crescut în disciplină severă. Susanna Wesley, „mama metodismului”, n-a fost numai învățătoarea copiilor ei, ci și-a făcut timp și și-a dat osteneala să se îngrijească și de binele lor spiritual; de când fiul de șase ani a fost salvat în ultima clipă, înainte să se prăbușească acoperișul, din parohia care ardea, „ca un tăciune scos din foc”, ea a dedicat atenția ei deosebită acestui copil. În anul 1714, el a intrat în Charterhouse School din Londra, de unde în 1720 a plecat la universitatea Oxford. Un singur adevăr i-a preocupat inima în vremea aceasta: credința trebuie să revindică dăruirea omului întreg; cu energia caracteristică lui, el a tras imediat consecințele practice ale acestei cunoașteri. Firește că străduința sa de sfințire s-a transformat ani în șir într-o rigoare legal-religioasă. Schimbul neîntrerupt de scrisori cu părinții săi, mai ales cu mama sa, a acționat clarificator asupra părerilor sale.

În anul 1735, John Wesley a mers cu fratele său, Charles, și cu doi prieteni, ca misionari în Georgia, în America de Nord, deoarece sperau că acolo vor putea să se ocupe mai bine de mântuirea sufletelor lor. La întoarcerea sa acasă din această călătorie, în 1738, John Wesley a tras următoarea concluzie: „Am plecat în America pentru ai converti pe păgâni; și ce am găsit? Ceea ce m-am așteptat cel mai puțin: că eu însumi nu sunt întors la Dumnezeu.

În Londra s-a întâmplat, în 24 mai 1738, în timpul citirii prefetei lui Luther la Epistola către Romani, că John Wesley a ajuns la experiența personală a credinței mântuitoare. El însuși relatează despre aceasta: „Seara am mers cu foarte mare neplăcere într-un anturaj din Aldersgate Street, unde cineva citea tare prefața lui Luther la Epistola către Romani. Aproximativ la ora nouă fără un sfert, la citirea pasajului unde el descria transformarea pe care Dumnezeu a produs-o în inimă prin credința în Hristos, mi-am simțit inima încălzită într-un mod ciudat. Simțeam că în privința sufletului meu îmi puneam încrederea numai și numai în Hristos. Mi s-a dat siguranța că El mi-a luat păcatele, chiar păcatele mele, și m-a eliberat de

---

¹⁶ Preluat cu câteva modificări și prescurtări din publicația lunară „Der Säemann”.

legea păcatului și a morții.” – Decis să învețe mai îndeaproape, pe martori vii, această învățatură despre siguranța mântuirii, Wesley a călătorit în Germania, la început a rămas pentru câteva săptămâni la Marienborn, la contele Zinzendorf, apoi, timp de trei luni la Herrnhut, unde a studiat învățăturile și organizările adunării fraților.

Întoarcerea sa la Londra, în 17 septembrie 1738, înseamnă începutul propriu-zis al mișcării evangheliste, care a luat ființă prin Wesley și colaboratorii săi, printre care s-a evidențiat mai cu seamă Whitenfield. În biserici și în aer liber, când acestea le-au fost închise, în Londra, în Bristol și în împrejurimi și curând în cruciș și în curmeziș în toată Anglia, Irlanda și Wales, ei au propovăduit marile idei fundamentale ale îndreptării prin credință, privilegiul siguranței mântuirii și datoria unei vieți sfinte, bogată în fapte bune.

Wesley a făcut lucruri uimitoare ca predicator. Ani în șir a predicat în fiecare zi de două-trei ori și călărea pe drumurile de cele mai multe ori rele pe atunci, 60, uneori chiar 80, până la 90 de mile englezești; duminicile predica de patru, până la de cinci ori. În anul 1766, pentru a cita numai un exemplu, pe când era în vârstă de 62 de ani, a predicat cam de 800 de ori și chiar în al 85-lea an de viață a ținut 80 de predici în mai puțin de 80 de zile. În total, Wesley a predicat de peste 40.000 de ori și în afară de aceasta a parcurs 225.000 de mile englezești, de cele mai multe ori pe cal, iar în anii mai târzii într-o butcă de călătorie. Foarte multe dintre aceste predici sunt ținute în aer liber, și anume, în fața unei mulțimi neobișnuit de mari de oameni. În Moorfield, Kennington, Common, Kingswood și Bristol năvăleau de cele mai multe ori 10.000, până la 20.000 de oameni laolaltă, uneori numărul creștea peste 30.000. Și iarna predica în aer liber și nu întotdeauna scurt. O predică de rămas-bun în Rewcastle, în 31 decembrie 1742, a durat două ore și totuși „bărbați, femei și copii îi sorbeau cuvintele de pe buze și nu voiau să plece”. În fața unei mari mulțimi a predicat și la vizita în localitatea sa de naștere, Epworth. Când în anul 1742 a ajuns acolo pentru prima dată după ce și-a început activitatea de evanghelizare, preotul a refuzat să-i dea amvonul tatălui său și a predicat chiar foarte insistent împotriva „fanaticilor”. Wesley a anunțat după serviciul divin, că seara, deoarece nu poate predica în biserică, va vorbi în curtea bisericii. Toată populația s-a înfățișat. Wesley s-a suit pe piatra funerară a tatălui său și a predicat. „Sunt convins”, a spus el mai târziu, „că am slujit mai mult foștilor mei enoriași din Lincolnshire când am predicat trei zile de la mormântul tatălui meu, decât odinioară, când am predicat trei ani de la amvonul său.”

În anii de început, predicile erau uneori deranjate de grupurile gălăgioase de oameni. În mai multe localități erau mânați boi sau vaci între ascultători; odată a fost răsturnată și spartă în bucăți masa pe care stătea Wesley. De multe ori s-au aruncat pietre, ouă și altele după predicator; odată, când Wesley a fost rănit în frunte cu o piatră, el și-a șters liniștit sângele și și-a continuat vorbirea. În general, la felurile tulburări și în fața gloatei furioase, el a arătat o rară stăpânire de sine și temeritate. – Nu înțeleg, spunea el, cum poate fi considerat necuviincios că predic în câmp deschis. În biserica St. Paul se poate vorbi despre necuviință, căci acolo doarme, șușotește sau cască o mare parte a adunării și nu este atentă la nici o silabă din ce spune predicatorul. Dar cea mai nobilă decență domnește în curtea unei biserici sau pe câmp, unde înfățișarea și comportamentul ascultătorilor sunt ca și când Judecătorul tuturor fapturilor ar fi direct sub ochii lor. – Uneori, dacă și-a încheiat predica și și-a rostit binecuvântarea, nici unul nu se mișca încă pentru a se scula; forța impresiei îi ținea pe toți captivați, rămâneau unde erau până când părăsea el primul locul. Odată, mulți dintre ascultătorii săi s-au așezat pe un zid lung care, cum se obișnuia în nordul Angliei, era construit din pietre poroase. Zidul acesta a căzut în toiul predicii cu toți care erau pe el. „Niciodată n-am văzut ceva asemănător”; a spus Wesley, „nici unul nu părea să se fi speriat, nici un strigăt nu s-a auzit, chiar și poziția și-au schimbat-o numai puțini și nimeni n-a pățit nimic. Stăteau așa de liniștiți pe pământ, cum au stat mai înainte la înălțime și nici vorbirea mea, nici atenția ascultătorilor n-au fost întrerupte nici o clipă.”

Este evident că numai un predicator umplut de puterea Duhului Sfânt a putut să captiveze ore în șir o mulțime așa de mare de oameni, în cea mai mare parte neinstruiți. Ca și

Whitefield, și Wesley avea puterea să captiveze atenția a 8.000, 10.000, ba chiar 20.000 de oameni. Felul său de exprimare era simplu, ținut pe un ton de conversație, bogat în imagini simple, dar caracterizat în mod deosebit de corectitudinea sa, de subordonarea necondiționată a tuturor celorlalte considerente aceluiași mare scop: să le întipărească ascultătorilor învățăturile sale, însuflețit de un ton de adâncă și pătrunzătoare sinceritate, care își croia drum spre inimile miilor de oameni. Manierele și limbajul său erau mereu cele ale unui bărbat respectabil, liniștit, chibzuit, plin de stăpânire de sine. Marea sa cunoaștere de oameni, înăscută și îmbogățită prin lunga experiență, i-a dat o dibăcie aproape de neegalat în mânuirea celor mai diferite auditorii și curajul cu care a înfruntat gloatele revoltate, ca și demnitatea liniștită a comportamentului său, care nu l-a părăsit niciodată, au sporit efectele predicilor sale.

Predicile lui Wesley au fost însoțite uneori chiar și de efecte fizice ciudate. Câte un ascultător mai delicat cădea pe jos ca încremenit și mort; alții strigau tare de căință și chinuți de remușcări din cauza păcatelor lor; bătașii care veniseră să provoace tulburări, au devenit tăcuți ca mieii și chiar i-au oferit predicatorului protecția lor. Jurnalul său este plin de remarci de felul acesta. Astfel scrie el, pentru a cita numai un exemplu, cu ocazia vizitei amintite în localitatea sa natală, Epworth; „În timp ce vorbeam, mai mulți au căzut ca morți și printre ceilalți se auzea un asemenea strigăt de păcătoși, care suspinau după dreptatea credinței, încât glasul meu aproape că era acoperit... Am observat un domn a cărui lipsă absolută de religiozitate era cunoscută de toți. Mi s-a relatat că el mai bine de 30 de ani nu participase la nici un serviciu divin, de nici un fel, Când l-am văzut stând acolo nemișcat ca o statuie, l-am întrebat brusc: „Sir, sunteți un păcătos?” El mi-a răspuns cu glas profund, frânt: „Da, într-adevăr un păcătos” și a continuat să privească în sus cu ochii ficși, până când soția lui și doi slujitori l-au dus în lacrimi la trăsura sa.

Aceste efecte sunt cu atât mai remarcabile, deoarece Wesley nu alerga deloc după efect sau să prelucreze sentimentele. El era din fire o persoană cerebrală, rece și foarte liniștit în comportament. Era lipsit de orice dramatism. El era potrivit față de tot ce era confuz, fals, precis în definiție, exact în interpretare, pătrunzător în aplicare. Predicile sale arată un element dublu; ele doreau să lumineze mintea și să miște voința și la aceasta erau purtate de seriozitatea plină de puterea convingerii personale.

Wesley a vorbit întotdeauna liber. El a renunțat la folosirea vreunui manuscris de când cu un eveniment despre care este păstrată următoarea relatare în sacristia din „Biserica tuturor sfinților” din Londra, sub sticlă și în ramă:

„În duminica din 28 decembrie 1788 au fost ținute două predici în această biserică, pentru Societatea Ethelburga, pentru aprovizionarea copiilor săraci, dimineața de către reverendul G. Patrick, după-amiază de către reverendul John Wesley despre textul: „Poruncile Sale nu sunt grele”. Adunarea a fost foarte mare. În timp ce domnul Wesley, care era în al 86-lea an al său, își îmbrăca talarul, i-a spus unuia dintre directori: „Sunt peste 50 de ani de când am predicat pentru prima dată în această biserică. Îmi amintesc de aceasta din cauza unei împrejurări deosebite. Venisem fără manuscrisul meu și pe când urcam treptele amvonului am ezitat și m-am întors iritat și zăpăcit în sacristie. O doamnă care stătea la ușa sacristiei mi-a observat neliniștea și a spus: „Scuzați-mă, domnule, ce ați pățit?” – Eu am răspuns: „N-am adus nici o predică cu mine.” Ea și-a pus mâna pe umărul meu și a spus: „Aceasta este tot? Nu aveți destulă încredere în Dumnezeu, că El vă poate da o predică?” – Această întrebare a avut un asemenea efect asupra sufletului meu, încât am urcat la amvon și am predicat adunării cu mare bucurie și satisfacție. De atunci n-am mai luat niciodată vreun manuscris cu mine la amvon.”

Wesley a apucat o vârstă înaintată; el a slujit în lucrarea Domnului până la sfârșitul vieții sale; el a apuca cel de-al 88-lea an al vieții sale și a murit în 2 martie 1791. El a umplut cu viața sa aproape întreg secolul al 18-lea pentru lumea de limbă engleză (1703-1791).

Nr. 20. Despre folosirea banilor
(O predică renumită a lui John Wesley)

Această predică despre folosirea banilor a fost însoțită de consecințe practice de mare însemnătate, deoarece mii de oameni din Anglia și din America s-au străduit să-și organizeze viața după indicațiile acesteia.

Wesley însuși a urmat toată viața principiile exprimate aici. Când a avut un venit anual de 30 de lire sterline, el a folosit 28 de lire pentru persoana sa și a dăruit două lire (o liră la 20 de mărci; mult pentru vremea aceea!). Când venitul său s-a ridicat la 60 de lire, a dăruit 32; când a obținut 90 de lire, a dăruit 62; potrivit acestui lucru a procedat până la sfârșitul vieții sale. El n-a cheltuit niciodată mai mult de 28 de lire pentru nevoile sale personale. În anii mai târzii a realizat din vânzarea cărților sale un câștig net de peste 1000 de lire pe an, dar suma aceasta a dăruit-o după scăderea cheltuielilor de călătorie, în măsura în care acestea din urmă n-au fost acoperite de comunități. Puțin înainte de moartea sa, Wesley a scris pe ultima pagină a registrului său de casă, cu o caligrafie tremurată, abia lizibilă: „Toată viața am făcut contabilitate; n-o voi mai face, căci am într-adevăr convingerea că economisesc atât cât pot și dau atât cât pot, adică tot ce am.”

I

După ce Wesley a vorbit în introducere despre influența rea a averii asupra proprietarilor ei, a ajuns apoi să vorbească despre folosirea plină de binecuvântare a banilor. Cât de multe lucruri s-ar putea face cu ei și a tratat prima dată despre:

1. Câștigă atât cât poți: dar nu înainte de toate cu prețul sănătății. De aceea, nici un câștig, de orice natura ar fi acesta, să nu ne determine să începem sau să continuăm vreo afacere care este legată de un asemenea fel obositor sau fără întrerupere de muncă, încât sănătatea noastră să sufere din cauza ei. Și nici să nu începem sau să nu continuăm vreo afacere care ne răpește timpul necesar pentru mâncare și dormit într-o asemenea măsură, încât să devină distrugătoare pentru natura noastră.

2. În al doilea rând, trebuie să câștigăm atât cât putem, presupunând că nu pricinuim nici o pagubă sufletului nostru. Prin urmare, nu trebuie să ne implicăm în nici o meserie păcătoasă sau să perseverăm în ea, în nici una care este potrivnică Legii lui Dumnezeu sau legii țării noastre. Acestea sunt toate cele care fac inevitabil să se delapideze impozitele legale cerute de împărat. Căci este la fel de păcătos să-l înșelăm pe împărat cu impozitele sale, ca și să-i furăm pe concetățenii noștri. Împăratul are absolut la fel dreptul la impozitele sale, ca și noi la casele și hainele noastre. – Există afaceri pe care mulți le fac cu conștiința bună, fără a-și păgubi nici trupul, nici sufletul; și totuși, poate că tu nu poți să le faci. Fie că ele te pot implica într-o societate care ți-ar duce sufletul la pierzare și prin încercări repetate poate să rezulte că tu nu poți să le desparți una de alta sau poate fi o caracteristică în tine, din cauza căreia afacerea pe care altul poate s-o practice neprimejduit, pentru tine este distructivă. Nici un om nu poate să hotărască aici pentru un altul, ci fiecare trebuie să decidă aici singur și să se abțină de la tot ce el găsește păgubitor în mod deosebit pentru sufletul său.

3. În al treilea rând, trebuie să câștigăm atât cât putem, fără să-l păgubim pe aproapele nostru, Nu avem voie, dacă trebuie să iubim pe oricine ca pe noi înșine, să păgubim pe cineva de averea sa. Nu avem voie să-i smulgem averea pentru noi prin joc, prin socoteli exorbitante sau prin aceea că cerem și luăm asemenea dobânzi, pe care legile țării noastre le interzic. Noi nu putem, din dragoste frățească, să ne vindem marfa sub prețul pieții; nu avem voie să ne gândim să distrugem afacerea aproapelui nostru ca s-o promovăm pe a noastră; mult mai puțin avem voie să-l momim sau să-l primim la noi pe servitorul sau muncitorul său, de care el are nevoie.

4. Și nici nu avem voie să obținem nici un câștig prin care îl păgubim pe aproapele nostru în trupul său. De aceea nu avem voi să-i vindem nimic care face pagubă sănătății sale. De aici

fac parte de preferință toate soiurile aceluși foc lichid, țuică sau așa-numite băuturi spirtoase. Într-adevăr, aceasta poate fi utilizabilă în medicină, poate să aibă folosul ei în unele boli ale trupului, cu toate că ar fi rar nevoie de ea dacă doctorul și-ar cunoaște bine meseria. Pe lângă aceasta, asemenea oameni, care o prepară și o vând numai cu acest scop final, ar putea să-și păstreze conștiința curată. Dar cine sunt aceștia? Cine prepară aceasta numai în scopuri medicale? ...

5. Tot astfel este reprobabil și tot ce se câștigă prin pricinuirea unui rău sufletului aproapelui nostru, că, de exemplu, fie direct sau indirect, încurajăm imoralitatea sau necumpătarea sa. Toți cei care au de-a face cu localurile de birt, de mâncare, de operă, de spectacole sau alte locuri publice, de modă, de distracții, să se gândească bine la aceasta! O, păziți-vă, ca Dumnezeu în ziua aceea să nu vă spună: „Aceștia au pierit în nelegiuirea lor, dar sângele îl voi cere din mâna voastră”.

6. Considerând aceste avertizări și restricții, este de datoria tuturor celor care sunt ocupați cu afaceri lumești, să urmeze acea primă și mare regulă de înțelepciune creștină privind banii: „Câștigați atât cât puteți!” Câștigați tot ce puteți câștiga prin hărnicie cinstită! Întrebuințați toată silința posibilă în meseria voastră! Nu pierdeți timpul! Dacă vă înțelegeți pe voi înșivă și relația voastră cu Dumnezeu și cu oamenii, atunci știți că nu aveți de pierdut nici un timp. Dacă înțelegeți așa cum trebuie chemarea voastră deosebită, atunci nu veți avea nici un timp de prisos. Orice afacere vă va da suficientă ocazie ca să vă folosiți fiecare zi și fiecare ceas. Dacă o faceți cu seriozitate, atunci ea nu va permite nici un răgaz pentru desfătări stupide și nefolositoare. Veți avea întotdeauna ceva mai bun de făcut, ceva care vă va fi mai mult sau mai puțin de folos. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta” (Eclesiastul 9,10), fă cât mai curând posibil. Nici o întârziere! Nici o amânare de pe o zi pe alta sau de la o oră la alta! Nu amâna niciodată pe mâine ce poți face astăzi! Și fă-o cât mai bine posibil! Nu așipi și nu căsca în acest timp, apucă-te de treabă cu toate puterile! Nu cruța nici un efort! Să nu faci nimic numai pe jumătate sau într-un mod neglijent sau fără grijă! Nimic să nu rămână nerezolvat în afacerea ta, dacă poate fi rezolvat prin efort sau răbdare!

7. Câștigați tot ce puteți prin aceea că în afacerile voastre vă folosiți rațiunea omenească sănătoasă și toată priceperea pe care vi le-a dat Dumnezeu. Este uimitor să observăm cât de puțini oameni fac aceasta, cum majoritatea trăiesc mai departe în vechiul tipic. Dar orice ar face aceia care nu-L recunosc pe Dumnezeu, aceasta nu este o regulă pentru voi. Este o rușine pentru un creștin să nu-i întrecă pe aceia în tot ce întreprinde. Voi trebuie să învățați permanent din experiența altora sau din propria voastră experiență, prin citire și meditare, tot ce aveți de făcut, ca să faceți astăzi mai bine decât ieri; și aveți grijă să și exersați ceea ce învățați, ca să puteți folosi cel mai bine tot ce este în mâinile voastre.

II

1. Dacă ați câștigat tot ce puteți prin înțelepciune cinstită și hărnicie neobosită, atunci a doua regulă a înțelepciunii creștine sună așa: „Economisiți atât cât puteți!” Nu aruncați darul minunat în apă, nu-l azvârliți în cheltuieli nefolositoare, care nu înseamnă altceva decât a-l arunca în apă. Nu cheltuiți nici o parte din el numai pentru a satisface pofta cărnii, a ochilor sau mândria vieții. Nu risipiți nici o parte a unui dar așa de minunat numai pentru satisfacerea plăcerilor, de orice fel ar fi, cel mai puțin pentru cele ale cerului gurii. Nu vreau să spun că trebuie să evitați numai chefurile și beția; un păgân de treabă le-ar condamna. Dar există o anumită senzualitate, reglementată și decentă, un epicurism fin, care nu zdruncină imediat stomacul, nici nu slăbește judecata și cu toate acestea (ca să nu amintesc pentru acum alte efecte ale acestuia) nu poate avea loc fără cheltuieli considerabile. Curmați toate aceste cheltuieli! Nesocotiți mâncarea aleasă și felurită și mulțumiți-vă cu ce pretinde natura simplă.

2. Nu risipiți nici o parte a unui dar așa de minunat numai pentru satisfacerea poftii ochilor prin haine de prisos sau costisitoare sau prin podoabe inutile. Nu risipiți nici o parte a acestui dar în decorarea artistică a caselor voastre, în aparate care sunt de prisos sau scumpe,

în tablouri fastuoase, picturi, poleiri cu aur, cărți, în grădini mai mult elegante decât folositoare. Lăsați-i pe vecinii voștri, care nu știu ceva mai bun, să facă aceste lucruri! – Dar „Ce-ți pasă ție?” a spus Domnul nostru. „Tu urmează-mă!”

3. Nu cheltuiți ca să vă lăsați prada unei vieți mândre, ca să câștigați admirația sau lauda oamenilor. Unii oameni sunt risipitori pentru hrană sau îmbrăcăminte sau pentru lucrurile din casă, nu numai ca să-și satisfacă pofta mâncatului sau să-și măgulească ochii sau înfumurarea, ci și ca să-și satisfacă vanitatea. Câtă vreme năzuiești spre zile bune, oamenii vor spune lucruri bune despre tine. Cât timp te vei „îmbrăca în purpură și în subțire, veselindu-te zilnic în lux”, mulți vor lauda gustul tău fin, generozitatea ta și ospitalitatea ta. Dar nu le cumpăra aplauzele prea scump! Mulțumește-te mai bine cu cinstea care vine de la Dumnezeu. ... Wesley vorbește aici despre cum oamenii sunt mânâți tot mai departe pe această cale și ce influență rea, dăunătoare are lucrul acesta asupra copiilor, care apoi, în cele din urmă, nici nu se mai străduiesc. ...

III

1. Dar să nu-și imagineze nimeni că el a făcut ceva deosebit dacă merge numai până acolo, că „a câștigat și a economisit” atât cât a fost posibil și se oprește la aceasta. Toate acestea nu sunt demne de laudă dacă nu pășești mai departe și nu dirijezi totul spre un scop final mai înalt. Într-adevăr, nu putem să spunem despre cineva că a economisit propriu-zis ceva, dacă el numai adună cele economisite. Tu poți la fel de bine să-ți arunci banii în mare, ca și să-i îngropi în pământ. Să nu-i folosești înseamnă, de fapt, tot atât cât să-i risipești. Dacă vrei să-ți faci în realitate o bucurie cu nedreptul Mamona, atunci adaugă la cele două reguli date mai înainte, pe a treia. Dacă ai câștigat, cât ai putut, și ai economisit tot ce ai putut, atunci, în al treilea rând, „dă tot ce poți”.

2. Pentru a înțelege motivul și cauza de aici, gândește-te: Cel care posedă cerul și pământul și te-a chemat la existență, nu te-a așezat în lumea aceasta ca proprietar, ci ca administrator. În această calitate ți-a încredințat El ție o vreme tot felul de bunuri, dar adevăratul drept de proprietate rămâne numai la El și nu-I poate fi răpit niciodată. Cum tu însuși nu ești proprietatea ta, ci a Sa, la fel, tot ce ai este al lui Dumnezeu. Al Lui este sufletul tău și trupul tău, a Lui este averea ta. Iar El ți-a adus la cunoștință cel mai limpede și cel mai exact cum trebuie s-o folosești pentru El, astfel încât totul să fie o jertfă sfântă, plăcută prin Isus Hristos. Și El a promis să răsplătească această slujbă ușoară, neînsemnată, cu o slavă veșnică, importantă peste orice măsură.

3. Instrucțiunile pe care Dumnezeu ni le-a dat privind folosirea bunurilor noastre vremelnice, pot fi rezumate în următoarele puncte: Dacă doriți să fiți administratori loiali și buni, atunci aprovizionați-vă din porția bunurilor Domnului vostru, pe care El le-a încredințat pentru o vreme mâinilor voastre spre administrare, întâi cu acele lucruri care vă sunt vouă personal necesare: cu hrană, îmbrăcăminte și tot ce pretinde natura pentru a păstra trupul în sănătate și putere. În al doilea rând, aprovizionați-vă cu ele soția, copiii, slujitorii sau pe alții care fac parte din gospodăria voastră. Dacă, după ce s-a făcut aceasta, mai există un surplus, faceți bine tovarășilor de credință. Dacă tot mai rămâne un surplus, faceți bine apoi unde aveți ocazia. Prin faptul că faceți aceasta, dați tot ce puteți, ba chiar în adevăratul sens, tot ce aveți; căci tot ce se cheltuiește în felul acesta este într-adevăr dat lui Dumnezeu. Voi Îi „dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, nu numai cu privire la ce dați săracilor, ci și în privința a ceea ce folosiți voi înșivă, ca să cumpărați pentru voi și pentru gospodăria voastră lucrurile necesare.

4. Nu vă limitați la o anumită parte, ca și când ați fi evrei, și nu creștini. Nu-I dați lui Dumnezeu o zecime, nu o treime, nu o jumătate, ci tot (căci totul este al lui Dumnezeu), fie că este mai mult sau mai puțin, adică: folosiți pentru voi înșivă, pentru gospodăria voastră, pentru tovarășii de credință și pentru toată omenirea totul astfel, încât să puteți să dați cândva

o socoteală bună despre administrarea voastră, atunci când nu veți putea să mai fiți administratori.

Dați tot ce aveți, ba chiar tot ce sunteți, ca o jertfă duhovnicească Aceluia care nu vi l-a oprit nici pe Fiul Său, singurul Său Fiu și „strângeți-vă comori” sus, vouă înșivă „o temelie bună pentru viitor”, ca să apucați viața veșnică! (Matei 6,20; 1 Timotei 6.17-19).